KADA ĆE SE SAZNATI ISTINA O JASENOVCU?!

"Uočavanje različitih događaja iz naše nedavne prošlosti spada u nužne zadatke javnoga života. Međutim, Jasenovac je opasan za Hrvatsku jer je oko njega stvorena politička legenda koja je za vrijeme Drugoga svjetskog rata poslužila za rušenje Nezavisne Države Hrvatske, a nakon komunističke pobjede za brutalno uništavanje politički aktivnih dijelova hrvatskoga naroda i za opravdavanje nasilnog uključivanja Hrvatske u Jugoslaviju.

Pod imenom Jasenovca stvorila se argumentacija o zločinačkom značaju NDH i Ustaškoga pokreta koji je za vrijeme rata izdvojio Hrvatsku iz Jugoslavije... Uništena hrvatska država i rascjepkane hrvatske zemlje na silu uključene u Jugoslaviju onemogućile su hrvatskom narodu da izvrši potreban ispit savjesti, jer za taj je potrebna sloboda.

Poslije stvaranja nove, Titove Jugoslavije, nakon Bleiburga i jugoslavenskih narodnih sudova, nije se moglo govoriti o Hrvatima kao političkome narodu koji bi trebao zauzeti stav prema svojoj prošlosti, nego o Hrvatima kao zatvorenicima, okrivljenicima, osuđenicima na smrt ili dugotrajne zatvorske kazne. To je, naime, bio hrvatski narod od 1945. do 1950. g. kad je Titova Jugoslavija fizički uništavala ili moralno lomila hrvatsku nacionalnu i političku elitu da bi obezglavila narod i stvorila novoga socijalističkog, jugoslavenskog čovjeka...

U takvom ozračju stvorena je slika o hrvatskoj prošlosti, koju je Jugoslavija nametnula ne samo novim naraštajima nego i međunarodnoj zajednici kao dogmu, i na koju se pozivaju svi koji bi željeli obnoviti Jugoslaviju ili bar staviti Republiku Hrvatsku pod svoje političko tutorstvo." (Dr. Ivo Korsky, Iz ideala u stvarnost, Zagreb, 2005, str. 343-345).

Hrvati se moraju suočiti s činjenicima i **govoriti istinu pod svaku cijenu**, **jer sloboda nema cijenu**. Konačna demistifikacija jasenovačkih zločina jedno je od najvažnijih pitanja.

O tomu za Fokus razgovaramo s isusovcem **prof. dr. Vladimirom Horvatom**.

*** Patre Horvatu, Jasenovac je vječna tema za neprijatelje slobode hrvatskoga naroda. Što danas stvarno treba reći o Jasenovcu?**

- U području Jasenovca bilo je nekoliko industrijskih postrojenja. Lazar Bašić, Srbin, na tom je području imao CIGLANU - u njoj se proizvodila opeka i cigla s inicijalima L.B. Toga se još neki ljudi sjećaju. Kad je Lazar umro, CIGLANU je preuzeo njegov sin. Tu je bila i tvornica lanaca - LANČARA, ljevaonica zvona - ZVONARA - i velika PILANA. Ta je industrijska zona bila uz samo mjesto Jasenovac. Ustaški logor koji je formiran na nacionaliziranom industrijskom kompleksu obitelji Bašić i ograđen žicom bio je radni logor. Tu su radili i mnogi slobodnjaci koji su vani obrađivali polja lokalnoga stanovništva itd. I onda su 1942. ustaše dale izgradili ZID - od cigle iz CIGLANE. Bio je visok oko tri metra, debeo oko 70 cm. Logor je tada zatvoreni prostor, ali i dalje radni - logoraši i dalje rade i u logoru i izvan njega. Međutim, kad je došla 1945. - 22. travnja - proboj logoraša -

broj onih koji sudjeluju u proboju je malen - logor je spao na minimum. Bježalo je oko 120 logoraša, spasilo ih se sedamdesetak. Dakle, to je taj problem što se tiče broj logoraša.

*** A njihov nacionalni sastav?**

- Ja sam nekoliko puta išao tamo u studijski pohod. Doznao sam da su 1941. g. ustaške vlasti sve lokalne Srbe s područja Jasenovca poslale na rad u Njemačku, a neke u Norvešku! Ti su se Srbi iz Njemačke vratili 1945. - živi i zdravi. Dakle, nisu istinite tvrdnje da su ustaše u Jasenovcu tamo najprije likvidirale lokalne Srbe! U Jasenovac su najprije došli Židovi - njih oko šest stotina. O tomu piše dr. Ante Ciliga u svojoj knjizi Sam kroz Europu u ratu (1939.-1945.). Kad se tamo skupio veliki broj logoraša u samom su mjestu jedan stari magazin pretvorili u KOŽARU. Tu su Židovi radili - štavili su kožu. Nakon toga su uzeli još jednu kuću, koju je netko gradio nekomu u inat - pa su je prozvali PRKOS. I dan danas ta kuća stoji u Jasenovcu. Ona je služila kao KRPAONICA - u njoj je 20-tak logorašica krpalo vreće. Dakle, KOŽARA i KRPAONICA, nalazile su se u samom mjestu, a ostatak kompleksa je bio radni logor. Uz taj kompleks 1941. podignute su prve logoraške barake. Što se nacionalnoga sastava logoraša tiče - većinom su to bili Hrvati, uglavnom HSS-ovci, ljudi koji nisu simpatizirali ustaški režim. Tko nije bio uz ustaše, bio im je protivnik. Tu su bili i Maček i Ciliga, dosta uglednih ljudi bilo je tu ne zato jer su zlo radili, nego jer nisu bili uz ustaše... Dakle, većinu u logoru činili su Hrvati. To u svojoj knjizi potvrđuje Antun Miletić. Osim toga, on donosi popis logorašica iz ženske kaznionice u Staroj Gradišci. Šefica te kaznionice točno je bilježila dnevno brojno stanje kaznionice - po vjeri - katolkinje, pravoslavke, Židovke itd. Uvijek je bilo najviše katolkinja, tj. Hrvatica. Ako je tako bilo u ženskoj kaznionici, po analogiji je tako bilo i u muškom dijelu logora. Osim toga, dobio sam i svjedočenje moga subrata časnoga brata Nedjeljka Begića. Njegov je brat Ivan bio na Prijamnom odjelu u Ustaškom logoru Jasenovac i upisivao je ULAZ-IZLAZ logoraša. Nedjeljko je pitao Ivana: Dobro, koga ima najviše? Naših Hrvata, rekao mu je! Dakle, i Miletić i brat Ivana Begića, i brojno stanje iz ženske kaznionice potvrđuju da je LAŽ da su Srbi i Židovi bili glavne žrtve u logoru Jasenovac i Stara Gradiška. Hrvati su bili najbrojnije žrtve!

*** Što su pokazala poratna iskapanja i snimanja?**

- Prva jugoslavenska komunistička komisija već je 1945. počela iskapanje. Utvrdila je samo 55 žrtava - i to je prekinuto. Unatoč tomu, brojka vrtoglavo raste, do ne znam kojega broja. Nameće se sljedeće pitanje. Gradina je na desnoj obali Save. Na lijevoj obali je naselje Jasenovac i industrijsko područje - Ustaški radni logor. Tu nije bilo mjesta za grobove. I zato, kad se istražuju grobovi i grobišta ide se na desnu, bosansku obalu... Tamo su načinjeni avionski snimci humaka, kojih je jako puno. Tamo je bilo više tih snimanja, ali su iskapanja redovito prekidana, jer su iskopali domobranske cokule, ženske štikle itd. - dakle to nisu žrtve Ustaškoga logora, nego - Partizanskoga! I zato su iskapanja prestajala, a o nalazima se šutjelo.

*** Što je istina o tom stratištu?**

- Kad su partizani preuzeli Jasenovac, veliki dio zarobljenika s Križnoga puta je tu završavao... na Gradini, u Partizanskom Jasenovcu ubijani su Hrvati! Tu je i najveće grobište! Kad je bila 60. godišnjica proboja logoraša iz Jasenovca, 22. travnja, Srbi u Donjoj Gradini ponovili su optužbe na račun Hrvata. Srboljub Živanović, kojega su predstavili kao engleskog istoričara, "citirao je njemačke službene izvore prema kojima je u logorima Jasenovca ubijeno više od 750 tisuća ljudi" itd. Međutim, sve rečeno pokazuje da je Ustaški logor Jasenovacde facto imao puno manje žrtava od Partizanskoga logora Jasenovac - jer su partizani 1945. vršili masovna klanja, ubijanja... I Vladimir Žerjavić kaže - ono što je kroz Jasenovac prošlo je relativno umjereno u odnosu na ono što se VANI - svugdje i redovito - kasnije događalo. Noć je progutala mnoge i mnoge ljude! Pa ako netko hoće govoriti o 700 i više tisuća ubijenih - onda neka bude pošten i kaže - tko je te i tolike ljude pobio!?

*** Logoraši u Ustaškom logoru Jasenovac dobivali su i pakete?**

- Logoraši su u tom logoru primali hranu, tu je bila paketarnica itd. To je dokumentirano. Zanimljivo je da su mnogi ne-Židovi preko Židovske bogoštovne općine slali pakete, jer je to bilo najsigurnije. To je jedina Židovska bogoštovna općina koja je u Europi preživjela II. svjetski rat - u Zagrebu - sve druge su likvidirane! Kako su Židovi među prvima stizali u Jasenovac, oni su tamo zauzeli vodeća mjesta u logoru i čuvali ih. O tomu je pisao dr. Ante Ciliga, komunist itd., za kojega držim da nije imao razloga lagati.

*** Što je s dokumentacijom iz samoga logora?**

- Iz ustaškoga razdoblja logora ima dokumenata - Antun Miletić objavio je tri velika sveska tih dokumenata. Iz Partizanskoga logora Jasenovac nema NIČEGA! U Muzejskom prostoru Jasenovca rekli su mi: Nemamo ništa! Sve je u Beogradu! Gospođa kustosica Muzeja kaže - tražili smo, pisali zamolbe preko Ministarstva vanjskih poslova itd., ali nikad ništa nismo dobili, čak ni odgovor! To je paradoks na koji sam i nju upozorio - kako to da ne daju ništa!? Ne žele dati NIŠTA, jer je to OPTUŽBA PROTIV NJIH!

U knjizi Nataše Mataušić "Logor smrti i radni logor Jasenovac 1941.-1945." nalazi se i Dodatak Slavka Goldsteina "Radna grupa Jasenovac - 1945.-1947.".

Dakle, Goldstein ne veli više "logor", nego "radna grupa". Tu spominje da se onim što se događalo nakon 22. travnja 1945. najviše bavila Ljubica Štefan - "koja nije ostala na golim tvrdnjama, već je nastojala sabrati dokaze". Zanimljivo da i Goldstein priznaje da je Ljubica Štefan "skupljala dokaze"!
Ona je bila pronašla 6 svjedoka.
Dalje, tu je bio i Matija Helman, otac dviju gospođa s kojima sam jako dobar. U mirovini su - jedna je liječnica, druga kemičarka. Njihov otac, inženjer šumarstva, u lipnju 1945. bio je osuđen i bio je u Staroj Gradiški. Imao je džepni kalendarčić za 1946. g. i tu je napisao je da je 1. lipnja 1946. bio poslan u Jasenovac:
- 1. lipnja 1946 - ušli u Jasenovac na uređenje konačišta;

- 2. lipnja - kopanje poljskog zahoda, zidanje privremenog štednjaka za kuhanje hrane; - priprema za gradnju krušne peći i dovoz materijala; - izvid u logoru - vanjski zidovi
- 3. lipnja - zidanje krušne peći i štednjaka - izmjena uske pruge i obodnih zidova bivšega logora. (Industrijski kompleks Ustaškog logora imao je uskotračnu prugu. Dakle, oni su mijenjali tračnice, stavljali su nove! Logor je radio i dalje.)
- 4. lipnja - dovoz cigle ilovače za gradnju peći i zidanje iste; popravak rešetki osuđeničke nastambe! itd.

Dalje navodi da na rad u Jasenovac iz Gradiške dolazi 20 logoraša... Dakle, taj dnevnik vođen od 1. VI. 1946. do 9. VI. 1946. - pokazuje da se u u logoru Jasenovac radi - tu postoje kaznionice...

*** Kako se to prikrilo?**

- Dojam je da su nove komunističke vlasti htjele prikriti situaciju na način da su sve strojeve iz industrijske zone bivšega Ustaškoga logora pokupili i poslali u Srbiju. Prostorije u kojima su se nalazili strojevi sada su primile veći kapacitet novih stanara - logoraša. S druge strane, dali su da okolno stanovništvo ruši ZID - cigle koristi za gradnju kuća. Hrvatske su kuće planule 1945. - nakon povlačenja ustaša iz dijela jasenovačkog područja. Partizani su već bili tu. Kako to da su ustaše palile hrvatske kuće!? To su, sukladno njihovoj praksi, radili partizani preobučeni u ustaške odore. I sad su mnogi Hrvati praktično ostali bez krova nad glavom. Nova vlast, komunisti, dali su im da ruše logorski zid i tom ciglom grade nove kuće! Tako je stvaran privid - tu više nema logora - strojevi odoše za Srbiju, Zid se ruši - a tamo su došli novi osuđenici!

*** I taj je logor postao sada ubijalište?**

- Ustaški je logor bio radni logor, a partizanski je sada, bez strojeva i rada, bio isključivo KAŽNJENIČKI LOGOR SMRTI! Kad su Hrvati 1945. bježali iz Slavonije - ulice i ceste su bile zakrčene. Ljudi su dosta čuli o zvjerstvima partizana, bježali su. Kad su ustaše ranije od partizana preuzele Koprivnicu - u podrumima policijske zgrade našli su 20-tak lešava. Noge mučenika bile su spaljene. Silili su ih na "priznanja"! Poslije je u partizanskoj policijskoj upravi nađen popis 70 najuglednijih hrvatskih koprivničkih obitelji koje treba likvidirati. Na popisu je bila i moja obitelj. Moga oca Ivana, orguljaša u crkvi, partizani su strijeljali 1945. godine!

*** Nekoliko je razloga za strahovite manipulacije brojem žrtava...**

- Jugokomunisti su najprije napuhavali broj, ne samo jasenovačkih žrtava, da bi dobili što veću ratnu odštetu od Njemačke. U poratnom razdoblju htjeli su Hrvate koliko je moguće više upropastiti, uništiti. Poslije su SVE SVOJE ŽRTVE PRIPISALI USTAŠAMA. Zato je o partizanskim logorima vladao totalni muk! ...

* * *

I poznato je, na žalost, da je logor Jasenovac, koji je najprije bio industrijski pogon srpske obitelji Bačić, na ulazu u mjesto Jasenovac, od kojega je formiran logor, ali je ostala sva djelatnost toga industrijskog pogona u kojemu se

proizvodila opeka i crijep. Tu je bila velika pilana, tvornica lanaca i tu je, molim vas, bila ljevaonica zvona. Poslije su Nijemci dovukli strojeve za dijelove zrakoplova, za Lufthansu. A konačno su dopremili tvornicu naoružanja. A sada jedan paradoks koji govori da je upravo u Jasenovcu napravljena prva hrvatska strojnica i prva hrvatska parabela. To su činjenice. Ali ako je to bio radni logor, ljude nisu dovodili da ih ubijaju, nego da rade. Prema tome, to što je bilo kao koncentracijski ili radni logor, nastojali su omogućiti da život, prehrana i sve drugo budu normalni da bi produkcija, proizvodnja normalno djelovala. Za smještaj logoraša napravljeno je šest drvenih baraka, i sad ja vas molim, prosudite sami: ako je postojalo šest radnih pogona s proizvodnjom, ako je postojalo šest baraka za smještaj tih logoraša - koliko je tih logoraša moglo biti u tom logoru Jasenovcu? Koliko? Svakako ne 2 do 3 tisuće, kao što većina govori. Jer, jednostavno, nisu ih imali gdje staviti. Druga je stvar 1945. kada su došli partizani, oni su sve strojeve poslali u Srbiju i sada su ti pogoni bili prazni za smještaj logoraša. I upravo je u tom bitna razlika što je u ustaško vrijeme to bio sabirni, radni logor Jasenovac od 1941. do 1945., a od 1945. je bio koncentracijski i likvidacijski logor koji je imao puno veći kapacitet. U njega se moglo puno više ljudi smjestiti i, na žalost, puno ih je više pobijeno. O tom drugom razdoblju jasenovačkoga logora, o partizanskome razdoblju, nije se govorilo, nije se pisalo, nije bilo izjava svjedoka, nije bilo ničega.

Fokus, broj 343 od 15.12.06.

Političko oružje par exelence

Glavni i osnovni dokument na kojem se osniva cijeli mit o Jasenovcu jest Izvještaj Zemaljske komisije Hrvatske za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača: Zločini u logoru Jasenovac, Zagreb, 1946.

Izvještaj je načinjen na temelju izjava svjedoka i zapisnika triju komisija koje su obišle logor Jasenovac 11. i 18. svibnja te 18. lipnja 1945. godine.

Već samo površno čitanje Izvještaja, bez neke kritičke analize, izaziva sumnju u Izvještaj i čuđenje načinom na koji je sastavljen. Pisan je isključivo na temelju izjava svjedoka, bez ikakovih dokumenata. Tvrdnja da dokumenti ne postoje je laž, jer nađeno je dokumenata i u Jasenovcu, ali i u raznim institucijama koje su komunicirale s Jasenovcem. Što se i kasnije pokazalo. Sve tvrdnje u izjavama svjedoka uzete su potpuno nekritički, iako su neke bile nevjerojatne, pretjerane pa i apsurdne. Iznose i očigledne kontradikcije, pa i tehničke nemogućnosti. Očigledno je da sastavljačima Izvještaja cilj nije bila istina, nego difamacija neprijatelja. To je tipična komunistička propaganda i predstavlja jednu primitivnu verziju optužnica s moskovskih suđenja. Nitko inteligentan, niti iole kritičan, tko ga je pročitao, nije mogao s uvjerenjem govoriti o 500-600.000 žrtava Jasenovca. Izvještaj daje točniju sliku onih koji su ga pisali i sliku vremena u kojemu je pisan, nego onoga o čemu je pisan. Bez neke dublje analize cijeloga teksta Izvještaja, navest ćemo samo nekoliko konkretnih primjera. Osnovna tvrdnja da je Jasenovac bio logor za "sistematsko uništavanje zatočenika" je u očiglednoj kontradikciji s opisom logora.

Logor posjeduje niz radionica i "pretvoren je u malu industrijsku bazu koja je bila vrlo važna za opskrbu vojske raznim materijalom", dakle ima važnu proizvodnu funkciju. Potpuno je nevjerojatno da bi se ta važna proizvodnja mogla vršiti uz svakodnevna ubojstva proizvođača, uz stalni, "sistematski", i masovni pokolj proizvođača.

Tvrdnja: "Zemaljska komisija je utvrdila, da je kroz prvih pet mjeseci stradalo u logorima br. I i II... oko 8000 zatočenika" je u kontradikciji s tvrdnjom da su "svi ovi logori (I - Krapje, II - Bročice, III - Ciglana, IV - Kožara, op. au.) mogli primiti do 7000 zatočenika." Tvrdnje da je u logoru III 1943. ubijeno 3000 logorskih zatočenika i tijekom zime 1944. - 3.500 zatočenika - - su besmislene, jer kapacitet logora III bio je 3000 - i to bi značilo da je dva puta poubijan cijeli logor.

U Izvještaju su nabrojene žrtve svih masovnih zločina; kad se sve ove cifre - - a očigledno je da su daleko pretjerane, ako ne i potpuno izmišljene - zbroje dobije se oko 150.000. Na koji način i kojom računskom operacijom je Komisija dobila nekoliko puta veću cifru? Pa i sama razlika u procjeni od 100.000 pokazuje potpunu proizvoljnost, ali i komunističku ravnodušnost prema ljudskim žrtvama.

Tvrdnja o ubojstvu 40.000 Cigana je dokaz potpunog neznanja. U Banovini Hrvatskoj je 1931. bilo 14.000 Cigana, a poznato je da u NDH nisu svi Cigani zatvoreni. Ostale tvrdnje o Ciganima u Jasenovcu su čisto rasističkog karaktera, a cilj im je prikazati Jasenovac u što gorem svjetlu.

Od svih tvrdnji najnevjerojatnija je ona o pećima za spaljivanje i spaljivanju zatočenika. Baš nikakvih konkretnih dokaza nema za to, iako se peć nalazila u samom središtu logora "gdje je radilo nekoliko stotina ljudi, nitko nije vidio sam čin spaljivanja niti je itko od zatočenika sudjelovao u spaljivanju žrtava". Nevjerojatno je i tehnički nemoguće da je sama straža vršila sve poslove oko spaljivanja žrtava. A najnevjerojatnije je da je u nešto više od dva mjeseca, jer je peć sagrađena u veljači a strušena već u svibnju, spaljeno 15.000 ljudi. Koliko je to mjesečno? A koliko dnevno? Sama po sebi je nevjerojatna i apsurdna tvrdnja da je tijekom zime 1941. u Košutarici ubijeno 50.000 ljudi, a još apsurdnija je tvrdnja da je u prosincu 1944. ubijeno 15.000 ljudi na Graniku i bačeno u Savu. Na kraju tvrdnja da je koncem travnja 1945., prilikom povlačenja iz logora, ubijeno oko 1000-3000 preostalih zatočenika je laž. Prema tvrdnji, 22. travnja 1945. bilo je 1.600 logoraša, oko 520 ih je ubijeno u proboju iz Ciglane, a 100 u proboju iz Kožare. Spasilo ih se svega osamdesetak. Svi ostali su ubijeni prilikom napuštanja logora. Ova tvrdnja je kontradiktorna već spomenutim izvještajima komisija koje su prve posjetile logor, (tj. izvještajima jedinica JNA koje su prve stigle u logor).

Premda se u izvještajima govori o nekoliko pronađenih lešina pa i o svježem humku, nema ni riječi o stotinama leševa, a ubijenih je navodno nekoliko stotina, pa niti o svježim grobnim humcima. I na koncu o mučenjima, koja se opširno nabrajaju. Mučenja zatvorenika se vrše ako se želi dobiti priznanje; u Jasenovcu su svi bili osuđeni i mučenja radi priznanja bila bi besmislena. Osim toga, inventar okrutnosti koji se nabraja upadljivo podsjeća na srpski folklor, na srpsku narodnu poeziju, tamo narodni junaci vrše takva djela.

Zar nije Kraljević Marko prorezao "bijele dojke" i kroz njih proturio "bijele ruke", zar nije palio vatru na glavi "nevjerne ljube", zar nije "nožima iz potaje" zaklao Musu, izvadio mu srce, i onda farizejski zakukao što je "pogubio boljega od sebe". Rezanje nosova, kopanje očiju - je običaj koji potječe iz zajedničke bizantske kulturne baštine, i nekad je bio dio legalne sudske prakse - u Bizantu su rezali nosove svrgnutim vladarima. Taj je običaj ušao duboko u narodnu svijest, postao njezin sastavni dio, i uvijek se u kriznim situacijama manifestirao. Treba se sjetiti samo Balkanskih ratova, onda su zarobljenim Turcima rezali nosove i kopali oči, kako piše francuski akademik Piere Loti.

Osim ove logičke analize teksta postoje još dva jednostavna, čisto racionalna, kriterija koji dokazuju da je ovaj mit o žrtvama Jasenovca ne samo lažan, već i apsurdan. Prvi je vremenski kriterij: logor Jasenovac postojao je oko 45 mjeseci ili oko 1300 dana. Pod pretpostavkom da je ubijeno 500.000 ljudi, značilo bi da je svakoga dana moralo biti ubijeno 384 ljudi, tjedno 2686, mjesečno 11.520, godišnje 138.240 osoba. Svakoga sata - danju i noću - 16 osoba! Svakoga dana trebalo bi u logor dopremiti 384 osobe i iskopati grob za njih.

Drugi je prostorni kriterij: pod pretpostavkom da se na 2 m kubna može sahraniti 10 osoba, ili 5 na 1 m kubnom, za sahraniti 500.000 osoba bila bi potrebna grobnica od 100.000 kubnih metara, ili 100 grobnica od po 1000 m kubnih (10x10x10). Ako je površina cijeloga šireg područja logora Jasenovac 200 km kvadratnih, na svakom kvadratnom km bi se morala nalaziti grobnica od 500 m kubnih s 2.500 leševa.

Međutim, prema tvrdnjama Zemaljske komisije, kroz 1943. i veći dio 1944., dakle kroz pola vremena postojanja logora Jasenovac, nije bilo većih ubijanja; to bi značilo da su kroz dvije godine ubijeni svi ti ljudi, dakle dnevno 778 ili svakoga sata 32 osobe ili svake dvije minute jedna osoba. To je bilo apsurno, ali nije bilo dovoljno!

Kako je cifra žrtava logora Jasenovac s vremenom rasla i na koncu se podvostručila - više nije bilo 500.000, već 1.000.000 žrtava Jasenovca. To je značilo - i sve ostalo udvostručiti - 1.500 ubijenih dnevno, svake minute jedan ubijeni, na svakom kvadratnom km grobnica s 5.000 leševa. To više nije bilo apsurdno, to je naprosto bilo glupo. Sve su to činejnice koje su bile dostupne svakomu, do njih je mogao doći svaki obrazovani čovjek koji je želio znati istinu i bio sposoban kritički misliti. Laž Izvještaja Zemaljske komisije bila je očita već u doba njegove pojave. Pa ipak, kroz pola stoljeća, cijela znanstvena nacionalna elita je ponavljala i branila mit o Jasenovcu.

I stoga je ovaj mit više slika intelektualnog kapaciteta onih koji su ga stvorili i propagirali. To pokazuje da su svi oni, bez obzira na znanstveni i intelektualni položaj koji su zauzimali, bili na vrlo niskom intelektualnom stupnju, stupnju koji odgovara primitivnoj svijesti.

Umjesto kritičke analize jedne potpuno neinteligentne političke propagande, i umjesto pokušaja objektivnog određivanja apsurdne cifre žrtava, započinje proces ne samo afirmacije te propagande već i povećanje broja žrtava. U tom procesu

glorifikacije mistifikacije Jasenovca sudjeluju ne samo pojedinci "NAUČNICI" već i NAJVIŠE "NAUČNE" INSTITUCIJE. Jasenovac je postao stalno aktualan problem u javnosti, ali više političkog nego znanstvenog karaktera. A njegova aktualnost, interes za njega, je rasla zavisno o političkoj situaciji. Postao je POLITIČKO ORUŽJE PAR EXELENCE, DVOSTRUKOG KARAKTERA: NJIME SU SE SLUŽILI SRBI PROTIV HRVATA U JUGOSLAVIJI, ALI I HRVATSKI KOMUNISTI PROTIV HRVATSKE OPOZICIJE/OPORBE U HRVATSKOJ.

Godine 1957. izvršena su fotografska snimanja/istraživanja iz zraka cijeloga područja Jasenovca, s namjerom da se otkriju POLOŽAJI MASOVNIH GROBNICA za koje se tvrdilo da postoje. Međutim, NIJE BILO NIKAKVIH REZULTATA.

U studenomu 1961. SUBNOR Bosanske Dubice izvršio je PRVA ISKAPANJA na području GRADINE, ZA KOJU SE TVRDILO DA JE GLAVNO GUBILIŠTE JASENOVCA. Izvršena su ISKAPANJA U TRI MASOVNE GROBNICE. REZULTATI su bili sljedeći:
- u prvoj od tih masovnih grobnica nađeno je 17 lubanja;
- u drugoj su pronađene "sitne košćice" i Komisija je zaključila da su "žrtve kuvane u kazanima";
- u trećoj grobnici Komisija je došla do zaključka da su "žrtve paljene".

Na temelju tih nalaza (17 lubanja i "sitnih košćica") Komisija je došla do "odgovarajućeg" zaključka: "Prema nalazima opštinskog odbora SUBNOR-a Bos. Dubice od 16.1.1961.g. procenjeno je da se u 120 grobnica u Gradini nalazi 550.800 logoraša". I to samo u Gradini, a gdje su još ostale žrtve sahranjene u Ciglani i drugdje.

Godine 1964. došlo je do spora između Jugoslavije i Njemačke radi ratne odštete. Nijemci nisu priznali cifru o 1,700.000 žrtava fašizma - kao temelj za isplatu. Jugoslavenska vlada, kako bi dokazala svoja potraživanja, prisiljena je provesti Popis žrtava. Ali, čini se, popisivačima nije dala dovoljno precizne upute. Istovremeno, "iste godine su SUBNOR BiH i SRH, vjerojatno s istim ciljem, organizirali istraživanja i ekshumacije na području logora Jasenovac. ISKAPANJA (dakle, DRGO ISKAPANJE U JASENOVCU) su vršena od travnja do listopada 1964. - NA GRADINI I CIGLANI. Na Gradini je na 100 registriranih grobnica iskopano 130 sondi. U većini sondi nije pronađeno ništa. Otvoreno je 7 grobnica: u 6 grobnica pronađeni su ljudski ostaci više osoba: u prvoj - 197, u drugoj - - 48, u trećoj - 3, u četvrtoj - 8, u petoj - 26 i šestoj - 27. Ukupno - u svim tim grobnicama - pronađeno je nešto iznad 300 leševa.

Prema izjavama svih svjedoka, GRADINA je bila NAJVEĆE GUBILIŠTE. Samo u zadnjih pola godine postojanja logora u/na Gradini je navodno pogubljeno 20.000 osoba. "Transporti za transportima odlazili su skelom na Gradinu, gdje su duboke i prostrane jame gutale nove mrtve". Pretpostavljena cifra od 550.800 ubijenih samo na Gradini, svela se na oko 300 leševa!

Nakon Gradine Komisija je prešla na iskapanja na drugoj obali Save - na CIGLANI. Na mjestima koja su registrirana kao masovne grobnice iskopane su 24 sonde: u 15 njih nađeni su skeleti, u ostalima ništa. U grobnici za koju se tvrdilo da sadrži tri do šest tisuća leševa - iskopana su 23 kostura. Ukupno su iskopana 192 kostura: 96 ženskih, 70 muških, 6 dječjih - a za 20 njih nisu utvrđeni spol/dob. Skeleti/kosturi su neoštećeni, pa je pretpostavka da nisu ubijeni. Nakon toga, iskopane su još 73 sonde - bez rezultata.

Ukupno je u oba iskapanja - i na Gradini i na Ciglani - pronađeno petstotinjak leševa! Još porazniji su bili rezultati Popisa (1964) kojega je izvršio Savezni statistički zavod - toliko katastrofalni da rezultati toga popisa nisu objavljeni i ne će biti objavljeni sljedećih tridesetak godina! Službeno objašnjenje za neobjavljivanje je bilo da je "anketa" - "Žrtve rata 1941.-1945." - samo ZA INTERNU UPOTREBU, ali da je NENAUČNA, rađena je po odluci Saveznog izvršnog vijeća (SIV) od 10. lipnja 1964., a sređena je u kolovozu 1966., "ali pošto je PRIMENJEN POGREŠAN METOD SA TRI VARIJANTE, sabiranje podataka uz slabu financijsku i organizacionu pomoć,
SAMOORGANIZATOR je došao do zaključka da su ti podatci čisti promašaj i zbog toga je posao storniran".

Godina 1964. bila je kobna da se naučno dokumentira službena verzija o žrtvama fašističkog terora. Oba pokušaja su se pokazala kao "čisti promašaj". Bilo je očigledno da je mit o žrtvama fašističkog terora mistifikacija. To je bio dokaz i za one koji još u njega nisu željeli sumnjati.

Ali vlast, najviši partijski rukovodioci su znali istinu, od samoga početka, jer su oni stvarali taj mit. Postoji više dokaza za to. Svi dokumenti o Jasenovcu su skriveni, a da ih je bilo ima više znakova. Kasnije su se neki od njih pojavljivali već prema potrebi, kao n.pr. za istrage protiv Hebranga. A postojali su i popisi Zemaljske komisije za ratne zločine, koji nikad nisu prezentirani u javnosti**...**

prof. Vladimir Mrkoci

Vrhunac "naučničkih" napora

Vrhunac "naučničkih" napora da se obrane i dokažu službene mistifikacije predstavljala je Miletićeva knjiga "Koncentracioni logor Jasenovac 1941.-1945" - izašla 1985. godine. To je trebalo biti kapitalno djelo koje je u tri sveska, na 2.000 stranica, sadržavalo izjave svjedoka, nešto izvornih dokumenata iz logora, djelomične zapisnike preslušavanja nekih funkcionera logora, odlomke iz komunističke štampe o logoru, opširan uvod i opširan zaključak. Ta je knjiga trebala definitivno utvrditi istinu o Jasenovcu i definitivno ušutkati sve sumnje. A istina prema tvrdnjama autora bila je 700.000 ubijenih u logoru.

Međutim, rezultat je bio suprotan. Knjiga koja je trebala definitivno dokazati službenu istinu, potvrdila je i argumentirala sve stare sumnje. Kritičkom analizom izjava svjedoka, otkrivaju se kontradikcije, laži, pretjerivanja - a malobrojni izvorni

dokumenti pomažu da se stvori objektivnija slika o logoru. Sama knjiga je svojevrstan dokument protiv tvrdnji autora.

U prvom redu danas nisu vrlo uvjerljivi argumenti kojima se negira osnovna tvrdnja o logoru, kao logoru uništenja.

Na početku osnivanja logora III, Ciglane i preseljenja iz Bročica i Krapja, Luburić je, prema izjavama više logoraša, 20. listopada 1941. održao govor. “U svom govoru Luburić je obećao zatočenicima Židovima da će u logoru III, koji se imao osnovati, imati mogućnosti - ukoliko se za to pokažu na radu - biti slobodni, neće se nalaziti u žici, neće postojati opasnost za njih, neće biti straže nego će sami držati stražu, imat će kantinu, biblioteku, glazbu i ostalo, kao i pravo na dopisivanje, primanje paketa, a osobito marljivi imat će pravo živjeti sa svojim porodicama. Isto takav govor održao je u Krapju” (II.898) Ovakve govore održao je i pri dolasku drugih grupa.

Iz izjava se može dobiti približna slika logora. U veljači 1942. sagrađeno je šest stambenih baraka i dvije za ambulantu i bolnicu. “U logoru je postojala lančara, radionica u kojoj su bili bravari, puškari, kovači, automehaničari, uopšte sva metalna struka. Ciglana... stolarija, pilana, tehnička crtaona, pogon, pekara, mlinara, ekonomija, obrtna grupa u koju je spadala desinfekcija, postolarija, krojačnica za zatočenike, drvorezbarija, keramičari... proizvodili su se metalni predmeti. U puškarni popravljale puške,... popravljali automobili i tenkovi. U tehničkoj crtaoni radili su se po naređenju Luburića nacrti za pretvaranje Jasenovca u moderan grad, Jasenovac je trebao postati centar industrije naoružanja (II.903). Planovi za izgradnju časničkog doma, ustaškog tabora, čitaonice, kupaonice, nogometnog igrališta (I.563). U planu je izgradnja velike ljevaonice i drejeraja, gdje bi radilo 3000 ljudi (I.564).

Na ekonomiji su štale, svinjci, mesnica, ledana, konjušnice, ugljenara, krečana, pekara, peradarstvo, pčelinjak, vrtlarija. Logor ima svoju električnu centralu.

U samom mjestu Jasenovac postojala je kožara, logor IV kao poseban odjel u kome su se nalazile sve radionice za preradu kože, vlastitu električnu centralu i kancelarije. U mjestu Jasenovac postojala je još jedna bolnica u okviru logora u kojoj su radili zatočenici, a liječili se i zaštićenici i ustaše, i koja je bila vrlo dobro opremljena.

Postoji više radnih grupa i svima su na čelu zatvorenici:

građevna grupa - 500 zatočenika - grupnik Koperman,
ciglana - 300 - grupnik Flajsak,
lančara - - 130 - grupnik Blaukorn,
ljevaonica - 50 - grupnik Kraus,
fina mehanika - 5-6 - grupnik Rozenberg,
montaža - 200 - grupnik Rozenberg,
pilana - 100 - grupnik Rozenberg (neki drugi istoga prezimena),
automehanika - 50 - grupnik Somedji,
Slobodanova grupa za razne radove - 200 - grupnik Mičić (I.563-564).

Osim toga tu je preko stotinu krojača, u kožari radi 100-200 zatočenika.

U logoru je postojao neki oblik zatočeničke samouprave, zatočenici su upravljali radovima i vodili cjelokupnu logorsku administraciju. Na čelu uprave je logornik zatočenik i njegov zamjenik, zatim su grupnici logoraši i desetari logoraši. Njihov je utjecaj vrlo velik, imaju pravo kažnjavati za nerad. Oni su veza s ustaškom upravom logora. Primaju plaću, izlaze po poslu iz logora. Slobodnjaci su se slobodno kretali, imali su bolju hranu, dopisivanje, novine, neki stanuju u obitelji u mjestu Jasenovac. Slobodnjakom se postajalo zalaganjem (II.911), poluslobodnjaci žive u logoru i hrane se u logoru, zatočenici grupnici imaju posebnu grupničku hranu, koja je dobra i ukusna, a dobivaju i celi lebac od 90 dkg dnevno (III.109).

U jesen 1942., povodom jesenske izložbe u Zagrebačkom Zboru održana je izložba: "Godinu dana rada logora Jasenovac" - izložena je maketa logora, pregled i grafikoni i statistika proizvodnje, izloženi su proizvodi raznih radionica: obrtnički drveni proizvodi, keramički radovi, kancelarijski namještaj, metalni proizvodi. Izložena prva strojnica vlastite izrade, popravljeni tenk, vojne kuhinje i sl. (I.440).

Logor sklapa narudžbe s ustanovama za izradu namještaja, isto tako s vojskom za izradu uniformi i odjeće za popravak oružja. U logoru je izrađivana oprema, odjeća i obuća za Crnu legiju - najelitniju ustašku vojnu postrojbu.

Same te činjenice su u očiglednoj suprotnosti s tvrdnjama o teroru u logoru, teško je vjerovati da su takva organizacija logora i takvi planovi proizvodnje bili spojivi s terorom i svjesnom željom za uništavanjem zatočenika.

Najteža, glavna optužba protiv logora Jasenovac jest ona o Jasenovcu kao mjestu masovnog ubijanja. Međutim, žrtve tih masovnih pokolja nisu mogli biti zatočenici i tvrditi to bilo bi apsurdno, budući da je broj tih masovnih ubojstava često prelazio brojno stanje logora. Prema izjavama zatočenika i Izvještaju komisije, glavne žrtve masovnih ubojstava - grupe ili transporti - u Jasenovac su dovođeni izvana: ili iz drugih logora, ili grupa zarobljenog stanovništva prilikom raznih vojnih akcija: iz Slavonije, s Korduna, iz Vojnića, s Petrove Gore, Kozare ili obližnjih sela - Ustice, Mlake, Jasenovca, Gradine, Bos. Dubice, Crkvenog Boka i dr. Te grupe navodno nisu niti registrirane u logoru nego su, navodno, odmah vođene na "likvidiranje": spaljivanje u peći, ubijanje na Graniku, strijeljanje u Gradini...

Prof. Vladimir Mrkoci

Fokus , broj 351, od 2.II.2007

Riffer o Jasenovcu

U Miletićevoj knjizi na 2000 stranica, izjava svjedoka, sjećanja, dokumenata, odlomaka iz knjiga - - nema onih iz knjige Milka Riffera "Grad mrtvih" kao što ih nema niti u Izvještaju komisije za istraživanje zločina fašista. Rifferova knjiga je jedna od prvih, ako ne i prva, napisana o logoru Jasenovac. Napisana je 1945., tiskana 1946. U knjizi, uz nabrajanje standardnih zločina, koje autor pozna iz pričanja, govori i o vlastitim doživljajima i svakodnevnom životu u logoru. I to je

ono čega nema u svim ostalim knjigama, u čemu se ova knjiga razlikuje od svih ostalih.

Ona pomaže stvaranju autentične slike, ali i atmosfere života u "gradu mrtvih". Zbog toga ćemo je opširnije citirati. Neka ti citati posluže kao nadopuna Miletićevoj zbirci.

Riffer je u Jasenovac došao u listopadu 1942., a logor je napustio u listopadu 1943. Nosio je broj 2376. U početku je radio na nasipu. "Subotom nisam morao ići na nasip" (45). Nakon dva tjedna završeni su radovi na nasipu i određen je za bolničara. "Na prvom koraku u novi život naišao sam na Zagrepčanina, doktora Nikolu, koji je isposlovao da mi skinu okove. Gurnuo mi je u džep šaku cigareta, te me nahranio mlijekom, maslacem i pekmezom... Bio je to jedan od najboljih drugova što sam u logoru sreo. Bio je čovjek koji je uspio i kod ustaša steći izvjestan autoritet i iskorišćavao ga je da ublaži bijedu logoraša... Zalagao se i brinuo za svakoga i nije se bojao da se zaleti čak u zapovjedništvo, koje su logoraši sa strahom obilazili... Nažalost, Nikola je već sutradan s nekoliko liječnika, apotekara i pomoćnog osoblja napustio logor i preselio se u novoosnovanu ustašku bolnicu u mjestu, kojom je upravljao ustaški natporučnik, kasnije satnik, doktor Marin, nekadašnji logoraš." (68) "...nisam se mogao dovoljno nadiviti slici malene ambulanate u kojoj su neumorno radili liječnici u bijelim keceljama, gdje su se u ormarima caklili poniklovani instrumenti i gdje se moglo do mile volje punim grudima udisati miris jodoforma." (69)

"Spavalo se u drvenim boksovima na kat, svagdje po dvojica. U baraci spavalo nas je ukupno oko trideset i bilo je mjesta za sve... Dobio sam dva pokrivača i jastuk." (70)

"Za stolom navečer igrao se šah, karte ili se čitala stručna medicinska literatura. U jednom pretincu komode bile su dvije ilegalne beletrističke knjige: 'Vinetu' od Karla Maya i Krležini 'Eseji'". (70)

"Ambulanta je radila od ranog jutra do kasnog mraka, jer se svakog dana javljalo na stotine bolesnika, što je valjalo pregledati, upisati u bolesničke knjige, odrediti im mjesta u bolnici... U ambulanti je vrvjelo kao u košnici. Zbog pomanjkanja prostora i vremena, vršilo je pet-šest liječnika svoju dužnost istodobno... Liječnici su se trudili zaista svojski da pomognu bijednim logorašima, ali sredstva kojima su raspolagali bila su više nego skromna... Obje bolničke barake mogle su primiti najviše 120 bolesnika, a ležalo ih je u njima uvijek do 300. Rekonvalescenti su dobivali nekoliko dana poštede i imali su pravo da za to vrijeme leže u svojoj stambenoj baraci." (74)

Ako se uzme da je u logoru bilo 2500-3000 zatvorenika, znači da je u bolnici bilo konstantno 10 posto logoraša. Koncem godine u logoru je najavljena jedna od brojnih grupa koje su obilazile logor. Logornik Viner pozvao je grupnike i dao ima naloge.

"1. Za određene dane logor treba da osvane čist i okupan. Na zemlji se ne smije naći niti iver, podovi u barakama moraju biti čisti i natopljeni kreozotom. Osim

toga barake i logoraši moraju biti temeljito dezidektirani... u bolnici moraju biti samo lakši bolesnici i ona ne smije prekoračiti kapacitet od 120 bolesnika. Svi ostali bit će za to vrijeme s bolničarom i jednim liječnikom skriveni na tavanu 'obrtnog doma'... Tih dana se normalno radi u svim logorskim postrojenjima 8 sati. Od 7-12 i od 2-5. Logoraši moraju tih dana biti čisti i obrijani, obučeni u najbolja odijela... Ja sam s tridesetoricom najtežih bolesnika otpremljen na tavan obrtnog doma, niske neokrečene prizemnice u kojoj su bile smještene radionice obrtne grupe. Polovica tavana bila je uređena kao spavaonica za djecu - koje je bilo oko 200..." (83)

"Bolnica se nije mogla prepoznati. Sva je sjajila od čistoće, mirisala po svježem ozonu raspršenog ekstrakta borovih iglica... Bolesnici obrijani i obučeni u čiste noćne košulje ležali su na slamaricama presvučenim bijelim plahtama s jastukom pod glavom, pokriveni toplim gunjevima... Iz čistih porcija jeli su rižu na mlijeku." (84)

U komisiji su svi u ustaškim uniformama, među njima i Luburić. I na kraju je predsjednik komisije - "saveznićar i predsjednik glavnog ustaškog stana, profesor Aleksandar Seitz, čestitao Matkoviću." (85)

Ako su Jasenovac ustaše osnovali kao logor uništenja, kako tvrdi komunistička istoriografska nauka, zašto se vodstvo logora pred dolazak ustaške komisije trudi pokazati logor što humanijim i urednijim? Zašto ustaška komisija zbog toga pohvaljuje vodstvo umjesto da ga kazni?

Kao jednu od svojih zadaća kao bolničara navodi "da svakog dana oko deset sati odšeta s dva vedra za vodu na ekonomiju, gdje će ih namještenik mljekare napuniti obranim mlijekom, da to mlijeko skuha na peći bolnice II i da ga razdijeli bolesnicima." (87)

U nedjelju s prijateljem Markom ide na "malu nedeljnu ekskurziju": "...zapalili smo cigarete i pošli na malu ekskurziju po užem dijelu logora... Najprije sam pokazao Marku bolničko naselje, koje se sastojalo od već spomenute dvije barake. Oko bolnice prostirao se maleni Skibidanov vrt u kojem se gajilo povrće za oficirsku menažu i otpaci za bolesnike. Vrhovni vrtlar u to vrijeme bio je poznati hortikulturni stručnjak doktor Riboli." (88) Stambeno naselje "sastojalo se od šest baraka. Barake su imale po dva reda boksova koji su se u sredini dodirivali... Između boksova i uzdužnih zidova vodio je maleni prolaz, koji je omogućivao penjanje u boksove. Osim boksova imala je svaka baraka minijaturnu peć." (89)

"Dalje na sjever protezala se novogradnja obrtnog doma, u kojem su bile smještene krojačnica, brijačnica, postolarija, praonica rublja i desinsekcija... Zapadno od obrtnog doma širila se velika čistina, na kojoj je kasnije improvizirano nogometno igralište, a svršavala se je centralnom kuhinjom... Poslije ručka koji smo pojačali s nešto masti, soli, luka iz paketa... pošli smo i društvu vojvođanske petorke... na ekskurziju u industijsku četvrt logora." (91)...

prof. Vladimir Mrkoci

Fokus 352, 6.02.2007

Kulturni i športski život logoraša

"Brana u ulozi nadredara goni logoraše na spavanje. Kad se spavaonica umirila Miljenko servira čaj kraj svoje pećice, gdje se skupljaju bećari koji ne vole rano da odu na počinak. I tu se razvija diskusija koja često potraje i do ponoći, ako se na tavan ne zaleti patrola i brutalno ne raspusti zbor." (132)

Riffer opisuje jednu od brojnih afera u logoru koje pokazuju razmjere logorske samouprave. "Uzvitlao se antisemitski pokret, inauguriran od i predvođen od zatočenih ustaških agenata, kažnjenih ustaša i desperatera. ... naročito se okomila na logornika Wienera, toga 'krvožednog cionistu', koji favorizira svoju braću po rasi. Jedne noći provalila je naoružana banda u Slobodanove barake i isprebijala sve Židove." (135).

Ljevičari su željeli iskoristiti taj pokret i doći na vlast.
"Čini se da je najpametnije brzo i mirnim putem smijeniti Židove na najistaknutijim položajima (ekonomija, montaža, električna centrala, ciglana, pilana) naročito pak Wienera... Josip se povezao s doktorom Nikolom u ustaškoj bolnici, koji je preko doktora Marina, ustaškog 'natporučnika' vršio golem uticaj na Matkovića... Zapovjedništvo je prihvatilo stajalište ljevičarske grupe...

Činjenica da je jedna izrazito ljevičarska grupa utjecala na poneke odluke ustaške uprave logora u Jasenovcu. Ta grupa bila je preteča kasnije velike organizacije koja je spremala, uz pomoć partizana izvana, oslobođenje logora. Antisemitski pokret je propao, a s njime svi planovi Josipove grupe; budući da intervencija više nije bila potrebna Wiener je ostao." (139)

"Na Novu godinu 1943. održana je u logoru Jasenovac prva katolička služba božja. Održana je u novoj stolariji u zgradi upravne pisarne. Logoraši su došli u velikom broju i ispunili prostor stolarije do posljednjeg centimetra. Straga na uskom prostoru stisnuo se logorski orkestar, koji je za vrijeme mise svirao kompozicije Vilhara, Daendela i Beethovena." (144) Početkom ožujka 1943. otišao je zapovjednik Matković i došao je Brkljačić.

"Brkljačić je nastupio s okružnicom u kojoj je objavljivao da će s logorašima postupati najhumanije, bez ikakvih represalija i terora ali zato zahtijeva 'red, rad i stegu, lojalnost prema ustaškim vlastima i naročito da neće trpiti bijega, kojega bi morao smatrati kao crnu nezahvalnost prema njemu lično, morao bi iz temelja promijeniti svoje držanje. Sutradan se desio bijeg jednog logoraša proljetnoj sezoni 1943. i otada nije prošao skoro ni jedan dan da se ne bi našao koji 'crni nezahvalnik' i okrenuo Jasenovcu leđa. Ipak Brkljačić nije uveo nikakvih drastičnih represalija... Dolaskom Brkljačića procvao je kulturni život logoraša. Uz kazališne predstave i koncerte smjeli su se logoraši za slobodnog vremena baviti i športom, odbojkom i nogometom. Za odbojku uređeno je igralište na 'bulevaru slobode', a na 'trgu pure' uređeno je primitivno i neravno nogometno igralište. Tu su se svake nedjelje odvijala živa takmičenja za prvenstvo logora. Skoro svaka radna grupa imala je svoj nogometni klub, no najbolji su bili predstavnici ekonomije, lančare, obrtne

grupe i upravne pisarne. Te četiri momčadi borile su se za prvenstvo logora. Najfanatičniji pobornik nogometnog športa bio je Gajbek, koji je za svoju momčad (obrtna grupa) sašio čak i dresove... Nakon prve polufinalne utakmice nestala su dva najbolja igrača pobjedničke momčadi. Otišli su iste noći iz samog logora... Bijeg tih 'lančara' imao je za posljedicu zabaranu igranja nogometa na neodređeno vrijeme, no dvije-tri nedjelje nakon tog incidenta opet su dozvoljene utakmice... U vrijeme proljetnog bježanja najveću prašinu uzvitlao je obućarski desetnik Vujo. On se jednog jutra uvukao među košarače što su sjekli vrbovo pruće na košutarici. Uspio je nagovoriti stražara da ga povede sa sobom, što mu nije bili teško jer je s ustašama živio na dobroj nozi. U džepu je ponio oštar obućarski nož kojim je, netom su zakoračili u šumu, prerezao grkljan stražaru i s još jednim košaračem pošao dalje objesivši na rame prethodno stražarevu pušku, a o pojas dvije bombe. Ostala dvojica košarača - vjerovali ili ne - vratili su se natrag u logor brz straže." (143)

"Jednoga toplog ljetnog dana pobjeglo je s vanjskih radova nekoliko manjih grupa, ukupno šesnaest logoraša, većinom pripadnika ekonomije. Tom prilikom stradala su dva stražara životom, a dvojica su teško ranjena. Do tog dana bila su bjekstva na dnevnom redu i nisu uzrujavala više nikoga. Ali bila su pojedinačna. Ovdje se radilo o dogovornom bijegu čitave grupe." (163) Pošto je Brkljačić bio odsutan u to vrijeme, bojnik Pavlović je sproveo represalije, bilo je premlaćenih i strijeljanih.

"Predvečer su objavljene sankcije:

1. Svi zatočenici dobivaju teške okove na noge. 2. Obustavljaju se poboljšice u hrani - zabranjuje se pisanje u roku 6 mjeseci... 4. Zabrana primanja paketa u roku dva mjeseca." (164)

Takvo stanje trajalo je osam dana, do povratka Brkljačića. Kad se vratio, na zboru logoraša je rekao: "On, nesretnik, nije imao pojma o surovim represalijama, što ih je odredio bojnik Pavlović. On, Brkljačić, zna da su logoraši krivi i da bi trebali iskusiti kaznu, ali njegovo mekano ustaško srce ne može gledati ovakovo, makar i pravedno, mučenje ljudi, pa naređuje da se odmah svima skinu lanci, da se poboljša hrana, da se dozvoli pisanje i primanje paketa". Na koncu je zaprijetio. "Jer ako se ponovi ma još jedno bjekstvo, obećavam vam da ću smjesta napustiti Jasenovac". (165)

"Mjesec jul godine 1943. bio je osobito naklonjen onim logorašima koji su već mjesecima nestrpljivo čekali, bodreni vijestima od kuće, otpust iz logora. Otišli su mnogi". (168)

Opisuje jedan uspjeli i neuspjeli bijeg iz logora. Dvojica su uspješno preplivala Savu. "S njima je pošao i Tunja s revolverom zamotanim u voštano platno. Drugove je izgubio iz vida, uzalud se trudio da svlada brzi tok Save i morao se vratiti. Mokar do kože, a morao je da izdrži put preko ceste i mimo stražara koji je još uvijek zviždao, do potkrovlja upravne pisarne gdje ga je dočekao Selja, skinuo mu odijelo, zamotao ga u gunjeve na njegovu krevetu. Zaspao je tek ujutro." (171)

Koncem ljeta došle su i žene iz St. Gradiške u Jasenovac, na sezonske poljske radove: "Jedne večeri prošle su pjevajući košutaričkim putem prema ekonomiji. Čekali smo ih kod pekare, no vidjeli smo u sumraku samo konture njihovih pojava." (172) "Dnevno nevidljivim putem dolazila u ženski logor bezbrojna ljubavna pisma koji su morali svoju ljubavnu žeđ i erotsku žudnju makar samo literarno izživjeti... te se dopisivali s njima kao s davno poznatim intimnim bićima." (174)...

Prof. Vladimir Mrkoci

Svjedočenje hrvatskog vojnika iz NDH o Jasenovcu

Ovih dana pročitao sam sjećanja nekadašnjeg jasenovačkog župnika vlč. Jure Paršića, štampano u "Hrvatskoj Reviji".

Za vrijeme čitanja bio sam užasno zabrinut na tako pisanje 40. god. poslije rata... Što je s tim vlč. Paršić polučio...?
1942. godine bilo mi je 18 godina i dobio sam poziv, da se prijavim 21.10.1942. god. za odsluženje vojnog roka. Takav su poziv dobili svi moji vršnjaci u mom mjestu i okolici. Nakon liječničkog pregleda i drugih formalnosti, bili smo smješteni u vlak i oko 8 sati krenuli smo sa postaje prema Zagrebu. Na kolodvoru su nas ispratili rodbina i prijatelji. Nas za vojsku bilo je oko 120 momaka... Rano ujutro, kada smo se probudili, vlak je stajao na jasenovačkoj stanici. Oko 7 sati neko je povikao, da iziđemo iz vlaka, a mi smo polako izišli s našim kuferima i stali u nastup.
Prema nama je stajao jedan ustaški časnik, visok, namršten i izgledao je strog. S njime je bilo još nekoliko ustaša. U to vrijeme nisam raspoznavao činove, pa tako ne mogu reći, osim onog namrštenog časnika. Taj je bio ustaški nadporučnik Prpić, zapovjednik Prve Ustaške. bojne u Jasenovcu. Nadporučnik Prpić održao nam je kratki govor, pozdravio nas i upoznao s našom dužnosti, i rekao nam da ćemo biti 4. strojnički sat I. Ustaške obranbene bojne, pa možemo biti ponosni, da opet Hrvati mogu služiti svoju državu Hrvatsku...

Jasenovac je obično slavonsko selo. U jesen i proljeće je jako blatan, u zimi je užasna zima, a u Ijeti je velika prašina i pun je komaraca. Naše nastambe bile su jako skromne, a uz našu nastambu bila je dalmatinska satnija, 3. sat. Zapovjednik te satnije bio je poručnik Ante Elez. Kako smo bili novaci, mi smo trebali završiti vojnu izobrazbu. Zapovjednik i izobrazitelj bio je iz škole "željezni trolist", poručnik Josip Knežević. Za vrijeme naše izobrazbe ponekad smo prošli i pokraj sabirnog logora. U Jasenovcu bila su dva logora. Kozara, na jugu grada, i Ciglana, na sjevernom dijelu. U Kozari je smješteno oko 100 zatočenika, koji su bili zanatlije s kožnom robom i njihovi pomoćnici. Kozara je bila bolji logor, čistiji, zdraviji i bolji uvjeti. Zatočenici su imali svog doktora, zubara, brijača i imali su športske sekcije, biljar, šah, ping-pong, odbojku i igrali su Remi, imali su i diletantske sekcije. Povremeno su imali priredbe za zatočenike u logoru, a ponekad su imali priredbe u dvorištu, gdje su mogli gledati i civili i vojska... Kozara nije bila

strogo čuvana, bio je samo jedan stražar na ulazu, a zapovjednik u Kozari bio je poručnik Ivan Gjerek od Imotskog. Zapovjednik nad zatočenicima bio je jedan sarajevski Židov, imena mu se ne sjećam (bio je trener sarajevskog nogometnog kluba). Ustvari taj Židov je bio pravi zapovjednik logora. Logor Ciglana i Lančara bio je nešto veći (ali ne ogromno velik, kako kaže vel. Parsic) i bio je razdijeljen po raznim zanatima: električari, stolari, bravari, mehaničari, radnici na ciglani, šumski radnici, radnici na ekonomiji. Te radnici, koji su radili u ustaškoj bolnici i koji su radili u logorskoj bolnici. Logorski zatočenici obavljali su te različite poslove i moglo ih je biti u tom logoru 1500 do 2000, nikako više. Kada bi zatočenici išli na različite radove, pratio bi ih po jedan stražar. Deset zatočenika i jedan stražar, a stražari su bili iz druge i treće satnije. Šest mjeseci je prošlo i mi smo završili vojničku izobrazbu. Već je bio travanj i u Jasenovcu se je spremala velika proslava 10. travnja 1943. god. Naša satnija je bila prva satnija, koja je završila vojničku izobrazbu, pa je bila naša dužnost voditi mimohod. Bila je to svečana proslava, bilo je to divota vidjeti. Idući dan više nije bilo vježbe. Prije podne bio je odmor, a poslije podne je došao nadporučnik Prpić i poručnik Knežević i opet su nam održali kratko predavanje. Rekli su nam, da smo završili izobrazbu, a sada ćemo ići u pratnju zatočenika za neko vrijeme.

U to vrijeme stigao je u Jasenovac domobranski nadsatnik Marko Pavlović.
Nije bio neugodna pojava, kako piše vlč. Paršić.
Dapače, pristojan časnik i vrlo discipliniran. Mislim, da je imao vojnu akademiju.
Došao je iz Mostara i bio je oženjen s Mostarkom. Imali su dvije curice.
Svake godine za Božić pozvao bi u svoj stan po dva čarkara iz svake satnije na ručak.
Nadsatnik Pavlović s gospodom bi te mladiće posluživao. Prije ručka je bila molitva, a zatim ručak, a onda bi zajedno svi pjevali božićne pjesme. Kasnije bi pjevali i igrali do kasno u noći. General (Marko) Pavlović u povlačenju stigao je do pred Klagenfurta, i kada je vidio kako je izigrana njegova vojska, bio je šokiran. Kao zapovjedniku i časniku bilo mu je neugodno pred vojskom, ne bi znao što bi vojnicima rekao. Kao časnik, bio je preponosan, da bi bio ponizivan bilo od koga. Završio je tragično s cijelom svojom familijom, iz samokresa ubio je najprije dvoje djece zatim suprugu pa sebe. Ostat će u sjećanju kod svojih vojnika, kao pravi vitez, koji je dao život za Hrvatsku(*). Prošlo je bilo više od 6 mjeseci, što smo u Jasenovcu, a Maksa (Luburića) još nitko nije vidio. Vjekoslav Luburić, zvani "Maks".

Kad ovo pišem, moram spomenuti, da u roku od dvije godine Maksa nisam vidio više nego 3 puta. Došao bi u Jasenovac na dan, dva, i opet bi nestao. Uvijek je bio obučen kao običan vojničar... Vlč. Paršić piše, da mu je nadbiskup Stepinac rekao, kako je Poglavnik rekao, da se on, dr. Ante Pavelic, samo zove Poglavnik, a vlast svojataju drugi. Poglavnik je s tim mislio na unutarnju situaciju u Hrvatskoj. Tko je pratio događaje u Hrvatskoj za vrijeme rata, brzo će zaključiti, da ovo ne odgovara istini. Poglavnik je u Hrvatskoj u unutarnjoj politici imao apsolutnu vlast u svojim rukama. Rimski ugovori, smjenjivanje vojskovođe Slavka Kvaternika, pa Dide

Kvaternika te mijenjanje vlade, ministara, kada je to on htio. Skidanje Vokića i Lorkovića, postavljanje za predsjednika vlade starog Mandića...

Sve je to Poglavnik bio u stanju, a da ne bi bio u stanju ukloniti Maksa. To ne odgovara istini.
Velečasni Paršić piše, da je poduže razgovarao s Maksom koncem 1944. god. Bit ću Slobodan upitati velečasnog: koliko je puta prije susreo Maksa u Jasenovcu...?
Kako sam već prije rekao, da ćemo ići u pratnju zatočenika za neko vrijeme. Naša je dužnost čuvati zatočenike, inače sa zatočenicima nemamo nikakvog drugog posla. Što će oni raditi i kako će raditi, to nije naša briga. Svaka zatočenička grupa imala je desetara. Desetar je znao što treba raditi i koliko treba napraviti, kada treba početi, kad je odmor i kad treba završiti. Kada smo pošli u pratnju, rečeno nam je, da ovdje ima nešto Židova i da naspram njima trebamo biti uljudni, jer su isti ovdje dopremljeni, da ih se spasi od Nijemaca. Nijemci bi ih odpremili u Njemačku.
Zatočenici su imali pravo na primanje paketa, a mogli su pisati jedanput mjesečno. Međusobno su bili organizirani po 5 u grupi, koji bi zajedno jeli. Ako je bio netko, tko nije primio paket, četvorica bi, koji primaju paket, uzeli ga u svoju grupu i tako bi zajedno jeli hranu, koju primaju u logoru s hranom u paketima.
Radilo se je u logoru šest dana na tjedan, a nedjeljom je bio odmor.

Jasenovački logor nije bio naročito osiguran. Ograđen je s nekoliko reda bodljikave žice, a stražari su bili vrlo rijetki, tako su zatočenici imali mogućnost pobjeći, kad su htjeli. Prosjekli bi žicu u noći, kad je maglovito vrijeme, i tako bi nestali. Sutradan bi zjala rupa, kroz koju su otišli, i takvi su slučajevi bili česti.

1943. god. je došla državna komisija iz Zagreba (istaknuto u rukopisu) na pregled logora. Pregledali su obadva logora, razgovarali su sa zatočenicima o uvjetima i postupku. Na koncu su dali zatočenicima formulare, da naprave molbe, da se njihov slučaj preispita, kako bi mogli biti pušteni na slobodu.

Nekoliko mjeseci nakon toga na slobodu su bili pušteni dr. Nikola Nikolić, mislim da je pravoslavac (doktor kirurg iz Varaždina), Bogdan Kusljo, brico po zanatu iz Bos. Broda, pravoslavne vjere, Salih Topić, obućar iz Bosanske Gradiške; Ivan Gavranović, obućar od Imotskog, jedan mali pravoslavac, koji je bio zarobljen za vrijeme borbi na Kozari i doveden u logor. U logoru je naučio brijački zanat i na rastanku zapovjednik logora Kozara održao mu je govor, i ja sam bio prisutan. Rekao je malom, kako je u logor došao kao mali čoban: ali ti sada ideš kući kao gospodin, naučio si zanat, koji ti nitko ne može oduzeti, ali naučio si isto što znači život. Lijepo su ga obukli i dali mu brijački pribor, koji je mogao ponijeti sa sobom. U to vrijeme je otišlo na slobodu dosta zatočenika; neki su bili iz Siska, iz Zagreba i drugih gradova, ali sam im imena zaboravio.

Kad ovo pišem, nadam se, da su još živi Bogdan Kusljo, Salih Topić, Ivan Gavranović i onaj mali brico, jer su svi bili relativno mladi. Tako mogu biti svjedočanstvo, da ovo sto pišem, odgovara istini. Za cijelo vrijeme mojeg boravka u Jasenovcu, a to je bilo dvije godine, nikada nisam vidio, da je netko udario ili gurnuo kojeg zatočenika. Ne samo da nisam to ja vidio, nego nije nitko iz moje satnije od 120 momaka tako što vidio.

Vlč. Paršić kaže, da je nadbiskup Stepinac rekao, da će on mnogo toga vidjeti. Ovdje ga uljudno molim, neka otvoreno kaže, što je vidio, da li je vlč. Paršić vidio, da je 30.000-40.000 tisuća ubijeno...?

U Jasenovcu, da li je vidio, da je makar jedan zatočenik ubijen?
Ako to nije vidio, a bio je u Jasenovcu, zločin je spominjati cifre na čula kazala.

Velika je to Ijaga na naš hrvatski narod iznositi, što se je čulo od djece i od tete Julke, pa i od Ivice Matkovića. Brat Ivice Matkovića (ustaški častnik) strijeljan je 1942. u Jasenovcu i Ivica Matković u ogorčenju možda se žalio vel. Paršiću. Brat Matkovića, mislim, da je bio ust. zastavnik. Organizirao je nekoliko svojih mještana i jednu noć napustio Jasenovac i krenuli su za Dalmaciju. U Kutini budu uhapšeni i vraćeni nazad. Navodno, da je Matković uzeo i nešto novaca bez ičijeg pitanja. Na povratku su završili u zatočenički logor. Navodno, da je zastavnik Matković bio radi toga strijeljan, a ostali iz te grupe bili su opet povraćeni u svoje satnije.. Ivica Matković radi toga bio je uvijek potišten, uvijek bi šutio i nikada ga nisam vidio nasmijana.

Vlč. Paršić piše, kako su Maksa zvali "stari". Ako "stari" dozna, i slično.
Maks je u to vrijeme imao 27 godina i nikada niko nije Maksa zvao "stari", nego povjerenik (Povjerenik Ustaške obrane). Prateći zatočenike, jednu večer je zatočenik, koji je vozio traktor, zastao, da ima kvar na traktoru i čekao je, dok polako sve grupe prođu. Zatočenik se je formaino trudio, da popravi "kvar"... Kad je vidio, da više nema nitko u blizini, pozove stražara ustašu, da mu pridrži nekakav kabl, i dok je ovaj to držao, zatočenik ga udari teškim ključem i ubije. Uzme njegovu pušku i municiju, i pobjegne u Kozaru.
Ovakovih je događaja bilo više.
Zatočenici bi se nastojali sprijateljiti sa svojim stražarom, a onda ga ubiti i pobjeći. Radovi su bili na ekonomiji u šumi, ili na livadama košenje sijena i tu su prilike za bijeg bile idealne. Moglo ih je pobjeći mnogo više, da su htjeli. Kako sam već prije rekao, Nedjelja je bila za odmor. Osim straže i kuhara, ostali smo išli u crkvu. Takav red bio je u svim satnijama. U nastupu zapovjednik satnije doveo bi svoju satniju na trg pred crkvom i tu bi se postrojile sve satnije. Zapovjednici satnija predali bi prijavak zapovjedniku bojne, zapovjednik bojne zapovjedniku zdruga, a onda bi zajedno ušli u crkvu na Misu. Zatočenici katoličke vjere imali su mise u logoru. Muslimani su imali hodžu, koji je obavljao vjerske obrede za vojnike i za zatočenike. Ovo sve dobro zna vlč. Paršić, ali on to ne spominje, ne znam zašto...?
Zatočenici za vrijeme Ijetnih radova imali su hranu skoro kao i ustaše, nešto manje kruha...

Za vrijeme Ijetnih poslova zatočenici su ubirali voće i nosili u logor. A ujesen bi nosili grah, krumpir, kukuruz. To im nitko nije branio. Zatočenici, koji su radili u ustaškoj bolnici, nosili su pune kantice od 2 litre svaku večer i tako su pomagali onima, koji nisu išli vani, ili koji nisu dobivali pakete. Vlč. Paršić kaže: "Kad bi se htjelo mene pitati dugogodišnjeg župnika u Jasenovcu". Velečasni ne iznosi nadnevak, kada je u Jasenovac došo, ali se vidi iz razgovora s Pavlovićem, da je došo početkom 1943., a otišao iz Jasenovca početkom 1945. Taj njegov

dugogodišnji boravak je bio tek dvije godine. Te dvije godine uz kino i zabave u punoj dvorani i dobru jasenovačku rakiju, velečasnom Paršiću jako se je oduljio pa ih naziva - tolike godine. Kako je bilo nama, koji smo se morali smrzavati po cijeli dan vani po terenu, mokri i blatni, slabo odjeveni, često puta nenaspavani, a opasnost po život je prijetila cijelo vrijeme. Vlč. Paršić piše, da u cifru 30-40 tisuća ne ubraja mjesta Gradinu, Ustice, Tanac i Kraplje. Tako daje dojam, da je stvar još grđa. Iz tih sela nešto je pravoslavaca bilo otpremljeno u Srbiju 1941. god. Neki su pobjegli u Kozaru, a priličan broj je otišao u Njemačku na rad, dok je nešto stanovništva po tim selima kod svojih kuća. Poslije rata, oni su se iz Srbije vratili nazad, kao i oni iz Njemačke. Oni iz šume, koji su ostali na životu, došli su također. Danas su ta sela puna stanovništva pravoslavne vjere.

Najčistija sela po Hrvatskoj - hrvatska sela, podpunoma su prazna.
U mnogim selima nema tko da stare roditelje pokopa, a to je sada 40 godina poslije rata.
To za vlč. Paršića nije tragedija, čak to ne spominje.
U najbolja hrvatska sela kod Varaždina i Bjelovara doveli su cigane i napravili čitava ciganska naselja.
Bilo bi mnogo korisnije, da je vlč. Paršić poduzeo istragu preko katoličkih župa u Hrvatskoj, da ispitaju: koliko Hrvata je poginulo za vrijeme rata i koliko poslije rata, i koliko je protjerano u tuđinu i koliko ih se još nalazi po kaznionicama u Jugoslaviji?
Poznato je, da je za vrijeme rata samo svećenika 400 ubijeno na najgrubiji način.

1943. god. većinom je prošla po radilištima sa zatočenicima. Osim po koji tjedan, znali smo provesti u zasjedi po Prosari, Kraplju, Usticama, Kosturici... 1944. više nismo išli u pratnju, nego smo išli na teren, zamjenjivali smo starije terence ustaše. Nekoliko mjeseci proveli smo oko Kraplja, Puska pa do Siska. Kasnije smo prebačeni u Bosansku Dubicu. Tu smo ostali do jeseni 1944. god. Početkom listopada dobili smo naređenje, da idemo u Zagreb i postajemo sastavni dio Prve Hrvatske Udarne divizije. Bili smo oduševljeni s viješću, jer mnogi od nas još nije bio u Zagrebu. U Zagrebu smo sproveli nekoliko dana u barakama na Mirogoju. U to vrijeme bio je napad na Koprivnicu, i mi smo trebali otići u pomoć. Došli su po nas kamioni i mi smo se ukrcali. Tu je došao Poglavnik i sa svakim od nas se rukovao. To nam je dalo morala i bili smo oduševljeni. Krenuli smo na put i putovali smo preko Varaždina kroz Međimurje u pravcu Koprivnice. 5 kilometara pred Koprivnicu vidjeli smo tragove teške borbe, koja se je tu odvijala. Borba je bila završila, kada smo mi stigli. Bila je to strasna slika. Partizani su puzali jarcima uz cestu prema Koprivnici. Bili su puni jarci mrtvih partizana, u kaljužama i blatu. Drugi dan smo se vraćali nazad u Božjakovinu. Sada nastaju akcije i pokreti svakog dana, jedanput prema Presakama, drugi prema Moslavini. Stalno smo bili na terenu i u akcijama. Pred Božić 1944. god. bio sam ranjen u Moslavini. Nakon liječenja u zagrebačkoj bolnici dobio sam bolovanje. Pred samo povlačenje bio sam u Slavonskom brodu i jednog dana na ulici sretnem bojnika Majstorovića i zastavnika Šaravanju. Sa Šaravanjom sam se dobro poznavao i tako smo malo zastali na kratki razgovor. Bojnik Majstorović i zastavnik Šaravanja rekli su mi o skorom

povlačenju iz Broda. Brod će biti napušten za 5-6 dana. Pitao sam: kamo idemo? Prema Zagrebu, bio je odgovor. Pitao sam, što će biti s logorom...? I logor ce biti preseljen prema Zagrebu.

Zatočenici iz Kozare redovito su išli na Ciglanu po "sljedovanje" za njihov logor. Oni su to primijetili, da je na Ciglani nastalo neko pakovanje i užurbano stanje. To im je bilo sumnjivo. Kada su se vratili u Kozaru, o tom su obavijestili zatočenike u Kozari. Idući dan u logor Kozara došao je bojnik Ljubo Miloš i zastavnik Mate Živanović. Ova dvojica vjerojatno su došli da vide, kada bi se otpočelo s napuštanjem logora Kozara. Bojnik Miloš je izgledao neobrijan i logorski brico ponudio mu je, da ga obrije. Miloš to odbije, a zastavnik Živanović prihvati ponudu, da se obrije i sjedne u stolicu. Dok je Živanović sjeo u stolicu, brico mu prereže grkljan i zakolje ga na mjestu. Miloš izvadi samokres i ubije bricu. Zatočenici su uzeli samokres pokojnog Živanovića, a ostali što su mogli naći i navale na vrata. Kako sam rekao, na ulazu je bio samo jedan stražar i logor Kozara nije bio čuvan. Osim Živanovića, još su jednog starog zastavnika nalupali po glavi. Zastavnika sam susreo u Lonji na povlačenju. Glava mu je bila užasno otečena i on mi je ispričao dotični događaj u Kozari tog dana. Imena mu se više ne sjećam. Bio je belgijski povratnik i oženjen s Belgijankom. Inače rodom od Imotskog. Zatočenici su se razbježali, a dva tri su poginuli, ali većina je pobjegla.

Na povlačenju kod Celja vidio sam dvojicu zatočenika, koji su radili u Puškarnici, kako se povlače sa hrvatskom vojskom. Jedan je nosio zbrojovku (strojo-puška). Dobro sam ih poznavao i ja ih upitam: kuda vi...?, a oni odgovoriše: kud i vi. Ako nas partizani zarobe, ne manjka nam opet logor. Satnik Brekalo bio je vojnički dušobrižnik i on je obavljao vjerske obrede i kod zatocenika. Pomagao je puno zatočenicima i tako od zatočenika dobio je tifus i umre 1944. god. Satnik Brekalo donio je službenu zapovijed vlč. Paršiću, kako će i kada će vojska dolaziti na ispovijed i sv. Misu. Vlč. Paršić piše: Bilo mi je posve jasno, tko su ti moji budući pokornici. Po koji put bi me zahvatio strah na pomisao: ima li medu tim mladim ljudima (više manje seljačkom djecom) nekoga, koji nije na bilo koji način svoje ruke okrvavio. Tako se je bar govorkalo, ali nisam vjerovao u to. Kakve sramote od Hrvata, jasenovačkog dušobrižnika, da on uvijek spominje što se je govorkalo, a ne ono što je on vidio. Na sličan način pišu i jugoslavenski pisci "što se je govorkalo". Bojnik Majstorović franjevački red je sam napustio i stupio u ustašku obranu. Majstorović je bio zatvaran i tučen za vrijeme predratne Jugoslavije. Kada je došla država Hrvatska, osjetio je dužnost staviti se na raspolaganje mladoj državi. Majstorović se nije nikada ustručavao nikom pogledati u oči. Kukavice je prezirao, a junake cijenio i poštivao. Bio je borac i spreman na borbu...

John Šaravanja je brat dr. Ante Šaravanje. Oba su rođena u U.S.A. Pred rat, došli su u Hercegovinu, 1941. godine stavili su se na raspolaganje državi Hrvatskoj. Navodno su oba brata nestali u povlačenju kod Bleiburga.

Jasenovačke žrtve na veliko su napuhane od hrvatskih neprijatelja. Jednu je knjigu napisao dr. Nikola Nikolić, koji je pušten na slobodu iz Jasenovca 1943. godine. Drugu knjigu napisao je Djordje Miliša, a isto je bio pušten na slobodu. Miliša je

dobro živio u logoru Stara Gradiška i imao je svoj ured i posilnog, a dr. Nikola Nikolić radio je kao doktor u ustaškoj bolnici u Jasenovcu.

Ako se pažljivo pročita njihove knjige, otvoreno se vidi. Vjerujem, da bi oba ova pisca priznala u slobodi, da im je bilo naređeno, da tako pišu. Što Jugoslaveni tako pišu, donekle mogu i razumjeti, jer oni žele umanjiti na taj način zločine, koje su oni počinili za vrijeme rata, a posebice one u mirno doba, poslije rata, te koje i dan danas čine. Ubojstva ne prestaju, a jugoslavenski zatvori su dupkom puni nevinih Hrvata.

Mnoge stvari vlč. Paršića su netočne, počam od tanjura, iz kojeg je pojeo prvu večeru, pa kako su Maksa zvali "stari". I njegove cifre od 30-40 tisuća su netočne! Ovo, što sam iznio gore, je istina i mnogi zatočenici su još na životu, koje sam spomenuo, a i drugi, čijih se imena više ne sjećam. Kada oni budu smjeli slobodno govoriti, vidjet će se, da Jasenovac nije bio tako zloglasan, kako se to želi prikazati...

P.S. Mirko Vučić, mislim da je rodom iz okolice Kreke (srednja Bosna). U emigraciju je došao u velikom povlačenju hrvatske vojske 1945. godine i ostao je u Austriji, gdje i danas živi sa svojom obitelji. Njegova supruga je Austrijanka.

* General Marko Pavlović bio je zapovjednik 17-te divizije u II. zboru HOS-a.. Pred Klagenfurtom na mostu za prijelazak rijeke Drave, Hollenburg, dne. 13. svibnja 1945. kada je vidio kao stručni časnik situaciju, u koju je dovedena hrvatska vojska, otišao je na polje kraj ceste, i izvršio samoubojstvo, zajedno sa ženom i djecom.

www.safaric-safaric.si

Piše: Mladen Ivezić, povjesničar

Mesić gori od četnikâ

Antikristi započinju lov na Hrvate i Katoličku crkvu

Stjepan Mesić, koji je na protuustavan način; prijevarom i jasnom prisilom (*Na obim su Mesićevim izborima na biračkim mjestima birački listići bili numerirani, složeni po redu, s brojevima prema gore. Birač bi došao, glasno izgovorio ime i prezime, to bi glasno ponovio član povjerenstva i svi bi vidjeli da se upisuje da je baš osoba toga imena i prezimena glasovala. Svi su vidjeli i to, da je baš ta osoba dobila baš listić toga i toga broja. Nije to bilo teško pratiti. Na svakome je mjestu bilo 600-800 potencijalnih birača pa je valjalo isprintati 15-16 stranica sa završnim zadnjim trima brojkama (koje su na tome biračkom mjestu jedinstvene). Kako su birači dolazili, tako ih se po redu i upisivalo uz te brojeve. Pri brojidbi je glasova trebalo, pak, samo zapisivati broj listića i za koga se na tome listiću glasovalo. Kasnije se usporede ta dva popisa i zna se da je NN imao listić broj XY te da je na listiću broj XY zaokružen, recimo, Mesićev protivnik te da je, dakle, NN glasovao protiv komunista. Kada se to utvrdi, otkaz dobiva takav zaposlenik u državnoj ili gradskoj službi ili firmi, kooperant, nabavljač itsl. Isto vrijedi i ako*

članovi obitelji takva zaposlenika "krivo" glasuju. Ustav RH jasno kaže da izbori moraju biti tajni. Obi su Mesićevi izbori bili javni, dakle protuustavni a to, što se nitko protiv njih nije pobunio, jasno pokazuje ne samo kakve su tzv. NGO, nego i kakva je tobožnja domoljubna oporba. Ne radi se o ekscesu ili mogućnosti ekscesa, nego o izborima koji su javni po direktivi Jadranka Crnića, koji je bio nametnut za predsjednika Ustavnoga suda mjesec-dva prije prvih a otišao s toga mjesta mjesec-dva poslije drugih Mesićevih izbora!) nametnut Hrvatskoj za predsjednika, poslužio se lažima o Jadovnu kod Gospića, ne bi li i opet pozvao na genocid nad Hrvatima. Istinoljubne povjesnike on, lažući u Lici zajedno s Ivom Goldsteinom, nazva neprijateljima Hrvatske te pozva na njihovo onemogućavanje i zatvaranje!

Bio je u Jadovnu i I. Goldstein. Na sudu i u knjizi "Jasenovac/Brojke" dokazao sam da Ivo Goldstein na fakultetu, u knjigama i člancima za hrvatski narodni novac hrpimice laže protiv hrvatskoga naroda.

I u Jadovnu je I. Goldstein očito uporabio četničko lažno svjedočanstvo o tobožnjih 28.540 ubijenih. U knjizi sam "Jasenovac/Brojke" o tome svjedočanstvu, danom u beogradskome komesarijatu za izbjeglice 1942. g., napisao: "7. lipnja Drago Svjetličić, Srbin iz Doboja svjedoči Komesarijatu, da je u Jasenovcu bio od 27. kolovoza 1941. g. do 21. travnja 1942. g. Tvrdi da je neko vrijeme bio zatočen sa, zbog pijanstva kažnjenima, ustašama iz "željezne bojne" (?). Kaže da ne zna koliko je ljudi u Sabirnome i radnom logoru Jasenovac stradalo, ali je to velik broj. Za Gospić kaže, da je u njemu pobijeno 28.500 (jer da su mu to ustaše rekli)".

Nikakvih dokaza ni imena nema! Nije postojala nikakva željezna bojna, ali se o svrsi sabirnih tabora u NDH vidi i iz činjenice da se u njih zatvaralo političke nepoćudnike zajedno s pijancima a onda se sve puštalo kući. Cinično je prema hrvatskome narodu i pravim žrtvama izmišljati mase lažnih žrtava.

Bilo je 27 osnova za taj pritvor, sve je bilo razvidno, a od veljače 1942. pred ulazom u jasenovački tabor svaka je nova stražarska postrojba posebnu prisegu da ničim neće zlorabiti svoju moć morala položiti nad 10 svježih ustaških grobova, među kojima i onim brata Ivice Matkovića, upravnika Tabora.

Njih je 10 strijeljano po kratku postupku (pred pokretnim prijekim sudom) jer se utvrdilo da su dogovoru sa židovskim zapovjednicima baraka preprodavali zlatninu, koju su ovi bili oteli zatočenicima. Tada su strijeljana i ta dvojica; Bruno Dijamantštajn i David Špiler, te zakopani na urednu jasenovačkom židovskom groblju. Novine su NDH i svih hrvatskih saveznika prenijele to, Hrvatskoj ne baš laskavo, izvješće u članku dra Pröbsta.

Služe se četničkom promidžbom iz 1942. godine

Nezavisna je Država Hrvatska osnivala sabirne tabore za sumnjivce i ugroženike, što je u skladu s međudržavnim ratnim i humanitarnim pravom. Naravna stvar da se u tim taborima živjelo bolje, nego li u zatvorima.

Laži o masovnim likvidacijama u Jadovnu izmislila je 8. veljače 1942. četnička promidžba. Tada je nadbiskupu Stepincu odaslano pismo lažno pripisano dru

Prvislavu Grisogonu, Hrvatu - četniku, spominjući 80.000 Srba ubijenih i bačenih u jame kod Jadovna. Pri tome pogrješno pišu "Jadnikovo".

Dalje to pismo: "Talijani su fotografisali posudu sa 3.500 srpskih očiju te jednog Hrvata okićenog sa ogrlicom od nanizanih srpskih očiju i jednog koji je došao u Dubrovnik opasan sa dva reda srpskih jezika".

Druga je vrsta laži ona, da se u Gospiću od zatočenika proizvodilo sapun. To je stara engleska laž o Nijemcima iz Prvoga svjetskog Rata.

Valjalo je pobuniti Srbe a svijet uvjeriti da su ubijene mase ljudi tijela kojih više ne postoje. Tijekom rata to se nije moglo provjeravati a poslije se moglo, ali su na dnu bile kosti Hrvata koje poubijaše antifašisti, pa je sve ostalo čista laž.
Promidžba se brzo raširila.
Brzojavku je sa sadržajem sličnim PseudoGrisogonu 24. srpnja 1942. poslao jugoslavenski veleposlanik u Ankari Ilija Šumenković premijeru Slobodanu Jovanoviću, u London.

21. prosinca 1942. g. četnička radijska postaja 'Karađorđe' zlorabi Pseudogrizogona čitajući mu dijelove uz napomenu: 'Ustaška zverstva najbolje se vide iz pisma Hrvata Prvislava Grizogona'.

Pseudogrizogona su travnja 1943. g. uočili službenici NDH, kao veoma pomodnu temu u Beogradu. Strojem je prepisan na ćirilicu, ali je napisan ijekavski (da bi se pojačalo dojam da ga je napisao Hrvat priznajući hrvatsku krivnju, iako je P. Grisogono tada pisao ekavski).

Zagrebački je Katolički list 1944. g. ukazivao na tu stravičnu lažnu promidžbu, koju je množila i varirala antifašistička genocidna udruga.

Svrha: motivirati genocid nad Hrvatima

Tobožnje Grisogonovo pismo pušteno je u optjecaj odmah. Zato on, odmah poslije izlaska na slobodu, u veljači 1942. g., piše skupini svojih jugoslavensko-četničkih drugova (R. Kneževiću, J. Banjaninu, M. Grolu i G. Angjelinoviću /ujaku Vesne Pusić/), osuđujući hrvatsko nezavišnjaštvo, ali ukazujući na štetnost prokazbe cijeloga hrvatskog naroda i Katoličke crkve: 'Te laži i falsifikati protrče kroz Šumadiju za nekoliko dana, toliko koliko je nužno da se izazove talas ogorčenja i zgražanja, a nestanu pre nego bi se moglo utvrditi da li su laži ili bar preteranost. Potsećam Vas kako je nekoliko dana po Beogradu kružio glas o nekom plombiranom vagonu sa natpisom ″Svinjska mast za Beograd″ a u njemu - otsečene srpske gave; onaj drugi o nekim ogromnim sanducima sa iskopanim srpskim očima. Svrha je bila (…) da se javno mišljenje usija do najvećeg potencijala, na način da ne bude više u stanju da se opre makar kakvoj sugestiji u pitanju otkuda zlo dolazi i gde zlu treba tražiti lek'.

Antifašistički 4. korpus (Lika, Banovina, Kordun), skoro 100% Srba, u novinama 1943. g. piše: 'krv za krv, smrt za smrt'. Kasnije se dopunjuje: 'svaku kap nevine krvi, (…) treba osvajač platiti potocima svoje pasje krvi'.

Vidimo da je 'osvajač' (a to znači i hrvatski vojnik, ali i drugi lojalan pripadnik Nezavisne Države Hrvatske) pas, da vrijedi toliko da potoci njegove krvi vrijede koliko samo jedna kap; i to svaka kap, antifašističke, u stvari srpske.

Antikrist Karl Marx napisa: 'S narodima je kao i s pojedincima - tome nas uči cela istorija. Da bi im se oduzela mogućnost napada, moraju im se oduzeti sredstva obrane. Nije dovoljno samo uhvatiti za gušu, već valja i ubiti'.

Sovjetski antikrist Erenburg 1944. g. pisaše u novinama, što se prenijelo među Mesićeve jugoantifašiste: 'Ubijajte, ubijajte! Kod Nijemaca nema nedužnih, ni među živima ni među onima koji će se roditi! Izvršavajte upute druga Staljina gazeći zauvijek fašističku zvijer još u utrobi. Slomite silom oholost njemačkih žena. Uzmite ih kao zakonit plijen. Ubijajte, ubijajte, vrijedni vojnici Crvene vojske, u vašemu jurišu kojem se ne može oduprijeti'.

Đilas napisa članak "Sveta mržnja", kojim elaboriraše kako borce poticati na pokolje.

Svoju sam knjigu "Titova umjetnost mržnje" zaključio tvrdnjom da je 1941.-1945. samo na području današnje Republike Hrvatske u antifašističkim tiskovinama objavljeno najmanje 10.000 takvih članaka a u tiskovinama NDH najvjerojatnije nijedan.

U toj sam knjizi objavio i pjesmu antikrista Ivana Gorana Kovačića "Mrzimo vas":

Mrzimo vas

Mrzimo vas, hulje,

Mrzimo, krvnici,
Vi, pljačkaške rulje!
U majčinoj klici
Kunu vašu djecu utrobe svih žena.

(…)

Naše ljute guje

Kroz kost će vam gmizat,
Pobješnjele kuje
Crijeva će vam lizat
Muhe zukavice i smrdljivi crvi
Osvetu će množit
u crnoj vam krvi.

Srcem bismo jeli

Pogano vam meso,
na lešine sjeli
I kliktali bijesno,
Smrdežima vašim punili bi pluća
Za pobjede nove, nova nadahnuća.

Četnici mnogo bolji od Mesića!

Veljače 1942. g. piše četnik Grisogono svoje odreknuće od Pisma i Alojziju Stepincu:

"Preuzvišeni! Prošlo je nekoliko dana da mi je došao pod ruku daktilografirani prepis pisma upućenog Vama, koje kola po Beogradu, a na kome, opet daktilografiran, stoji potpis Dr Grizogono (…) Kako ja niti sam to pismo sastavljao niti o njemu uopšte nešto znao, dok mi ga neki znanac nije pokazao, želim saopštiti Vašoj Preuzvišenosti da ja sa tim pismom nemam nikakve veze".

Dakle; Grisogono je brzo, odmah po izlasku iz zatvora, već u veljači 1942. dezavuirao to pismo.

Ono je vjerojatno napisano dok je Grisogono bio u zatvoru, a on ga je odmah po izlasku demantirao pravim pismom Stepincu, što naknadno službeno potvrđuju i Grisogonova kći i Nadbiskupijino tajništvo.

Suradnik obitelji Grisogono, dr. Vlastimir Stojanović tvrdi da je u širemu društvu, desetak godina kasnije, u krugu obitelji Pribićević, u Beogradu, saznao da je Pseudo Grizogona izdiktirao rođeni brat Svetozara Pribićevića - Adam.

I jugoslavenski komunist, šef ideološke komisije CKSKH, Ljubo Boban već 1985. ispravlja generala Velimira Terzića, a 1987. ponavlja taj ispravak, ukazujući na pismo - ispriku i odreknuće od Pseudogrizigona koje je sam Prvislav Grisogono još za Rata napisao Stepincu.

Da ne bi bilo zabune o stavovima Prvislava i Nenada Grisogona, evo što je kolovoza 1943. g. pisao Mladen Žujović, zapovjednik zapadnobosanskih, ličkodalmatinskih i hercegovačkih vojnočetničkih odreda Draži Mihailoviću: "Generalni sekretar: Grisogono Dr. Nenad, advokat, sin Dra. Prvislava, odličan u svakom pogledu, služi mi i kao oficir za vezu (pri mom štabu)".

Dr. Vlastimir Stojanović, bivši suradnik obojice Grisogona, ukazuje na zlorabe PseudoGrizogona, pa čak i kako iz njegove knjige preuzimaju tekstove od mnogo stranica te ih, bez oznake, skraćuju, prikazujući ih integralnim! Vrhunac je, kada su jedno izvješće od cca 20 stranica sveli na cca 3 stranice, bez oznake kratnje! To je kao da u rečenici "Ne ubijajmo ih" izbacite ono "ne".

Stojanović najjasnije zaključuje: "I, najzad, što je ovdje i najvažnije, taj izvještaj Grisogono nikada nije napisao. Izveštaj na kojega se autori pozivaju npisao je Berislav Angjelinović, svome bratu Grgi Angjelinoviću (to su četnici - ujaci Mesićeve ljubimice Vesne Pusić, nap. M. I.). U mojoj zbirci dokumenata to je pokazano na način koji ni u kojem slučaju, ni na koji način, ne može izazvati zabunu. No Živojinoviću i Lučiću bilo je potrebno to pripisati Grisogonu i oni su to, eto, bez i malo kolebanja i skrupula, i učinili. Nečuveno, ali istinito!".

Kako se spremao genocid nad Hrvatima 1990.-ih

Antifašisti su spremno preuzeli četničke laži o Jadovnom. Raspisaše se o tome i bez kakva dokaza.

Srpskopravoslavni duhovnici istakli su se pod naslovom 'Mošti vladike Nikolaja u otadžbini', kojom zgodom Atanasije Jeftić nije propustio povezati mit s Jadovnom: 'Preleteo si velikomučeničko Jadovno, Jasenovac, Glinu…'.

Talijanski mason i antikrist Marco Aurelio Rivelli ne zna hrvatski, ne poznaje relevantnu literaturu, nije radio na arhivskoj građi i pojma nema o elementarnim stvarima, a doktorira pišući o Alojziju Stepincu kao "genocidnome nadbiskupu".

On kaže i dosljedno ponavlja: 'logor Krušica' (treba 'Kruščica'), 'logor Đadovno' (treba 'Jadovno'), '25. aprila 1945, trupe Narodno - oslobodilačke vojske Jugoslavije' (treba 'Jugoslovenske armije'), 'Janka Simraka' (treba 'Šimraka'), 'Hrvatske katoličke crkve' (krivo), 'nadbiskup Božanić' itd.

A ipak obrani doktorsku disertaciju protiv Stepinca!!! Na toj obrani umiješaše se iz publike neki isusovci kritikom elementarnih neistina, ali Rivelliju antikristi priznaše doktorat. Dao ga je prevesti na francuski, a na hrvatski ga je 1990.-ih brzo prevela i tiskala jedna četnička obitelj iz Istre.

Još jedan Hrvat-antifašist, Krsto Škanata 1993. g. za srpsku televiziju uređuje jako dugu lažno dokumentarnu emisiju, popraćenu krivo tumačenim slikama, filmovima glumatanjem itsl. (Dunav film: 'Bog i Hrvati', 1993. g.). Vidimo; napadaju se katolicizam i hrvatstvo.

Tako laže i o pravoslavnoj materi koja u Gospiću kod ustaša traži svoga sina, povevši sa sobom 12-godišnju kćer: 'Uzeše joj ćerku. Na majčine proteste, krvnici kao da su hteli da je uteše, dali su joj jedan mali zavežljaj. Žena mišljaše da je neki mali dar. Otvori ga i pade u nesvest. Unutra su bile oči njenog sina. To se dogodilo u Gospiću a žrtva se zvala Dukić Imao je 16 godina'.

Sve izmišljeno i lažno a dobra podloga za onu četničku tvrdnju o 3.500 iskopanih očiju, koju Škanata pri tome razrađuje!

Stožerna su mjesta Škanatinog igrokaza bajke o Jadovnu i o starcu Vukašinu u Jasenovcu. TV je svojim umjetničko-promidžbenim sredstvima i činjenicom da je državna, dakle dužna poštivati istinu, djelovala stravično.

Glavni je Šešeljov četnički promidžbenjak Vjekoslav Radović (mati Hrvatica, otac vjerojatno Crnogorac, iako ih ima i Hrvata). On je 1991. izmislio bajku o 40-oro srpskih beba zaklanih u Vukovaru. Koliko je Hrvata pobijeno zbog te laži? Koliko stoga što antifašisti već skoro 60 godina tako lažu o Hrvatima?

Spremaju nam novi genocid!!!

Zločinac Stjepan Mesić nije slučajno krenuo u Jadovno, tragom Pseudogrizogona i pisma Stepincu!

Jadovno je gluplji, raniji vid laži o hrvatskim zločinima. Bio je rat, pa se nije moglo istraživati kraške jame. Nakon Rata nisu antifašisti ništa ni pokušali istražiti, znajući da lažu.

Početkom rata izmisliše još i to da su Hrvati od ljudi pravili sapun, što je glupi prijepis engleske protunjemačke promidžbe iz I. svj. Rata.

Trebalo je nekako dokazati da smo zločinci, a da se ne vide tijela žrtava, koja nisu postojala. O Jasenovcu slagaše da ih se pokapalo, pa ih i opet nisu nakon Rata iskapali jer preminuli u Taboru bijahu javno i pristojno sahranjeni, pa i u posebnim grobljima; katoličkom, židovskom, pravoslavnom i muslimanskom. Neoznačene masovne grobnice pune su Hrvata koje poubijaše antifašisti, pa ih nakon Rata svaki put poslije eventualna iskopa odmah zatrpaše.

Onda izmisliše bacanje lješeva u Savu, što je kretenizam non plus ultra jer bi poticalo srpski ustanak i osvetu. Hrvatožderica Zora Dirnbach je u svome hrvatskim narodnim novcem plaćenom antifašističkom filmu čak upriličila i to da lješine iz Jasenovca plutaju zagrebačkim kupalištem, dakle 50-ak kilometara uzvodno! Pri tome je slijedila bolesnu maštu, također antikrista, Ivana Gorana Kovačića iz pjesme "Leševi putuju". Tek su pri svršetku rata, pod utjecajem laži o Auschwitzu, u Jasenovac smjestili nekakve izmišljene masovne spalionice ljudi, da ne bi morali dokazivati broj žrtava.
Kada god zabiše lopatu, iskopaše ostatke Hrvata i naših saveznika što ih antifašisti poubijaše bez suda!

To nikada ne prestaje. Novinar Paolo Rumiz priznaje da su vojnici JNA ulazeći u Vukovar poslije četnika našli 'u jednom podrumu čovjeka pribita za stol te zaklanu djevojčicu čije su oči stavljene u čašu', na što je jedan od njih poludio. Time posve neutralni Rumiz, ne znajući povijesni kontekst, svjedoči o pogubnosti antifašističkih laži.

Nijedan od u Haagu osuđenih srpskih zločinaca, makar i nakon nagodbe, nije propustio reći da je sva zla počinio svjestan strahota koje su Hrvati ili ustaše bili počinili nad Srbima u doba NDH. 99% tih zločina čista su laž, koja je omogućila genocid nad Hrvatima 1945. i kasnije te bogaćenje i pljačku što nad svježim hrvatskim lješovima čine Goldstein, Mesić, Pupovac i njihovi antifašisti danas. Antifašističko je zlo počinilo genocid nad Hrvatima 1945., a terorizira nas I prijeti nam i danas.
Svijet se ne može dijeliti samo na fašiste i antifašiste.
A što je s nama, 99% normalnih?
Ako je fašizam totalitarizam, odvratan svojom nametljivošću i sve zahvalnošću, onda je antifašizam beskonačno gori jer u svojemu nazivu ima samo negaciju rabeći istu parolu; "tko nije s nama, taj je vrag i treba ga uništiti". Svatko tko nije zagrižen poput njega, antifašistu je fašist; i skrban otac, koji sinu brani drogu, i zabrinuta mati koja sprječava kćerin promiskuitet, umjetnik koji želi stvoriti i uljepšati, a ne samo srušiti i poružniti, duhovnik ili učitelj koji bi narod htjeli oplemeniti uzvišenim, nadljudskim, znanstvenik koji dokazuje istinu…
Mesić, koji uporno opravdava genocide nad hrvatskim narodom, želi i opet njime zaprijetiti, lažno okrivljujući cijeli naš narod i svakoga tko traži istinu.

Hrvatski list, 21. lipnja 2007.

Antifašistička koljačka promidžba - Profiteri jasenovačke laži

Piše: Mladen Ivezić, povjesničar

Hrvati - ljudožderi

Antifašist Zaim Topčić 1985. najavio je roman 'Ljudolovka Jasenovac' tvrdnjom da "svi glavni i epizodni likovi su autentični (...) Bitni događaji, problemi i konflikti su također istiniti". Roman je dobio antifašističke nagrade. Topićev lik, katolički svećenik u Jasenovcu, razmišlja: "Da lani nisam blagoslovio da mogu do mile volje piti krv zaklanih bandita, vjerojatno se ne bi toliko ostrvili da sada mogu jesti i ljudsko meso?". Topić o Hrvatima u Jasenovcu: "Jesu oni, naravno u masama kuhali masnije leševe novopridošlih". Topić o hrvatskoj predbožićnoj gozbi: "Krv navire u obraze: kakvo li je, od čega li je to neobično meso", "Premda je mlado kopile, jopet je vraški žilavo, majku mu banditsku! Ali, more se sasvim lipo, lad se dobro prožvače", "da je pečeni jadnik Splićanin i pravi Hrvat", "svoj zanos za kanibalizmom", "Iako je dalmatinski ilegalac-komunista baš lijepo pečen i pomalo bljutavo-slatkast...". Koliko je Hrvata 90.-ih ubijeno zbog ovakvih laži?

Latinova je emisija, isti Topčić. On pročita o NDH tekst pun činjeničnih neistina i posve lažnih sinteza. Provjereni antihrvati; Slavko Goldstein, Danijel Ivin, Nenad Popović, Tora Dirnbah, Saša Kosanović i sl. sa slugama hrvatske krvi, Petrom Strčićem, Šimom Šitinom, raspopom Oršolićem i sličnima odlučiše - ubiti istinu.

Uvodni Gojko Knežević iz Banja Luke prikaza kako je njegova snažna mati u Jasenovcu tukla ustaše...

Simptomatično, iznio je bajku o tome kako hrvatski vojnik neko dijete baca u zrak i dočekuje na bajonet (to je primijenio Žarko Puhovski u lažima o nepoznatome hrvatskome generalu iz 90.-ih, ali izvorno se radi o pravim zločinima Srba nad Albancima o kojima je kao očevidac javljao novinar Lav Davidović Bronštajn Trocki) i da su nekoj djevojci probušili grudi i ruke kroz te grudi provukli (a to je motiv iz srpske poezije te parafraza srpske pjesme "Skadar na Bojani").

Laže Knežević da su časne sestre u Jaski djecu tukle i da ih se trovalo u nekakvim kamionima cijankalijem. Radilo se o malim Kozarčanima koje su odmetnici u bijegu pred snagama reda vukli za sobom kao štit a onda ostavili, pa ih je hrvatska vlast spašavala. Tako se vlast našla pred više od 100 000 ljudi od kojih mnogi nisu imali kamo.

Laž je i o otimanju djece. Ona iđahu pravoslavnim obiteljima u Slavoniju ili na škrb po gradovima, a bolesna u Jasenovac i Jasku. Bilo je tužnih rastanaka jer su se mnoge majke prijavile na rad u Njemačkoj.

Nema u Haagu osuđena Srbina (i Plavšićke), koji nije rekao da je morao četnike ustrojiti, jer "se zna" koliko su Hrvati Srba u 2. sv. ratu poklali. U opisima tobožnjih hrvatskih nedjela iz 90-ih godina pronašao sam desetke doslovnih prijepisa iz antifašističke lažne literature o Jasenovcu.

Štrbac i Beograd su svoje lažne svjedoke podučavali iz knjiga antifašista o Jasenovcu!

Prijepisi vlastitih zločina

Desetljećima sam radio na tematici antifašističke koljačke promidžbe utvrdio tisuće takvih prerada tuđih u protuhrvatske laži. Ti su harangeri zločine koji sami slave i čine (kada Kraljević Marko jede djecu, kada iguman Stevan u 18. stoljeću /'Gorski vijenac'/ i Đorđe Petrović Karađorđe u 19. stoljeću deklariraju da su ili da će trećinu muslimana poklati, trećinu prekrstiti a trećinu prognati, kada Židovi po Jahvinoj zapovijesti istrijebljuju cijele narode itsl.) jednostavno pripisali - Hrvatima.

Tvrdim da svatko od nekoliko stotina objavljenih svjedočanstava na kojima se zasniva jasenovačka laž mogu prokazati kao unutarnje i vanjski nelogično i proturječno te - nemoguće. Njih su varirali u desetcima tisuća inačica.

U knjizi 'Titova umjetnost mržnje' dokazah da je funkcija tim lažima bila motivirati genocid nad Hrvatima. U knjizi 'Jasenovac/Brojke' utvrdih kako se gradilo jasenovačku laž.

Kako je doista bilo?

Razbijen u Srbiji koncem 1941., Mihailović štedi Srbijance i proglašuje da "treba čekati" a četnički ustanak širi šaljući pukovnika Uzunčevića i majora Rašetu popu M. Đujiću u NDH, potaći 'ovdašnje' četnike.

Prve su zločine u NDH nad Hrvatima počinili u povlačenju pripadnici Vojske Kraljevine Jugoslavije i mobilizirani Đujićevi četnici. Poglavnik je radi obrane naoružao narod koji je stvorio seoske milicije (tzv. divlji ustaše), što ponegdje uzvratiše zločinima nad nedužnim Srbima.

26.-28. lipnja Poglavnik stalno ponavlja proglas kojima demantira plan pokolja nad Srbima, tobože zacrtan za 28. lipnja (Vidovdan), te svakoga počinitelja takva djela, nad Srbima, unaprijed osuđuje na smrt. Židove proglašuje kolektivno krivima za proširbu takvih glasina.

Osnivaju se prijeki sudovi koji će, uz više stotina neprijatelja, osuditi i dati pogubiti najmanje stotinu onih, koji se prikazivahu režimskim ljudima.

U kolovozu članak 'započelo je bolno čišćenje' opisuje smjene i kazne nad ustaškim vođama koji su na terenu bili prekoračili zakone na štetu nehrvata.

Dohvatni četnici miruju - titoisti jedini potpiruju

Već u kolovozu/rujnu počeše pregovori i sporazumi. Do lipnja 1942. dovedoše do toga da su četnici od Banja Luke na zapad Poglavnika priznavali Vrhovnikom, NDH se obvezala izgraditi rijetke porušene pravoslavne crkve i otpustiti četnike iz zatvora i logora (pa i Jasenovca - masa potencijalnih svjedoka, ali masovnih zločina nije bilo!) te njihovim obiteljima plaĆati glavarinu dok se ovi ne oslobode.

U Đujićevu su stožeru dotle netragom nestajali Mihailovićevi izaslanici zaduženi ponovo podići ustanak u NDH. I Đujić je štedio svoje Srbe.

U Kninu cijelo vrijeme vijori hrvatska zastava, provode se hrvatski zakoni, a hrvatska administracija izdaje hrvatske dokumente, dok vojnu vlast održavaju Talijani i, ponekad pijani i lajavi četnici (zbog kojih se hrvatske civilne vlasti žale Talijanima, koji su odgovorni za ondašnju vojnu vlast).

Za velikoga župana Kninsko-bribirsko-sidraške županije Poglavnik je na četnički zahtjev postavio ustašu Davida Sinčića, Židova.

Sluge staljinizma, britanskoga imperijalizma i cionizma, anti-fašisti divljaju jer su zaduženi dizati ustanak. Njihov tisak četnike optužuje za izdaju srpstva, stalno lažući o tobožnjim strašnim hrvatskim zločinima (ali to su bajke o Jadovnu, zatvorima, nekim selima: laž o Jasenovcu dolazi na propagandni repertoar antifašista tek od 1943., kada se u svijetu počelo lagati o Auschwitzu). U isto vrijeme napadaju Poglavnika za izdaju hrvatstva četnicima. A ljudi su, ustaše, presretni dobitkom države, i Đujićevi četnici, vjerujući u povratak svoga kralja, jednostavno htjeli preživjeti rat.

Za Zadar, Pulu i Rijeku lažu Latin/Kosanović, a tu laž prihvaća Strčić, da ih je Pavelić predao Italiji, jer oni bijahu već pod njom 20-ak godina, voljom demokratske 'međunarodne zajednice'! Talijanima trebaše mir, ali i što slabije hrvatstvo. Zato osnuju MVAC (Milizia volontaria anticomunista) u koji uklopiše i (nedohvatne!) četnike istočne BH i Crne Gore, koji, ne bojeći se kazne od preslabe NDH i Talijanima zaštićeni, u nekoliko prodora čine strašne i masovne zločine nad Dalmatincima.

Poglavnikovo miroljublje

Poglavniku je cilj - mir, i to ne samo zato što Hitleru vojska treba za velika bojišta. Ustaše su, naime, svoje postigli; državu imaju; oduzeli su od 1918. g. doseljenim Srbima pljačkovinu i pravo na hrvatsko državljanstvo, a tjerati ih nije ni trebalo jer ih se stotinjak tisuća skoro podavilo u Drini, bježeći kriomice u Srbiju, dok ih se 200 - 300 000 tisuća gospodski, o hrvatskom državnom trošku prevezlo od Zemuna i Beograda u pristojnim putničkim vlacima.

Od lipnja 1941. u ustaškome 'Hrvatskom narodu' svakodnevno izlazi rubrika 'Svakome je pravom Arijcu čast služiti NDH' s popisima domaćih pravoslavaca ili onih što se doseliše od 1918. i ovdje sklopiše brak, koji prelaze iz kraljevske vojske u domobranstvo (koje u narodu dobi naziv 'Ministarstvo srpskih zetova'), zadržavajući vojne, generalske i sve ostale činove.

Poglavnik je u Saboru, 29 veljače 1942., održao dirljiv govor u kojemu je naglasio, da u NDH nitko nema ništa protiv pravoslavlja, da je vjera osobna stvar i da je jednakopravno i ne vjerovati u Boga; ali da SPC u NDH ne može postojati jer njoj vrhovnika postavlja svjetovni vladar Srbije pa je ona politička organizacija.

Mudri su pravoslavci prihvatili Statut HPC-a koji je posve isti kao i onaj SPC-a (u stvari prepisan), osim pitanja imenovanja vjerskoga vođe.

Svečanostni je potpukovnik ustaškoga zrakoplovstva Dušan Machiedo u travnju predvodio smotru voda postrojena u čast njegove Ekscelencije patrijarha HPC Germogena.

Staroga su Rusa, izbjeglicu pred komunistima, koji se stalno oglašavao umirujućim i konstruktivnim pozivima, antifašisti 1945. objesili; jednako kao i zagrebačkog muftiju - valjda zato što je antifašizam tolerantan?

Posebni antisemitizam

Protužidovstvo je u NDH bilo shvaćeno socijalno jer je ustaštvo bilo izrazito socijalistički nacionalni pokret; oštar prema svojemu, a kamo li tuđemu građanstvu i buržoaziji; kulturno i socijalno.

Sjajni članak Ive Bogdana o hrvatskom rasizmu već se 1942. godine izravno protivi skandinavskome (u Švedskoj se od 60-ih godina zakonski po eugeničkim i rasnim načelima na silu steriliziralo 60 000 žena) a time i Hitlerovom rasizmu, preuzetom od Engleza, što neke rase drže manje vrijednima i stvorenima za ropski položaj u kojemu ih držahu.

Članak ističe jednaku vrijednost i pravo svake rase slobodno živjeti na - svome. Ondje je ona potpuno svoja i najbolje se osjeća; klimatski, biologijski, krajobrazno, u flori, fauni i tradiciji itsl. Svjetski su odnosi: prijateljstva, šport, trgovina pa i turizam; tu je i najsvjetskija i najsverasnija ustanova - katolička crkva; ali je svakome njegovo prirodno stanište - najprirodnije.

Uz mnoge ustaške obiteljske sveze sa Židovima, valja znati, da je u vojsci NDH od kakvih 120 generala 28 njih bilo - Židova. Brzo se ublažiše stroge mjere izludžbe Židova iz javnoga života (umjetnost, novinstvo) i slobodnih akademskih profesija (liječnici i odvjetnici). Uostalom; glavni su Hitlerovi promidžbenjaci i filmaši bili Židovi.

Dolaskom antifašista poče u Zagrebu suđenje obitelji Schulhof, vlasnicima poduzeća 'Tipografija'. Tužitelji su toga oca i sina pitali; "Pa kako ste vi Židovi, mogli u svojoj tiskari štampati cijeli zagrebački ustaški tisak" (i to jako solidno; bez pogrješaka i odličnim tekstom i bojama, uz mnoštvo sjajnih fotografija pravoslavca Toše Dapca, kojemu to biješe najplodnije razdoblje i koji u NDH dobi prvu monografiju - komentar M.I.). Odgovor je bio; "Pa mi nismo čitali, mi smo samo tiskali". Antifašisti im sve oteše i osudiše ih na višegodišnje zatvorske kazne.

Stotine su Židova jednako koristoljubnih pobuda antifašisti jednostavno likvidirali. Tisuće su Židova pred njima pobjegle glavom bez obzira, znajući s kim imaju posla. Sve su ih antifašisti ubrojili u 'žrtve fašističkoga terora'. Cijelo je vrijeme u NDH postojala Židovska bogoštovna općina u Zagrebu, a ukinuli su je tek - antifašisti! Izbaciše ono 'bogoštovna'.

Ja sam prvi na svijetu koji je pronašao i objavio dva pisma (što su ih antifašisti skrivali u arhivu) koja je 1943. godine bio poslao zagrebački nadrabin Freiberger Kaptolu i hrvatskim vlastima, moleći da se negdje osnuje tabor za one Židove koji nisu podanici NDH a nemaju kamo otići! Hrvatski bi ih Židovi sami hranili, kažu pisma.

Vlast je ljudska i glavna građanska prava garantirala svim podanicima, dok su puna građanska prava imali samo Arijci, ali i oni kojima se ona posebno priznaju. 1945. godine je poglavnik donio i zakonsku uredbu kojom puna građanska prava priznaje i svim Židovima i Ciganima.

Budući da su Židovi bili pod strogim pritiskom njemačkoga režima u Njemačkoj i na ratnim područjima, mnogi su, očito dovedeni dobrim vijestima o NDH, dolazili

ovamo, nemajući ni državljanstva ni pripadništva NDH. Pozor, dolažahu iz Mađarske i Italije, u koje prvih mjeseci bijahu bježali, uzdajući se u popustljivost njihovih režima.

O Jasenovcu - isključivo lažni svjedoci

Među pogubljenim Hrvatima bijaše i 10 ustaških stražara koji se u Jasenovcu udružiše sa židovskim grupnicima Dijamantštajnom i Špilerom te, kako su potonji imali propusnicu za cijelu NDH, kradijahu i prodavahu deponirane zatočeničke vrijednosti. Od početka 1942. nad svježim grobovima tih ustaša, među kojima i brata zapovjednika Ivice Matkovića, novi su stražari svečano i javno polagali prisegu da ničime ne će zlorabiti ovlasti. Često se stražarske postrojbe rotiralo, baš da bi se izbjegle zloporabe, moguće kada zasjednu.

Desetci tisuća vlakom se vozijahu uz Tabor, stotina je tisuća poslije Kozare utaborena u okolici, dok ih se nije porazmijestilo (Mato Lovrak napisa dječji roman o "malim Bosancima", a ustaški je tisak žestoke bukvice i prijetnje čitao onim građankama, kojima je teško skrbjeti o udijeljenoj djeci, kojima se ne sviđa njezin govor, ma o kojoj se vjeri ili crkvi radilo).

O Jasenovcu se sve znalo i vidjelo i zato se znatnije laži o njemu počeše uobličavati tek koncem rata, prvo izvan posavsko-slavonskoga područja (da im se ljudi ne smiju). Kasnije kada je i smijeh postao opasan, moglo se slobodno lagati.

Sigurno je najmanje 200 000 ljudi vidjelo jasenovački tabor tijekom rata; svaki je kutak bio vidljiv u svakome trenutku većemu broju ljudi; a samo je stotinjak smradnih profesionalnih lažljivaca bilo spremno o njemu lagati. 200 000 živih ljudi stiskalo je jezik, da nebi reklo istinu koja bi ugrozila antifašističku diktaturu.

Kako nastajahu lažni popisi žrtava Jasenovca

Latin i njegovi gosti; antihrvati i takvi kao što su Strčić, Šitin ili raspop Oršić, prihvatiše sve notorne laži na 'Latinici'. I to, da je Pavelić htio trećinu Srba poklati, trećinu protjerati a trećinu pokatoličiti (a baš su Poglavnik, dr. Artuković i Stepinac zabranjivali prekrštaje jer je državi trebala istinita evidencija, a Bogu lažni vjernici ne znače ništa).

Kao vrela za židovske žrtve; lijepo po godinama kada su ubijeni; po spolu i uzrastu, navedoše, i to u skoro svim knjigama, spis Blaževićeva "Javnog tužilaštva Federalne Hrvatske". Pronađoh to u Hrvatskome državnom arhivu; kad ono na početku svake košuljice jasno piše; "popis muškaraca (žena, djece, staraca), članova ŽBOZ, koji su 1941. (1941., 1943...) odvedeni u Jasenovac". I - ništa više. Ni govora o ubijenosti, ni govora da su ubijeni baš te godine, baš u Jasenovcu. Drugi spisi dokazaše da su radili i dalje, drugih godina, bili šefovi, a mnoge se može pronaći i u posljeratnome životu.

Antifašistima je bitno što više lagati. Oni su jednostavno ono "odvedeni" prikazali kao "ubijeni te godine u Jasenovcu" i to uključili u "optužnicu Pavelić-Artuković", optužujući tu dvojicu Hrvata za sva nedjela NDH pa i, izrijekom za Jasenovac, JT imenom, prezimenom i svim osobnim podatcima (kako jedino i valja) spominje malo više od 5 000 žrtava. A svijet im nije ni to priznao!

I napišem da su lažljivci, lupeži, profiteri laži, i da su lagali uvijek i opet će lagati.

Oni me neće tužiti!
Ne - njima je dovoljno biti svaki dan koliko god žele na televiziji, radiju i u novinama; osobno ili putem slugu! Sad i u škole uvode obvezu slušanja laži o tzv. holocaustu !!! A moje knjige usudiše se prodavati samo dvije knjižare!

Životni uvjeti

U taborima nisu osuđenici nego sumnjivci. Sabirni su tabori blag obzir; više nadzora nego kazne nad sumnjivcima. U taborima se ustrojuje unutarnja uprava. Stražari u tabor načelno nisu smjeli ulaziti, baš da bi se spriječilo samovolju. Red su održavali grupnici; sami zatočenici. Vlasti bi dolazile kod većih proslava i amnestija (riječ je o tisućama svjedoka, koji nisu kasnije htjeli lagati, pa za njih ni ne znate). Stotine su i razmijenjivane. Tisuće su otpuštene protjekom kazne. Rjeđe bi iz Jasenovca uzimali zatočenike za strijeljanje u svojstvu talaca.

Dobro odjeveni zatočenici su u Jasenovcu jeli dobro i redovito. Ambulante i stacionari bijahu prepuni; bolesnika i sabotera, po njihovu priznanju stalno po 20%!

Židovski, komunistički i ostali paketi potvrđuju da se zatočenicima slalo luksuznu robu. Međudržavne pa i Crvenoga križa, koje redovito predvode Židovi, inspekcije bijahu česte.

Zatočeničke sabotaže

Zatočenici bježahu, povremeno ubijajući pri tome stražare. Krali su i opskrbljivali partizane. Sabotirahu gdje god su mogli; imajući partijske ćelije u svakoj baraci.

Vlastima su židovski liječnici više puta podvalili epidemiju tifusa lažući da će svaki bolesnik biti ubijen. Vlasti su u Jasenovcu liječile i ranjenike i tifusare spašene s Neretve i Sutjeske, gdje su im antifašisti ostavili oružje, ne bi li izginuli kao zaštitnica, iako su imali pravo na predaju, a komunistički su liječnici i zatočenici krali lijekove i hranu te ih slali u šumu. Trač i panika širili su se namjerno.

Vjerska služba

Pripadnicima svih državno priznatih vjera i crkava osiguravala se vjerska služba a Židovima se nije branila. Pravoslavcima je u Jasenovcu vjersku službu vodila HPC.

Poslije rata poubijaše 28 njezinih svećenika, pa i Spiridona Mifku, zamjenika patrijarha Germogena. Mifka da je, otprilike "pomagao ustašama i sudjelovao u klanju Srba u Jasenovcu". Tipično antifašistički; gdje je god neki pop, tu je fašizam. Umjesto da se Mifkina nazočnost prizna dokazom da nije bilo namjernih masovnih zločina, oni su ga jednostavno proglasili zločincem i - objesili.

Neki časni a nepoznati svjedoci

U taboru je bio ustrojen bogat športski i umjetnički život. Osobno sam prepoznao (pok.) gospodina Milu Đurđevića, odlična svirača, Ciganina, koji je u Jasenovcu, osobito od Nijemaca, što su onamo dolazili na koncerte, zaradio najviše u životu.

Dva mu sina, Đuro i Pero, svirahu u "Prosvjetnoj bojni", a kasnije u Zagrebačkoj filharmoniji i Simfonijskom orkestru RTZ. Pero mi je pričao da mu je 60-ih prišao

jedan liječnik i razdragano viknuo: "Gospon Đorđević, kaj se vi mene ne sjećate? Pa mi smo skup' bili u Ustašama". Koncem rata je, naime, i "Prosvjetna bojna' dobila iste - ustaške odore.

Upoznao sam i sjajna svjetskoga gospodina, (pok.) dr. iuris Zvonka Cebala, predratna komunista iz Brčkog, čije je ime na skoro svim zapisnicima o pregovorima partizana s Hrvatima za razmjenu zatočenika. Formalno i sam zatočenik, Cebalo je imao atomobil s vozačem i putovao cijelom NDH. Pričao sam da ga je više puta s toga prozvao "Hrvatski narod" a onda su vlasti, za kaznu, upravnika Lepoglave (gdje je također bio neko vrijeme) poslali na istočnu bojišnicu, gdje je i poginuo. Cebalo je nastavio pregovarati i - trgovati. Nikada nije spomenuo nijedan incident u Jasenovcu.

Pročitavši moju knjigu "Jasenovac/Brojke", obratio mi se i g. Šoštarić, pripadnik USAOH-a, doveden s druzima listopada 1944. u Jasenovac, samo pri dolasku dobrano izudaran, posve slobodan u kretanju Taborom, vidio sve što se dogodilo, kaže da je u tih šest mjeseci (za koje se tvrdi da su najgora razdoblja), ondje život izgubilo (ne računajući žrtve 'savezničkog' bombardiranja) ne više od 30 (trideset) ljudi.

Predratni komunist, liječnik, kasnije radio za Udbu, otac moga prijatelja, proveo je tri godine u Jasenovcu, imajući spoznaje o svemu. Sinu je govorio da bi u 6 mjeseci jednom stigao nekakav vagon s nepoznatim ljudima, koji bi prespavali i otišli dalje, pa se poslije pričalo da su ih ustaše sigurno ubili. Videći dokumente koji svjedoče da su mu u samo 2 mjeseca čak pet puta popravljali zube (dok se vojsci uglavnom vadilo), sin mu je rekao: "Pa ti si u Jasenovac išao popraviti zube".

Mati je moga kartaškoga druga, s 15 godina, kao komunistica, bila osuđena tri mjeseca raditi kod jedne seljačke obitelji, a samo prespavati u Taboru. Poslije ju otpratiše kući.

Poglavnik je govorio da Jasenovac nije bio odmaralište, ali ni mučilište. Novine su rado pisale o zatočenim neprijateljima. "Njihov je rad bio politika, a sada je njihova politika - rad".

Pozor! Ovo nije izvedba dojmova putem malobrojnih lažnih svjedoka! Oni su svjedoci visokokvalificirani na svaki način; školom i političkim iskustvom; staloženošću i nezainteresiranošću u trenutku svjedočenja. Oni s druge; antifašističke strane; ljudi neskloni NDH i svakako njene žrtve.

Kako se kalila laž

"U ratu je istina toliko dragocjena, da ju treba čuvati straža laži", izjavio je jedan od glavnih huškača na 2. sv. rat, Winston Spencer Churchill. Treba poznavati antifašističku ratnu promidžbu i njihovu svijest o potrebi da se nad Hrvatima, Nijemcima i Japancima, a ponegdje i Mađarima počini genocid. Američki su filmovi i publikacije Japance proglasili nižom vrstom; životinjama, a to su radili i Sovjeti, posebno njihovi Židovi (Staljin je Ilju Ernburga morao zaustaviti zbog njegove krvoločnosti) protiv Nijemaca te cijela antifašistička masa Kraljevine Jugoslavije protiv Hrvata.

Kako se laž utvrđuje kao istina, ilustrirajmo neutralno! O američkome imanju atomske bombe jugoslavenska je javnost obaviještena tek sredinom 1947. godine; dvije godine nakon njezine uporabe. Do tada se tvrdilo da je Japan kapitulirao zbog SSSR-ove objave rata, kolovoza 1945. Dakle; "naš komunist je moćan", a ne "kapitalisti imaju strašno oružje". Kasnije nitko nikoga nije prozivao za laž !!!

Od vremena kada se za upite o antifašističkim lažima glavu gubilo, valjalo je prijeći u doba čvrste ali mirnodobske Jugoslavije, izgrađene genocidom nad Hrvatima, Nijemcima, Mađarima, Talijanima i muslimanima s područja NDH te Albancima, Makedoncima, Bugarima i Turcima iz drugih dijelova propale Jugoslavije. Ljude se valjalo nekako uvjeriti da je 'pax titoistica' barem najmanje zlo, koje nas je moglo ščepati. Zato je trebalo napuhati hrvatske zločine. U 'Jasenovac/Brojke' pokazao sam metodologiju uzajamne izgradnje uvjerljivosti kvantitativne i kvalitativne laži o žrtvama Jasenovca. Prvo se tijekom rata i kraćega poraća objavilo da je ubijenih bilo 500 000 - 1, 400 000. Lagalo se o istrjebi - masovnoj (prvenstveno Srba) te cijelih naroda (Židova i Cigana). Tome je odgovarala potreba da se Srbe, kao jugodržavotvorce, iz četnika prebaci u antifašiste i da se vlast centralizira. Milijuni na toj laži stekože povlastice!

Istina je bila drukčija; Srbi su u stotinama tisuća odlazili u Njemačku raditi za odličan novac (svakodnevni bijahu oglasi u srbijanskim novinama s općinskom zahvalom za novac šo ga radnici šiljahu u rodna mjesta, a u NDH je, uz mudru privolu vlasti, oko 250 000 Srba tako izbjeglo i novačenje za domobrane, i za partizane i za četnike). Uplašeni od najavljenoga antifašističkoga pokolja svih takvih, oni se prikazaše žrtvama.

Hrvatima se glave punilo lažima o milijunu poubijanih. Zbog pravne nesigurnosti i straha od antifašista, to se nije moglo provjeriti. Golema brojka pojačana tvrdnjom "pa ako je i pola milijuna strašno je".

Kako bi se uglavilo laž o brojci, počelo se proizvoditi lažne svjedoke; baš kao onoga Kneževića iz 'Latinice'. Metoda je bila; 'to gore laže, to bolje'. Uzelo bi se kakvu histeričnu babu ili paranoičnoga antifašista, koji bi se uživjeli u svoju laž. Tu se mesarilo malu djecu, ljude jelo žive ili prije žive peklo, pa onda jelo, pilo krv; bilo iz bačve, bilo izravno iz vene... Tako su gluma tih lažnih svjedoka i hrvatski katolički osječaj za čovjekov, osobito dječji, život nadjačavali logičku kritiku, kojom se lažljivca razotkriva.

Sve su nelogičnosti nestajale skrivene iza one brojke od jednoga milijuna ubijenih. Logika jest; ako su Hrvati ubili milijun, nije isključeno da su pri tome pili ljudsku krv i jeli ljudsko meso. I obrnuto, narodu koji svoje protivnike jede ne treba ni dokazivati da ih je ubio 700 000 ili milijun. Tako je izmišljena masa žrtava izrodila uvjerljivost laži o izmišljenoj strašnosti postupka. Kada se počela rušiti brojka od 1 000 000, jer nitko nije dokazao ni njenu tisućinku nastavilo se vjerovati da je žrtava moralo biti strašno mnogo jer su Hrvati činili - tako strašna pojedinačna djela, pa i jeli ljude i pili im krv. Sada je laž o sadističnosti pojedinačnih zločina održavala laž o visini ukupne brojke žrtava! Na upit gdje su drugi svjedoci, antifašisti pronađoše prvu laž; svi su ubijeni.

Na upit gdje su ostatci 700 000 izmisliše dva izlaza; Piccillijeve peći (to je po uzoru na laži o krematorijima u Auschwitzu) i - u rijeku Savu. Činjenica je da su na ušću Save u Dunav komisijski vadili mnoštva lešina, ali tek u svibnju 1945., kada su antifašisti zauzeli Slavoniju i ondje poklali tisuće ljudi, iako je Beograd pod partizanima bio od listopada 1944. Piccillijeve su peći bile pokušaj krematorija za umrle tifusare i nisu mogle dnevno spaliti više od desetak ljudi. Radile su samo eksperimentalno mjesec-dva.

Ipak, hrvatski je narod ostao pod strašnim pritiskom kombinacije kvantitativne i kvalitativne laži koje se uzajamno nadopunjuju. Svaki pokušaj kritike naišao bi na nove histerične, dramske laži i - etiketu antisemitizma itsl.

Perverzna izopačenost Latinove i antifašističke logike

Oni javno rezoniraju; "mi jesmo poklali Hrvate, ali nismo krivi za pokolj, nego je krivac Pavelić, koji je Hrvatima govorio da ćemo ih poklati i onda utekao". Suludo! U stvari time priznaju da je Pavelić imao pravo; trebao je bježati jer antifašisti doista jesu planski klali. Tko je bježao dovoljno brzo ili tko se probio - ostao je živ. Mi - Hrvati možemo raspravljati o Pavelićevoj hrabrosti, taktici itsl., ali to da ubojice ekskulpaciju nalaze u činjenici da su žrtve bježale i da su znale da će ih poklati, to je moguće jedino u Mesić-Goldsteinovome feudu.

Najgori zločin u povijesti nad hrvatskim narodom počinio je antifašizam, on je *ab initio* zločinački jer je bio usmjeren tome da se genocidom nad Hrvatima stvori unitarna Jugoslavija predvođena državotvornim srpskim i slovenskim narodom.

Zapis s foruma...

U Jasenovcu je stradalo oko 2000 ljudi

Postoje točni podaci iz NDH o broju stradalih u Jasenovcu, koje prenosimo ovdje:

U radno-popravnom logoru Jasenovac je pobijeno svega 56 neprijatelja hrvatske države, koji su s pravom ubijeni jer su bili kriminalci, te 48 pripadnika Ustaške Obrane, i to zbog zlostavljanja logoraša. Također, logoraši su pobili 26 pratećih stražara Ustaške Obrane, i čak nisu bili kažnjeni zbog toga jer se stražari nisu pridržavali uputstava. Oko 1500 ljudi je umrlo od neke nepoznate bolesti koja je harala logorom. Oko 600 logoraša i 120 Ustaša je poginulo tijekom britanskog bombardiranja logora, a piloti su bili pripadnici jugoslavenskog kraljevskog zrakoplovstva iz Egipta, koji su 1944. nakon amnestije za četnike prešli u partizane.

Također valja napomenuti da su logoraši imali mnogo bolju medicinsku njegu od hrvatskih vojnika. Dok su naši vojnici ginuli jer nisu imali bolničara kraj sebe, neprijatelji hrvatske države su ležali u bolnicama i o njima su se brinuli najbolji doktori s najboljom opremom. Vidljivo je kako su zatočenici primili preko Švicarske preko 6.000 pošiljki, kako u lijekovima, tako u odjeći i prehrani. Od kolovoza 1944., svim zatočenicima bio je priznat status "RATNOG ZAROBLJENIKA", što je vlada NDH dala pismeno Međunarodnom Crvenom

Križu u Genevi, pa su onda i mnogi pušteni kućama (Milko Riffer). U svakom slučaju, prošli su mnogo bolje od Hrvata na Križnom Putu, nad kojima je počinjen masakr bez suđenja, i to uz blagoslov Zapadnih Saveznika koji su samo zažmirili na to.

Savjetujemo onima koji oplakuju nepostojeće žrtve Jasenovca da pročitaju ovo i neka dobro razmisle o svojim lažima.

Mi Jasenovac smatramo logorom u kojem je stradalo više desetaka tisuća ljudi, bez suđenja. No, mi ovdje ne govorimo o radno-popravnom logoru koji je radio od 1941. do 1945., već o jugoslavenskom logoru smrti, koji je punom parom radio od 1945. do 1948. U njemu je pobijeno, prema nekim izvorima, i do 80 000 Hrvata. No, mi nismo Srbi ili Židovi pa nećemo govoriti o broju žrtava bez dokaza i sramotiti se na taj način.

Valja napomenuti da su istraživanja o stradanjima u Jasenovcu prekinuta jer su na žrtvama nađene domobranske uniforme, čizme i odličja. Mi zahtijevamo da napokon ponovno počnu iskapanja u Jasenovcu, kako bi se možda neke od ondje pobijenih Ustaša, domobrana ili hrvatskih civila moglo identificirati, te kako bi ih njihovi najmiliji mogli dostojanstveno pokopati, umjesto da leže u jednoj od preko tisuću masovnih grobnica koje su napunili partizanski "osloboditelji".

DOSTA nam je komunističkih, židovskih i srpskih laži, neka napokon priznaju ISTINU čitavome svijetu!

Domobran

dragovoljac.com

ISTINA O JASENOVCU

Evo još jednog svjedoka o židovsko-srpskim lažima kad je Jasenovac u pitanju. Ali, nisu to samo njihove laži, jednako ili još gore lažu i 'naši' političari sorte cige-mesića i ostale srodne mu klateži!

Dragi Damire i Marija,
Da smirim svoju dušu prije nego odem sa ovoga svijeta, moram ispovjedati jedan dogodjaj iz 1944 a koji je, po mom mišljenju važan prilog za utvrdjivanju istine o logoru Jasenovac.
Te sam godine, negdje u jeseni, putovao iz Karlovca u Zagreb.
Na raskrižju pruga, tada u Horvatima, Karlovac-Zagreb i Sisak –Zagreb, vlak je stao i ja sam izašao iz vagona da izvidim razlog.
Opazio da vlak koji je dolazio iz Siska isto tako stoji.
Putnici jedne i druge kompozije izmješani, raspravljali su o mogućim razlozima tog zastoja.
U tom komešanju spazim mog dobrog prijatelja dr.Milana Spitzera kojega sam poznavao dugo godina.
Kao liječnik, ali naročito kao istaknuti nogometaš i član Concordije, bio je poznat u cijelom tadanjem Zagrebu.

Pozdravili smo se srdačno a slijedeće logično pitanje bilo je – odakle dolaziš i kuda ideš?
Dr. Milan Spitzer odgovorio mi je slijedeće:
"Dolazim iz JASENOVCA.
Dva puta tjedno putujen u Logor kao službeni liječnik da pregledam bolesnike i da im utvrdim bolest i propišem lijekove".

Argument A:

Dr.Milan Spicer je bio zagrebački ŽIDOV i slobodno je živio kroz cijelo razdoblje NDH sa ženom i kćerkom (žena Seka Rosenfeld, školska kolegica moje sestre).

Argument B:

Ako je logor Jasenovac služio samo za likvidaciju nepodobnih (u tadašnjoj Hrvatskoj), čemu trošiti na liječnika, liječnje I lijekove logoraša? I to koncem 1944. kad je rat bio na izmaku!

Argunent C:

Dr.Ante Ciliga u svojoj knjizi "Sam kroz Evropu", spominje (za njegova boravka u logoru) dr. Spitzera kao "vanjskog liječnika" logora Jasenovac.
Jasenovac je postojao kao logor, iz kojega su izašli čili i zdravi mnogi znani i neznani.
U njemu je bio Maček, Vladimir Velebit pa i sam Ciliga.
Uprava Logora bila je u cijelosti židovska, sa zloglasnim židovom Winerom na čelu.
Ivo Heinrich, židov, šef proizvodnje Logora, bio je prisni prijatelj dr. Ante Pavelića, organizirao je i financirao njegovo putovanje (i cijele obitelji) u Argentinu, gdje je i sam živio.
Imao sam prilike u Argentini da upoznam njega i njeguvu suprugu.
Jasenovac je u danasnjoj dimenziji monstruozna laž!
Treba dakle uzeti lopate u ruke i iskopavati leševe tih 600.000 "svirepo pobijenih srba i židova" da se konačno ustanovi koliko ima "stanovnika" ta "Najveća srpska Metropolis" pod ledinom!
A to je posao forenzičara a ne Stipe Mesića i Josipovića.
Uz srdačni pozdrav Tebi i Mariji - **Kazimir**.

Hvala na čestim i vrlo interesantnim Tvojim člancima koji su uvijek izvrsni!

Bs.As.28/5/10.

Glas Koncila, 2009.

FOTOKRIVOTVORINE O JASENOVAČKOME LOGORU

Manipuliranje fotografijama u formiranju javnoga mnijenja

U jugoslavenskoj, hrvatskoj i svjetskoj historiografiji tijekom više od šest desetljeća napisano je silno mnoštvo tekstova o jasenovačkome logoru, koji su

popraćeni fotografijama. Budući da je broj autentičnih fotografija o logoru iz razdoblja 1941-1945. vrlo malen, jugoslavenske su se vlasti odmah nakon rata dale u fotokrivotvoriteljski posao. Plod tih nastojanja su danas "znane" i "prepoznatljive" (tobožnje) jasenovačke fotografije urezane u (pod)svijest mnogih ljudi. Donosimo neke od njih u nadi da će koristiti svima kojima je stalo do povijesne istine.

Primjer zlonamjerne manipulacije je i fotografija iz knjige »Odmetnička zvjerstva i pustošenje u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj«, koja je stavljena u potpuno drugi kontekst (jasenovačkog logora) i kojoj je dano potpuno drugo značenje (ustaškog zločina)

...

"Sed magis amica veritas!"

Na početku feljtona o fotokrivotvorinama o jasenovačkome logoru potrebno je istaknuti nedavno objavljenu knjigu Nataše Mataušić: "Jasenovac - fotomonografija" (Spomen-područje Jasenovac, Jasenovac, 2008), koja je na vidjelo iznijela potpuno nove činjenice o danas "znanim" i "prepoznatljivim" fotografijama, urezanima u (pod)svijest mnogih ljudi a koje su tijekom više od šest desetljeća služile za manipulaciju jasenovačkim žrtvama. Svakako je riječ o iznimnom znanstvenom poštenju autorice i njezinoj hrabrosti, što je za svaku pohvalu, jer ona podjednako korigira ne samo neka izdanja ustanove u kojoj je uposlena - Spomen-područja Jasenovac, nego i ono izdanje u čijem je objavljivanju i sama sudjelovala: "Jasenovac Mamorial Site" skupine autora iz g. 2006, među kojima se između ostalih nalaze i tako zvučna imena, npr. dr. Božo Biškupić, dr. Ivo Goldstein, dr. Tvrtko Jakovina, dr. Drago Roksandić i drugi. Zbog svega toga trebala bi biti primjer mnogim znanstvenicima kojima bi istina i samo istina trebala biti najvažniji cilj istraživanja. Ona dokazuje kako popriličan broj fotografija, koje su po ustaljenoj i nikada upitnoj inerciji vezivane za logor i stradanja u njemu, nemaju baš nikakve veze s Jasenovcem, ali ne dovodi pod upitnik činjenicu da je Jasenovac bio i "logor smrti, logor zločina i zvjerskog odnosa čovjeka prema čovjeku", kako je to u popratnome tekstu napisala ravnateljica Spomen-područja

Jasenovac Nataša Jovičić (Mataušić, isto, str. 230). Stoga bi se na spomenuti rad Nataše Mataušić mogla bez pretjerivanja primijeniti glasovita Aristotelova uzrečica: "Amicus Plato, sed magis amica veritas!" ("Drag mi je Platon, ali mi je draža istina!")

Ona je dvije godine analizirala i uspoređivala 120 fotografija za koje se tvrdi(lo) da prikazuju Jasenovac i proučila arhivsku građu iz Memorijalnog područja Jasenovac, Hrvatskoga državnog arhiva i Hrvatskoga povijesnog muzeja. Riječ je o fotografijama koje su načinile: ustaške vlasti u promidžbene svrhe, nepoznati pojedinci tijekom ratnih godina s razumljive udaljenosti i poslijeratna Zemaljska komisija za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih suradnika. U knjizi su najintrigantnije fotografije koje su krivotvorene u smislu njihova dovođenja u vezu s logorom (iako su snimljene na nekom sasvim drugom mjestu), retuširanja, fotomontaže ili prikazivanja samo pojedinih isječaka, što ostavlja dojam kako je riječ o potpuno novoj i autentičnoj fotografiji.

Mnogi su se autori nakon Drugoga svjetskog rata, treba otvoreno reći, svjesno i zlonamjerno služili fotografijom u sijanju mržnje protiv ideoloških protivnika (protukomunista), cijeloga jednog naroda (hrvatskoga) i ideje o osnutku samostalne države (Hrvatske). U svjetlu ne tako davne agresije na Republiku Hrvatsku fotokrivotvorine su bile i "jedinstvena zloporaba sjećanja na zločin, u kojemu komemoriranje zločina (ne žrtava) postaje sjeme i opravdanje za novi planirani zločin" - kako je to također u pogovoru napisala ravnateljica jasenovačkoga spomen-područja Jovičić.

Djevojke nisu ni slutile...

Ti autori puno puta nisu uopće osjećali potrebu fotografiju učiniti relevantnim povijesnim dokumentom, tj. kritički i metodički utvrditi barem minimum potrebnih činjenica (podatak o mjestu i vremenu snimanja, snimljenim osobama, autoru fotografije i sl.), nego su joj proizvoljno pridavali značenje i kontekst kako je kojemu već odgovaralo. Npr. jedna od poznatijih u tom smislu je "znamenita" fotografija na kojoj su, tobože, seljaci u glinskoj pravoslavnoj crkvi prije pogubljenja, bez obzira što se u samoj crkvi nije nikada dogodio nikakav zločin. Kad se usporedbom ikonostasa ustanovilo da ni u kojem slučaju to ne može biti prizor u glinskoj crkvi, onda je on povezan s pravoslavnom crkvom u Bosanskoj Dubici, dakako ponovno bez jednog jedinog relevantnog dokaza. Ako se jednoga dana usporedbom interijera i ikonostasa u nekadašnjoj bosanskodubičkoj crkvi utvrdi da nije riječ ni o tom događaju (što je, prema dosadašnjim podacima, više nego vjerojatno), onda se može očekivati potpuno nov potpis pod spomenutu fotografiju i neki nov zločin u nekoj drugoj pravoslavnoj crkvi! No, postavlja se pitanje: Ima li uopće smisla stalno upozoravati tu vrstu krivotvoritelja, budući da se mržnja ne može znanstveno obuzdati?

Pregledavajući knjige koje pišu i o jasenovačkom logoru, može se npr. naići i na idilični prizor tri mlade djevojke u narodnoj nošnji kako nasmijano i opušteno obasjane suncem razgovaraju sjedeći na zelenoj ledini. Nije, dakako, navedeno o kojem je mjestu riječ, o kojim djevojkama (po izgledu nošnje mogle bi biti i

Rusinke iz ukrajinskoga Užgoroda kao i Hrvatice iz Schafendorfa u južnom Gradišću u Austriji...), o vremenu kada je snimljena fotografija (po kvaliteti crno-bijelog snimka mogla bi biti i iz poraća), o podacima kako i gdje su djevojke završile svoj životni vijek i sl., ali je potpis pod sliku vrlo "uvjerljiv": "Nisu ni slutile što im ustaše spremaju!" Dakle, riječ je o izopačenoj manipulaciji jedne potpuno "neutralne" i u biti "bezazlene" slike.

Opis najčešće donosi neistinu

O cijeloj toj problematici fotografije kao iznimno vrijednog povijesnog dokumenta, ali i sredstvu manipulacije, autorica Mataušić kratko je napisala: "Fotografije kao izuzetni povijesni dokumenti na najočigledniji i najneposredniji način dokumentiraju autentične događaje, pojave, prozore i stanja iz nekadašnje stvarnosti. One dobivaju punu vrijednost povijesnog dokumenta tek kada su kompletirane kritički utvrđenim činjenicama o sadržaju koji nose" (Mataušić, isto, str. 17).

Ali jednako tako: "'Fotografija ne laže' - fraza je i floskula koja se često koristi kako bi se naglasilo da je ona izvorni i objektivni prikaz stvarnosti viđen fotokamerom i onih koji su bili prisutni u trenutku snimanja. No, bez obzira na to što takva fotografija predstavlja isječak iz objektivne stvarnosti, ne treba zaboraviti da iza objektiva stoji čovjek koji daje subjektivnu interpretaciju onoga što vidi. Već sam izbor detalja iz stvarnosti predstavlja njenu interpretaciju, a da ne govorim o mogućim izrežiranim i namještenim scenama. Fotografija može otkrivati, ali i iskrivljivati. Ona može biti glas istine, ali i sredstvo obmane, zavisno od toga u koju će se svrhu koristiti... Manipuliranje fotografskim materijalom u formiranju javnog mnijenja nije ništa novo, a naročito kada se svijet u slikama oblikuje u kriznim i ratnim vremenima, a u cilju prokazivanja 'istine' sukladne interesima vladajuće grupacije. Fotografija zbog samog načina svog nastanka ne može lagati, ali može poslužiti kao sredstvo neistine. Osim izravnog zahvata na samoj fotografiji (mogu se vrlo lako krivotvoriti jednostavnom upotrebom kista, retuša ili škara), često je sporan upravo njihov opis. I najčešće upravo on donosi neistinu. Ista fotografija uz promijenjeni popratni opis dobiva sasvim drugačije značenje" (Mataušić, isto, str. 17-18).

Tu tvrdnju ona vrlo uvjerljivo dokazuje: "Kao primjer može poslužiti fotografija objavljena u knjizi 'Odmetnička zvjerstva i pustošenje u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj'. Prikazuje leš muškarca, golog poprsja, s razmrskanom lubanjom uz opis: 'Jedan od ubijenih Hrvata ekshumiran iz skupnog groba na Pašincu kod Priedora. Prednji dio glave sasvim razmrskan.' Ista fotografija objavljena je nekoliko godina kasnije u knjizi 'The Crimes of the Fascist Occupants and their Collaborators against Jews in Yugoslavia ("Zločini fašističkih okupatora i njihovim pomagača protiv Židova u Jugoslaviji"), u dijelu koji se odnosi na KL (koncentracijski logor, op. T. V.) Jasenovac, ali ovaj put s opisom: 'Ustaška žrtva s razmrskanom glavom.' Ista fotografija mrtvog muškarca prikazana je, dakle, kao zločin partizana i kao zločin ustaša. Nažalost, to nije rijedak primjer" (Mataušić, isto, str. 18-19).

Kako je Slovensko primorje dospjelo u Jasenovac?

Uz otkrića znanstvenog istraživanje o fotokrivotvorinama o jasenovačkome logoru, koje je Nataša Mataušić objavila u knjizi "Jasenovac - fotomonografija" (Spomen-područje Jasenovac, Jasenovac, 2008), feljton će donijeti i druge fotografije vezane za Jasenovac, kojima se također manipuliralo i manipulira sve do današnjih dana.

Krivotvorine u četiri od pet naslova

Naime, odabirom tek manjeg broja naslova (riječ je o šezdesetak knjiga na hrvatskom, srpskom, engleskom, njemačkom, francuskom i slovenskom jeziku, te deset internetskih stranica na srpskom, engleskom, njemačkom i španjolskome jeziku) koji se izravno bave problematikom ustaških logora u Jasenovcu i Staroj Gradiški, lako je doći do zaključka da velika većina onih, koji su slikovno popraćeni (gotovo 80%, što znači četiri od pet naslova) imaju na svojim stranicama krivotvorine!

Prema relevantnim istraživanjima, o ustaškome logoru Jasenovac objavljeno je do g. 2000, točno 2.396 uradaka, tj. 1.106 knjiga, 1.482 memoarska zapisa i znanstvena članka, te 108 zbiraka dokumenata. Nakon te godine intenzitet tiskanja knjiga o jasenovačkom logoru nije nimalo smanjen, tako da je njihov konačan broj danas nepoznat, ali sigurno uvelike prelazi spomenute podatke, jer su o toj temi objavljene i nove brojne knjige i u Hrvatskoj i izvan nje, i na hrvatskom jeziku i na drugim inozemnim jezicima, i na latinici i na ćirilici. Dobro je spomenuti barem neke od njih.

Tako je npr. u Srbiji g. 2007. objavljena knjiga: "Jasenovac: uloga Vatikana u nacističkoj Hrvatskoj" (Milan Bulajić, Fond za istraživanje genocida, Beograd), pa g. 2004: "Nomenklatura zla" (Marko Kačevenda, Nikola Pašić, Beograd), g. 2001. od istoga autora: "Srbi u NDH: izabrani dokumenti", a g. 2002: "Genocidom do velike Hrvatske" (Vasilije Krestić, Gambit, Jagodina), itd.

Od BiH izdanja vrijedi spomenuti npr. knjigu objavljenu g. 2006: "Bošnjaci u jasenovačkom logoru" (Vijeće kongresa bošnjačkih intelektualaca, Sarajevo).

U Hrvatskoj su jednako tako nakon 2000. objavljene knjige o Jasenovcu, npr. g. 2008: "Magnissimum crimen: pola stoljeća revizionizma u Hrvatskoj" (Salomon Jazbec, Margelov institut, Zagreb), g. 2004: "Izabran za umiranje" (Ervin Miller, Durieux, Zagreb i Otvoreni kulturni forum, Cetinje), g. 2003: "Genocid nad Romima: Jasenovac 1942", Spomen-područje Jasenovac, Jasenovac), g. 2006: "Jasenovac Memorial Site" (Spomen-područje Jasenovac, Jasenovac) i od istoga izdavača: "Poimenični popis žrtava koncentracijskog logora Jasenovac 1941-1945", (Jelka Smreka, Đorđe Mihovilović, Spomen-područje Jasenovac, Jasenovac).

Problematični "znalci" jasenovačkoga logora

Na inozemnim jezicima izdavaštvo o Jasenovcu nije zaostajalo, pa je tako npr. g. 2006. objavljena knjiga na engleskom: "Jasenovac and the Holocaust in Yugoslavia" (Jasenovac Research Institute, Brooklyn, USA), a g. 2001. na francuskom: "Le grande Croatie: le genocide comme projet politique: essai" (Vaslije Krestić, L'Age d'Homme, Lausanne).

Vrlo su česte i potresne tri fotografije (nisu preporučljive za gledanje djeci i osobama slabijih živaca), koje se najčešće objavljuju uz temu o jasenovačkom logoru, o brutalnom smaknuću dvojice zarobljenih muškarca odrubljivanjem glava. O njima autorica Mataušić donosi:

"Prema kustosu Odjela za dokumentarnu fotografiju toga muzeja (slovenski Muzej novejše zgodovine u Ljubljani, op. T. V.) prikazuju zločin pripadnika SS divizije Prinz Eugen nad dva nepoznata borca Vojkove brigade na području Idrijske Krnice 11. lipnja 1944" (Mataušić, isto, str. 75). Iako i taj podatak "nije sasvim provjerljiv", kako to u nastavku ističe autorica, glasoviti dr. Antun Miletić u svom trotomnom djelu stavio je jednu od tih slika u potpuno drugi kontekst: "Ustaše iz Jasenovca (sva su isticanja moja, T. V.) ubijaju sjekirom žrtve" ("Koncentracioni logor Jasenovac 1941-1945: dokumenti", knjiga 3, Narodna knjiga, Beograd, 1986, str. 222).

S istim su krivotvoriteljskim ciljem fotografije korištene i u pokretnoj izložbi Spomen-područja Jasenovac, što pokazuju njihovi opisi: "Živima za pamćenje:Glave jasenovačkih logoraša u Gradini", "Činili su što nitko nije činio; Stravično ogledalo ustaškog zločina" (Mataušić, isto, str. 75).

Što zapravo prikazuju "sporne" fotografije?

Prva, nazovimo je F-2, (u prvome nastavku feljtona je F-1) prikazuje skupinu njemačkih vojnika koja "gleda kako njemački časnik, s osmijehom na licu, zamahuje sjekirom prema vratu muškarca" (Mataušić, isto, str. 74).

Na drugoj je, F-3, "isti sadistički prizor, osim što je žrtva drugi muškarac, a egzekutor gol do pojasa" (isto).

"Na trećoj je fotografija (F-4, op. T. V.) odsječenih glava postavljenih na stol" (isto). Treću fotografiju autorica i pobliže opisuje: "Prikazuje posljedice zločina počinjenog nad dvojicom muškaraca, odnosno dvije odrezane muške glave. Počiniteljima zločina činilo se vrlo zabavnim glave staviti na stol, te jednoj staviti kapu, a u usta cigaretu" (Mataušić, isto, str. 72).

Znakovito je da jugoslavenski "znalci" povijesti jasenovačkoga logora nisu smatrali važnim u tom slučaju uvažiti natpis: "Osvetimo krv i patnje naše braće iz Slovenačkog primorja" u "organu Komunističke partije Jugoslavije" - "Borbi" od 29. studenoga 1944, u kojem je izričito stajalo da su "jedinice našeg IX. korpusa... uništile jedan njemački štab i u njegovoj arhivi pronašli ova tri strahovita dokumenta", s pojašnjenjem: "U jednom selu, sjeverno od Trsta, Nijemci su odsjekli glave dvojici naših rodoljuba" (Mataušić, isto, str. 72).

Lica vojnika u njemačkim odorama

Usputno, iako nije izravno vezano za jasenovački logor, i dr. Milan Bulajić nije mogao odoljeti krivotvoriteljskom nagonu pa je jednu od fotografija stavio u sasvim "deseti" kontekst, bez ikakve potrebe znanstvenog dokazivanja svoje tvrdnje: "U tijeku Luburićeve ofenzive (!?) u Slavoniji kolovoza 1942. načinjen je ovaj snimak na kome se vide ustaše kako žrtvi odsijecaju glavu" ("Ustaški zločini genocida i suđenje Andriji Artukoviću 1986. godine", Globus, Zagreb, 1988).

Fotografija je, očito namjerno, "tako loše reproducirana da se odore vojnika, koje bi upućivale o kojim se vojnim postrojbama radi, uopće ne prepoznaju" (Mataušić, isto, str. 74).

Čak je i poslijeratna jugoslavenska Državna komisija za istraživanje zločina okupatora i njihovih pomagača, koja je u puno slučajeva krajnje nekritički, neobjektivno i pristrano "odrađivala" svoj posao, u svom izvješću Međunarodnom vojnom sudu u Nürnbergu objavila spomenute fotografije "bez upotrebljavanja škara ili željenog izreza, tako da se mogu razaznati lica okupljenih vojnika u njemačkim odorama, što potvrđuju ovaj put, sasvim točno, njihovi opisi: 'Zvjerskih lica, nasmijani njemački vojnici sjekirom odsijecaju glave dvojice zarobljenih boraca u Sloveniji i snimaju trenutak svog najvećeg zločinačkog zadovoljstva, trenutak udara sjekirom" (Mataušić, isto, str. 74).

Nakraju, dobro je navesti barem neka "glasovita" djela u kojima je objavljena jedna od spomenutih fotokrivotvorina. Tako je Vladimir Dedijer u svome pozamašnom djelu na njemačkom jeziku: "Jasenovac - das jugoslavische Auschwitz und der Vatikan" (Ahriman-Verlag, Freiburg, 1993) na str. 146 pod br. 9 objavio fotografiju F-2 s potpisom, na njemačkom: "Ustaša s osmijehom na licu odsijeca glavu jednom čovjeku."

Dedijer je drugu je fotografiju, F-3, objavio (zapravo tek njezin dio) i u izdanju na engleskom jeziku: "The Yugoslav Auschwitz and the Vatikan: the Croatian massacre of the Serbs during World War II" (Prometheus Books, Buffalo New York; Ahroman-Verlag, Freiburg, 1992) s potpisom, na engleskom: "Ustaša sa sadističkom izrazom lica dok odrubljuje glavu muškarca sjekirom."

I Branimir Stanojević je u djelu "Ustaški ministar smrti: anatomija zločina Andrije Artukovića" (2. izdanje, "Nova knjiga", Beograd, 1986) objavio fotografiju F-2 s potpisom: "Slike iz života. Ustaška zvjerstva, propusnica za najsramnije stranice istorije".

Već spomenuti Milan Bulajić i u drugoj je svojoj knjizi: "Jasenovac: ustaški logor smrti: srpski mit?" (Muzej žrtava genocida, Beograd, 1999) objavio fotografiju F-2 na str. 407 s potpisom: "Brutalni zajednički masakri zatočenika".

Od nepoznatoga mjesta preko Like i Hercegovine do Jasenovca

Nataša Mataušić u knjizi "Jasenovac - fotomonografija" (Spomen-područje Jasenovac, Jasenovac, 2008) donosi uz ostalo i primjer najgrubljega svjesnog i namjernog krivotvorenja: "Kao ilustracija može nam poslužiti primjer friza -fotografije velikih dimenzija na bivšem stalnom postavu Memorijalnog muzeja u Jasenovcu" (Mataušić, isto, str. 19), autora Dragoja Lukića i Antuna Miletića.

"Naime, od 19 fotografija (postavljenih bez popratnih opisa, što bi vjerojatno trebalo upućivati da se odnose na prezentiranu temu, odnosno KL Jasenovac) samo su se dvije pouzdano odnosile na KL Jasenovac (fotografija logorske žice uz rijeku Savu i već gotovo raspadnutih leševa zatočenika u rijeci Savi), a vjerojatno su snimljene u svibnju ili lipnju 1945. godine... Treća je prikazivala leševe zatočenika ustaškog logora u Lepoglavi, a snimljena je također po završetku rata na

željezničkoj stanici Lepoglava. Izvorna fotografija je izrezana (sva su isticanja moja, T. V) tako da se ne vidi ploča postavljena pokraj leševa na kojoj piše: 'Radni logor Lepoglava'" (Mataušić, isto, str. 20).

"Nečitljive" vojničke oznake

Sljedeći primjer također pokazuje kako su se pojedini autori odnosili prema fotografijama kao važnim povijesnim dokazima. Bez ikakvih namjera da dokažu svoje tvrdnje, bez čvrstih dokaza o počiniteljima zločina, oni su istu fotografiju po potrebi stavljali na potpuno različite lokacije: u Jasenovac, Liku, istočnu Hercegovinu ili na neko nepoznato mjesto: "Kako se jedna te ista fotografija s različitim opisima može koristiti za ilustriranje ustaškog zločina počinjenog na mjestu sukladno autorskim pretenzijama, vrlo rječito govori fotografija koja prikazuje likvidaciju muškarca nad grobnom jamom (F-5, op. T. V.). Desno stoji grupa vojnika (oznake na kapama koje bi ih svrstale u bilo koju postrojbu nisu 'čitljive'). Muškarca nad grobnom jamom obučenog u seoske hlače i košulju drži za ruke savijene na leđima nasmiješeni muškarac, drugi ga pridržava lijevom rukom, a u desnoj drži nož. U pozadini lijevo nalazi se grupa civila i vojnika. Originalna fotografija nalazi se u Hrvatskom državnom arhivu s opisom koji ne određuje ni mjesto ni vrijeme: 'Ustaše kolju nad jamom - skupnom grobnicom'. U knjizi 'Prva godina NOR-a...' ("Prva godina narodnooslobodilačkog rata na području Karlovca, Korduna, Like, Gline, Gorskog kotara, Pokuplja i Žumberka", Zbornik III, Historijski arhiv u Karlovcu, Karlovac, 1971, op. T. V.) dobila je opis: 'Ustaška zvjerstva u Lici, 1942'. U knjizi Milana Bulajića ("Ustaški zločini genocida i suđenje Andriji Artukoviću 1986. godine", knjiga 2, Globus, Zagreb, 1988 ., op. T. V.): 'Ustaški koljači spremaju se da ubiju jednog zatočenika u Jasenovcu, 1942'. Antun Miletić donosi pak opis: 'Jasenovačke ustaše na djelu' ("Koncentracioni logor Jasenovac 1941-1945: dokumenti", knjiga 1, Narodna knjiga, Beograd, 1986). No, to nije sve. U katalogu izložbe 'Jasenovac, sistem ustaških logora smrti' Muzeja Vojvodine iz Novog Sada i Muzeja žrtava genocida iz Beograda, fotografija g. 1994. ima sljedeći opis: 'U ljeto 1941. jame u istočnoj Hercegovini su napunjene tisućama Srba" (Mataušić, isto, str. 38-40).

Bez obzira tko god bio počinitelj zločina i gdje god se on dogodio, za mnoge je autore sve u vezi sa spomenutom fotografijom savršeno jasno.

Već sam pogled na slike F-6, F-7 i F-8 pobuđuju zgražanje i suosjećanje prema nevinim židovskim žrtvama, pa je svako manipuliranje njihovim patnjama

nedopustivo i beščutno: Zbog čega se one stavljaju u kontekst jasenovačkoga logora kada s njime nemaju baš nikakve veze?

Varijacije na slovenskom...

Tako Milan Bulajić u djelu "Jasenovac: ustaški logor smrti: srpski mit?" (Muzej žrtava genocida, Beograd, 1999) na str. 147. objavljuje sliku s potpisom: "Ustaški koljači spremaju se da ubiju zatočenika u Jasenovcu 1942. (Vojni muzej u Beogradu - Fotoarhiv)".

Antun Miletić u već citiranoj knjizi, "Koncentracioni logor Jasenovac 1941-1945: dokumenti" (svezak I, Narodna knjiga, Beograd, 1986), na str. 107. također je stavlja u jasenovački kontekst: "Jasenovačke ustaše na djelu".

Nikola Nikolić u djelu "Jasenovački logori: u paklenom kotlu" (Vlastita naklada, Zagreb, 1968) nije se ipak usudio odrediti mjesto gdje je snimljen zločin jer je objavljuje na str. 231. s potpisom: "Klanje nad jamom". Isto je to učinio i u djelu koje mu je prevedeno na slovenski jezik: "Taborišče smrti Jasenovac" (Borec, Ljubljana, 1969) jer je na str. 237. ispod sporne fotografije stavio potpis: "Gnusna podivjanost ustaških zločincev - klanje nad jamo".

O hrabrosti i znanstvenom poštenju Nataše Mataušić govori i činjenica da je fotomonografijom korigirala (ili barem dovela pod upitnik) čak i vlastito prijašnje djelo. Naime, u svojem uratku "Jasenovac 1941-1945. Logor smrti i radni logor" (Jasenovac - Zagreb, 2003) spornu je fotografiju objavila na str. 25, ne upuštajući se u kategoričku tvrdnju o mjestu na kojem je snimljena: "Likvidacija muškaraca nad grobnom jamom. U pozadini lijevo grupa ljudi čeka na likvidaciju. Fotografijavjerojatno snimljena 1941. godine u Lici, a prema nekim mišljenjima u istočnoj Hercegovini, u doba najmasovnijih ustaških progona."

No, zato za španjolski web-portal "za umjetnost, kulturu, povijest i politiku" -www.almendron.com nema nikakve dvojbe jer u napisu: "Jasenovac, logor strave" donosi fotografiju s potpisom: "Masovne egzekucije u blizini koncentracionog logora Jasenovac".

O fotografiji je jednako tako samouvjerena i islamska međunarodna stranica na engleskome jeziku www.prophetofdoom.net, u napisu "Ustaše" od 26. VII. 2007, koji je objavljuje s potpisom: "Ustaše ubijaju Srbe i Židove u Jasenovcu. Ovaj je prizor dovoljno atraktivno zabavljao gomilu promatrača, od kojih su neki tek tinejdžeri."

Manipulacija židovskim stradanjima

Još se tri fotografije, koje pobuđuju zgražanje, vezuju za jasenovački logor. Na prvoj i drugoj je židovska djevojčica s oznakom na grudima (F-6) i leđima (F-7), a na trećoj židovska žena (F-8) bez očiju. O prvoj autorica Mataušić govori: "Fotografija djevojčice obilježene židovskim znakom dovoljno je potresna i bez netočne interpretacije. Nošenje židovskog znaka uvodi se u nekim mjestima Hrvatske već od travnja 1941. godine. Kako su ih propisivali lokalni ustaški organi vlasti, nisu bili istovjetni u svim mjestima. U Zagrebu je tako, odredbom Ustaškog redarstvenog povjerenstva - Židovski odsjek - Bogovićeva ulica 7 (u izvorniku je

pogreškom napisano "Bogoviševa", op. T. V.), od 22. svibnja 1944. godine bilo propisano da svi Židovi, bez obzira na dob (dakle i dojenčad) moraju nositi židovski znak koji se sastojao od dva komada žute tkanine s ucrtanom židovskom zvijezdom. No, već 4. lipnja 1941. godine ta je odredba prestala vrijediti i umjesto žute trake uvedena je okrugla žuta pločica s otisnutim slovom Ž, koju su morali nositi svi Židovi stariji od 14 godina. Stoga je opis koji donosi Miletić: 'Židovska djeca žigosana u logoru Jasenovac' - neistinit" (Mataušić, isto, str. 80).

Riječ je o Miletićevu često spominjanome trotomnom djelu "Koncentracioni logor Jasenovac 1941-1945: dokumenti" (Narodna knjiga, Beograd, 1986), a spomenuta je slika objavljena u knjizi III. na str. 195.

O slici nesretne židovske žene dovoljno je samo reći da, prema svim dosadašnjim istraživanjima i iskazima preživjelih, židovski zatočenici u jasenovačkom logoru nisu nikada nosili židovsku oznaku prišivenu na grudima, nego tek jedno kratko vrijeme žuti povez oko ruke koji ih je razlikovao od srpskih zatočenika s bijelim povezom i hrvatskih s plavim povezom. Dakle, fotografija žene nikako nije snimljena u Jasenovcu, ali to nije predstavljalo problem nekim autorima da je prikažu kao "jasenovačku žrtvu", kao što je to učinio Branimir Stanojević u knjizi "Ustaški ministar smrti; anatomija zločina Andrije Artukovića" ("Nova knjiga", Beograd, 1986, drugo izdanje).

Istu je tu tvrdnju engleskim i njemačkim čitateljima odaslao i Vladimir Dedijer u knjizi "The Yugoslav Auschwitz and the Vatikan: the Croatian massacre of the Serbs during World War II" (Prometheus Books, Buffalo New York; Ahroman-Verlag, Freiburg, 1992), koji je na str. 251. pod zajednički potpis za više slika, među kojima je i Židovka bez očiju, stavio: "Različite metode ubijanja u Jasenovcu", i u knjizi "Jasenovac - das jugoslavische Auschwitz und der Vatikan" (Ahriman-Verlag, Freiburg, 1993),str. 146. u potpisu slike br. 10: ("Oči ove seljanke izvađene su za zbirku očiju Ante Pavelića").

Kako je partizanski masakr pripisan ustašama

Fotografije F-9 i F-10 brojni autori objavljuju u kontekstu jasenovačkih žrtava, iako one na prvoj slici sigurno nisu a na drugoj je vrlo upitno čije su

U nizu fotografija, kojima se desetljećima nakon završetka Drugoga svjetskog rata manipuliralo u historiografiji i koja je postala "prepoznatljiva" za ustaške zločine u jasnovačkome logoru, jest i ona s prizorom žrtava izbačenih na obalu Save, F-9. O njoj Nataša Mataušić u djelu: "Jasenovac - fotomonografija" (Spomen-područje Jasenovac, Jasenovac, 2008) piše: "I ona se vrlo često upotrebljava za ilustraciju zločina počinjenih u KL Jasenovac. Tako i autor drugog stalnog postava Memorijalnog muzeja u Jasenovcu u svojoj knjizi, zborniku dokumenata objavljuje netočan opis: 'Žrtve ustaških zločina u Jasenovcu' (Antun Miletić: "Koncentracioni logor Jasenovac 1941-1945: dokumenti", knjiga I, Narodna knjiga, Beograd, 1986, str. 403., op. T. V.). Ali, fotografiju ne donosi u izvornom obliku. Desni dio fotografije je izrezao (sva su isticanja moja, T. V.) tako da se ne vidi ženska noga u cipelama s visokom potpeticom" (Mataušić, isto, str. 21).

Pobjednici pišu povijest!

Zašto su Dragoje Lukić i Antun Miletić, autori stalnog postava Memorijalnog muzeja u Jasenovcu, to učinili? Zbog vrlo jednostavnog, ali krajnje znanstveno-nepoštenog i zlonamjerno-krivotvoriteljskog razloga. Bilo im je potpuno jasno da jasenovačke zatočenice nisu mogle imati visoke potpetice, jednako kao što ni pogubljeni muškarci, zatočenici na istoj slici, nisu nosili vojničke odore i cipele (cokule), pa su je morali nekako prilagoditi vlastitim "okvirima". Osim toga, s tom je fotografijom nužno povezati još jednu vrlo važnu činjenicu koju spominje autorica Mataušić: "Državna krugovalna postaja Zagreb izvijestila je 6. svibnja 1945. godine da su prigodom ulaska u Sisak partizani ubili oko 400 građana" (Mataušić, isto, str. 23).

Dakle, najvjerojatnije je riječ upravo o tim žrtvama partizanskih poslijeratnih pogubljenja u Sisku, u to doba uobičajenim i čestim u svim dijelovima Hrvatske,

koja su onda pripisana ustašama u jasenovačkom logoru. Ne preostaje drugo nego se prisjetiti stare izreke kako pobjednici pišu povijest.

No, vidjevši užasan prizor na savskoj obali kod Siska, danas nitko neće ni slučajno postaviti pitanje o počiniteljima zločina jer se unaprijed "zna" da su to ustaše i da "oslobodioci", prema tvrdnjama najviših državnih dužnosnika u sadašnjoj Hrvatskoj, takvo što nisu mogli počiniti.

Za to su se potrudili i brojni znanstveni "autoriteti" koji su domaćoj i svjetskoj javnosti podastrli izokrenutu povijesnu "istinu".

Zahvati srpskopravoslavnog episkopa

Tako je, u feljtonu često spominjani, Vladimir Dedijer u djelu "The Yugoslav Auschwitz and the Vatikan: the Croatian massacre of the Serbs during World War II" (Prometheus Books, Buffalo New York, Ahroman-Verlag, Freiburg, 1992) na str. 253. objavio spomenutu fotografiju sa zajedničkim potpisom za više slika: "Različiti načini ubijanja u Jasenovcu". Isti je autor i u knjizi na njemačkome: "Jasenovac - das jugoslavische Auschwitz und der Vatikan", (Ahriman-Verlag, Freiburg, 1993) na str. 146. objavio fotografiju pod br. 11: bez potpisa.

U knjizi srpskopravoslavnog episkopa Atanasija Jevtića "Velikomučenički Jasenovac poslije Jasenovca" (Univerzitetski obrazovni pravoslavni bogoslovni Hilandarski fond, Beograd, Valjevo, 1995) u poglavlju "Pjesme o Jasenovcu" na str. 357. objavljena je sporna fotografija bez potpisa, ali s posebnim zahvatima. Naime, riječ je samo o dijelu slike izokrenutoj 90 stupnjeva udesno, tako da na prvi pogled djeluje kao da je riječ o potpuno novoj slici, a njezin dio na kojoj je u izvorniku ženska noga s cipelom i visokom potpeticom - jednostavno je izrezan.

I Esad Papračan-Podrinjski objavio je spomenutu fotografiju u svom djelu "Krvavo polje Jasenovac" (Guslarsko društvo "Filip Višnjić", Goražde, 1986) na str. 32. s potpisom: "Žrtve ustaškog bestijanja izvučene iz rijeke Save".

Branimir Stanojević se također pridružio tom krugu "znanstvenika" objavivši fotografiju s kratkim potpisom: "Granik. Žrtve" ("Ustaški ministar smrti - Anatomija zločina Andrije Artukovića", 2. izdanje, "Nova knjiga", Beograd 1986).

Internetska stranica Američkoga memorijalnog muzeja holokausta u Washingtonu,www.ushmm.org, donosi sliku s potpisom: "Žrtve ustaških zločina (hrvatskih fašista) na obalama rijeke Save. Jasenovački koncentracioni logor (Jugoslavija) između 1941. i 1945".

"350.000 ljudi, žena i djece"?!

Fotografija F-9 samo je jedna u nizu fotografija o zločinu u Sisku koje se vezuju uz jasenovački logor. Naime, brojni autori o jasenovačkim zločinima često objavljuju i fotografiju F-10, čija je izravna veza s Jasenovcem najblaže rečeno upitna jer se baš ničim ne dokazuje da je riječ o jasenovačkim zatočenicima. O njoj autorica Mataušić piše: "Jedna iz serija fotografija zločina u Sisku prezentirana je i na pokretnoj izložbi Spomen-područja Jasenovac iz 1988/89. pod nazivom Mrtvi

živima oči otvaraju ,čiji su autori također Lukić i Miletić, uz opis: 'Obala od leševa. Lijeva strana rijeke Save ispod Jasenovca'" (Mataušić, isto, str. 23).

Ponovno je za ilustraciju o rasprostranjenosti fotokrivotvorina o jasenovačkim zločinima potrebno spomenuti barem neke autore. Tako je jedan od tobože najvećih autoriteta o ovoj problematici, ali već priličan broj puta spominjani Antun Miletić u djelu "Koncentracioni logor Jasenovac 1941-1945: dokumenti" (knjiga II, Narodna knjiga, Beograd, 1986) na str. 925. objavio fotografiju F-9 s opisom: "Ustaše su prije svog bijega iz Stare Gradiške, Jasenovca i Siska poubijali sve preostale zatočenike."

Istu je sliku objavio i, također već često spominjani, Milan Bulajić u knjizi "Tudjamn's 'Jasenovac myth': genocide against Serbst, Jews and Gypsies" (Stručna knjiga, Beograd, 1994) u poglavlju "Logor smrti", bez potpisa.

A Egon Berger u svojoj knjizi "44 dana u Jasenovcu" (Grafički zavod Hrvatske, Zagreb, 1966) donosi fotografiju F- 10 s potpisom na str. između 64. i 65: "Nakon povlačenja u strahu pred osvetom zatočenika, ustaše su počeli s likvidiranjem ostataka logoraša koji su do tada preživjeli krvavi teror."

Dragoje Lukić u djelu: "Rat i djeca Kozare" (Narodna knjiga, Beograd, 1979) na str. 49. u opisu fotografije F-10 predstavlja se i kao (opskurni) kvazimatematičar koji nema potrebe dokazivati svoje brojeve: "Na Gradini, desnoj obali Save u toku rata ubijeno je 350.000 ljudi, žena i djece. Gradina je najveće ratno groblje u Jugoslaviji."

Miletić i fotografiju F-10 objavljuje u citiranome djelu s potpisom: "Svakodnevni prizori na obalama Save u godinama ustaških zločina u Jasenovcu" (Miletić, isto, knjiga II, str. 585).

U djelu Nataše Mataušić "Jasenovac 1941-1945. Logor smrti i radni logor" (Jasenovac - Zagreb, 2003) prije njezinih novijih znanstvenih spoznaja, ispod fotografije F-10 na str. 90. napisano je: "Na obali rijeke Save, Logor III Ciglana, svibanj 1945. Leševi ubijenih žena."

Podudarnost ustaškoga i Vjesnikova broja

I treća se "sisačka fotografija", F-11, često koristi za ilustraciju o zločinima u jasenovačkom logoru, premda i njezina izravna veza s Jasenovcem također nije ničim dokazana. Ne samo da su opet upitni odjeća i obuća "jasenovačkih zatočenika", nego je znakovito da je fotografija objavljena u "Vjesniku" br. 25, od 19. svibnja 1945, dakle - nakon već spomenutoga partizanskog masakra u Sisku. I zapanjujuća je podudarnost da Vjesnikov naslov spominje gotovo isti broj žrtava zločina, o kojemu je u jednome od svojih posljednjih javljanja izvijestila ustaška Državna krugovalna postaja Zagreb. Naime, kao što je već citirano, ustaše su 6. svibnja 1945. upozorili da su prigodom ulaska u Sisak partizani ubili oko 400 građana (F-9), a "Vjesnik" je trinaest dana kasnije objavio naslov: "Ustaški koljači poubijali su u Sisku noć prije svoga povlačenja oko 400 građana i seljaka." Stari bi Latini rekli: "Sapienti sat!" ("Pametnomu dosta!")

No, to nije smetalo Egonu Bergeru da u svom djelu "44 dana u Jasenovcu" (Grafički zavod Hrvatske, Zagreb, 1966) objavi fotografiju F-11 s potpisom na str. između 64. i 65: "Prilikom povlačenja ustaše su ostavljali za sobom perspektivu koju su i najavljivali vraćajući se u prodanu domovinu: perspektivu smrti."

Vladimir Dedijer je istu fotografiju objavio u svim svojim knjigama o jasenovačkom logoru na srpskom, engleskom i njemačkom jeziku s istim potpisom: "Prije odlaska iz Stare Gradiške, Jasenovca i Siska ustaše su poubijali sve preostale logoraše kao što pokazuje jedna od masovnih grobnica na slici - iz privatne kolekcije" ("Vatikan i Jasenovac: dokumenti", Rad, Beograd, 1987, slika br. 13, između stranica 352-353; "Vatikan i Jasenovac: dokumenti", Rad, Beograd, 1987, slika br. 13, između str. 352-353; "The Yugoslav Auschwitz and the Vatikan: the Croatian massacre of the Serbs during World War II", Prometheus Books, Buffalo New York, Ahroman-Verlag, Freiburg, 1992, str. 308; "Jasenovac - das jugoslavische Auschwitz und der Vatikan", Ahriman-Verlag, Freiburg, 1993, slika br. 14, na str. 194).
Isto su to učinili i neki drugi autori.

Nataša Mataušić problematizira u svojoj knjizi: "Jasenovac - fotomonografija" (Spomen-područje Jasenovac, Jasenovac, 2008) i gotovo nezaobilaznu fotografiju F-12 u brojnim uracima o jasenovačkome logoru: "Vrlo često objavljivana fotografija u tisku sa sasvim netočnom legendom (sva su isticanja u tekstu moja, T. V.): 'Odvođenje naroda u logor'. Prikazuje nepreglednu kolonu žena na prašnom neasfaltiranom putu, predvođenu ustaškim vojnikom. To su uglavnom mlađe žene sa zavežljajima u rukama. Pitanje koje se nameće samo od sebe, ukoliko navedeni opis smatramo istinitim je: 'A gdje su djeca i starci?' Jer u logor su nakon kozaračke ofenzive u srpnju 1942, a prema bezbrojnim sjećanjima, odvođeni svi zajedno. Stoga je vjerojatnije da se radi o odvođenju žena iz logora Stara Gradiška na prisilni rad u Njemačku, putem iz logora prema Okučanima gdje se nalazila najbliža željeznička postaja. Zanimljivo je da je ova fotografija najčešće objavljivana rezanjem krajnje lijevog dijela na kojima se vidi grupa muškaraca, seoska zaprežna kola i starija ženska osoba pored neke domaće životinje" (Mataušić, isto, str. 204).

Tko su žene sa svežnjevima?

Citirana je kritička primjedba logička i argumentirana, no čini se, samo djelomično točna, jer je već površnom analizom fotografije lako je zaključiti kako žene u koloni nikako ne mogu biti zatočenice jasenovačkoga (ili bilo kojega drugog) logora. Naime, one su čiste i uredne, očito dobro uhranjene, sve s obućom na nogama, a njihova odjeća pokazuje da su iz bogatijih i materijalno dobro situiranih obitelji.

To potvrđuje i druga slika F-13, također često rabljena u kontekstu odvođenja žena u jasenovački logor, koja prikazuje istu kolonu samo iz drugoga kuta, na kojoj žene nose bijele svežnjeve i kapute u rukama.

Na tim dvjema slikama posebnu pozornost privlači naoružani vojnik koji prati cijelu kolonu, jer on svakog i malo objektivnijeg analitičara neodoljivo podsjeća na

partizanskog vojnika s tzv. "titovkom" (karakterističnom partizanskom kapom sa zvijezdom petokrakom) na glavi. No, budući da se ne zna gdje je snimljena fotografija, tko je točno na njoj, odakle je kolona krenula i koje je njezino krajnje odredište, sa potpunom se sigurnošću ne može ništa ustvrditi, ali cijeli prizor upućuje na zaključak kako je riječ o poslijeratnom odvođenju, najvjerojatnije, folksdojčerskih žena i djevojaka na prisilni rad u ondašnji Sovjetski Savez. Naime, prema istraživanjima Radne skupine za dokumentaciju Kulturne zaklade Donaušvaba iz Münchena (Herbert Prokle, Georg Wildmann, Karl Weber i Hans Zonleitner), jugoslavenske su vlasti nakon rata izručile sovjetskim vlastima za rad u rudarskim i industrijskim oblastima u Ukrajini oko 12.000 pripadnika njemačke manjine, od kojih je bilo oko 4.000 žena između 18 i 40 godina (v. "Genocid nad njemačkom manjinom u Jugoslaviji 1944-1948, Beograd, 2004). Svi su oni, prema istom istraživanju, muškarci odvojeni od žena transportirani u osam željezničkih kompozicija, od kojih je svaka bila sastavljena od četrdesetak teretnih vagona.

Kolona žena i djevojaka snimljena iz različitih kutova (F-12 i F-13) baš ni po čemu ne upućuje na zaključak o odvođenju u jasenovački logor

"Stotine tisuća ljudskih nogu..."

Međutim, "titovka" je kod gotovo svih autora o jasenovačkome logoru uglavnom zamijenjena ustaškom kapom, pa tako brojni autori bez ikakvih problema ističu kako slike prikazuju odvođenje žena u Jasenovac.

Tako i Vladimir Dedijer već na naslovnici djela "The Yugoslav Auschwitz and the Vatikan: the Croatian massacre of the Serbs during World War II" (Prometheus Books, Buffalo New York; Ahroman-Verlag, Freiburg, 1992) donosi fotografiju F-13, također na str. 243, s potpisom: "Srpske žene i djevojke na putu prema koncentracionom logoru." Istu sliku s istim potpisom objavljuje i u knjizi: "Jasenovac - das jugoslavische Auschwitz und der Vatikan" (Ahriman-Verlag, Freiburg, 1993), na str. 146 pod br. 1.

Premda nastoji argumentirano osporiti jasenovački mit, posebice što se tiče prešućene svakidašnjice i službenog broja žrtava, Mladen Ivezić u svom djelu "Jasenovac: brojke" (Vlastita naklada, Zagreb, 2003), preuzima fotokrivotvorinu F-13, pa na str. 94. donosi potpis: "Nepregledne kolone na cestama praćene hrvatskom vojskom..."

Za srpskopravoslavnog episkopa Atanasija Jevtića također nema dvojbe odakle su žene u koloni (on je u njoj uspio vidjeti i djecu) i kamo ih vode, jer u djelu "Velikomučenički Jasenovac poslije Jasenovca" (Univerzitetski obrazovni pravoslavni bogoslovni Hilandarski fond, Beograd; Valjevo, 1995) na str. 102. objavljuje istu fotografiju s tvrdnjom: "Odvođenje srpskih žena i djece iz Bosne u logor Jasenovac."

Mirko Peršen u knjizi "Ustaški logori" ("Stvarnost", Zagreb, 1966) u naletu emocija ispod fotografije F-13 na str. 97. spominje fantastičan broj "ljudskih nogu": "Od travnja 1941. ustaškom državom putuju vlakovima i pješice prema logorima smrti bezbrojne kolone. Stotine tisuća ljudskih nogu kreće posmrtnim koracima prema Jasenovcu, Jadovnu, Gradiški i drugim logorima uništenja."

Antunu Miletiću je također dobro znano odredište kolone pa u djelu "Koncentracioni logor Jasenovac 1941-1945: dokumenti" (Narodna knjiga, Beograd, 1986) u svesku III. na str. 138. donosi: "Masovno odvođenje žena u koncentracioni logor Jasenovac."

Web-stranica jasenovac-info.com u poglavlju "Jasenovac - Donja Gradina, Industrija smrti 1941-1945" (Galerija Arhiva Republike Srpske") o fotografiji F-12 je kratka i jasna: "Transportiranje u logor."

Djelo skupine autora namijenjeno inozemnim posjetiteljima i čitateljima "Jasenovac Memorial Site" (Spomen područje Jasenovac, Jasenovac, 2006) na str. 57. također objavljuje fotografiju F-13 s potpisom: "Kolona žena iz logora Stara Gradiška na putu za prisilni rad u tuđinu, ljeto 1942."

I u djelu Nataše Mataušić "Jasenovac 1941-1945. Logor smrti i radni logor" (Jasenovac - Zagreb, 2003) objavljena je ista fotografija i na naslovnici i na str. 106.

"Gadovi", "ustašoidi" i slični

Da su pojedi autori osjetili kako nešto ipak "ne štima", dokazuje i treća fotografija, F-14, koja pokazuje početak iste kolone, ali bez "problematičnog" naoružanog vojnika - pratitelja. Njegovom eliminacijom puno je prihvatljiviji opis slike da je riječ o sprovođenju kolone na rad u Njemačku, kao što to čini Radovan Trivunčić u djelu "Jasenovac i jasenovački logor" (3. dopunjeno izdanje, Spomen-područje Jasenovac, Jasenovac, 1972), koji objavljuje fotografiju na str. 19. s potpisom: "Nakon što su im djeca oduzeta, kolona žena na putu na prisilan rad u Njemačku."

Isto to čini i Đorđe Đurić u uratku "Europom između žica" (Spomen-područje Jasenovac, Jasenovac, 1973) na str. 60. s potpisom: "Na cesti Stara Gradiška - Okučani 1942. godine - Žene otpremaju na prisilan rad u Njemačku." No, kao što je očito, on sliku locira, za razliku od prethodnog autora Trivunčića koji govori

uopćeno i ne navodi gdje je ona načinjena. Usporedba njihovih opisa pokazuje da je na djelu uobičajeni i opće prihvaćeni odnos velikog broja autora prema tobožnjim "jasenovačkim" fotografijama, ali koji je u biti krajnje nepošten, u puno slučajeva i zlonamjerno krivotvoriteljski. Na djelu je, prvo, izostanak bilo kakve namjere ili barem pokušaja da se one znanstveno verificiraju i, drugo, ostvarivanje unaprijed zadanog cilja, tj. vizualnog efekta pod svaku cijenu. Povijesnoj je istini u toj priči namijenjena potpuno beznačajna i sporedna uloga. Stoga je i spomenutim autorima u trima fotografijama F-11, F-12 i F-13 zapravo potpuno svejedno prikazuju li one kolonu žena na nepoznatome mjestu prema nepoznatome odredištu, ili na nepoznatome mjestu prema nepoznatome koncentracijskom logoru, ili na nepoznatome mjestu prema koncentracijskom logoru Jasenovac, ili iz Bosne u logor Jasenovac, ili iz logora Stara Gradiška prema Okučanima, ili bilo što drugo, jer su svjesni da su imali i danas imaju silno političko i medijsko pokriće. Znaju da su svima onima koji dovode pod upitnik njihove ničim dokazane tvrdnje danas u Hrvatskoj namijenjeni nimalo ugodni nazivi u javnosti: "gadovi", "ustašoidi", "revizionisti" i sl.

Zatočenik XY kao "svjedok" nakon završetka rata je ustvrdio: "Znam da je u logoru bila peć za spaljivanje zatočenika. Ja nikada nisam u tu prostoriju ulazio, ali sam čuo krikove zatočenika koji su odvođeni u tu peć i spaljivani..." Na prvi pogled sve je vrlo uvjerljivo i utemeljeno, osim što je "svjedok" doveden u Jasenovac 21. prosinca 1943, a Picilijeva je peć srušena prilično ranije - u veljači 1942!

U nedostatku izvornih fotografija iz jasenovačkoga logora i o jasenovačkome logoru brojni su se autori, kao što je očito iz dosadašnjih nastavaka, "snalazili" u slikovnim prikazima kako su znali i umjeli, ne vodeći pri tome preveliku brigu o njihovoj istinitosti i utemeljenosti ili o nekakvoj znanstvenoj metodologiji. Kao da im je najvažnije bilo veliko zlo koje se dogodilo prikazati još većim zlom a odgovornost za počinjene zločine protegnuti do neslućenih razmjera - na cijeli narod, na sve njegove naraštaje, i prošle i buduće. Stoga samo na prvi pogled zvuči gotovo nevjerojatno da su u jednoj, tobože, znanstveno mjerodavnoj knjizi o jasenovačkome logoru od gotovo 900 stranica objavljeni stihovi: "Srbin u Hrvata spozna lažnog brata, života nam više nema uz Hrvata" (završetak pjesme Milke Babić: "Jasenovac 1941-1945", dr. Milan Bulajić: "Jasenovac: ustaški logor smrti/srpski mit?", Muzej žrtava genocida, Beograd, 1999, str. 863).

Komisije ne spominju prizor

Vođeni takvim "znanstvenim" motivima, brojni su autori jednostavno povezivali s Jasenovcem one fotografije koje su im se učinile prikladne, koje su smatrali što šokantnijima, koje su im slučajno došle "pod ruku", koje su bile u skladu s unaprijed zadanim ciljem itd.

Jedna od njih je i F-15, o kojoj Nataša Mataušić u djelu "Jasenovac - fotomonografija" (Spomen-područje Jasenovac, Jasenovac, 2008) piše: "Fotografiju leševa muškaraca ispred dvostrukog reda bodljikave žice koristila sam na svojoj već spomenutoj izložbi uz opis: 'Leševi logoraša nakon proboja 22. travnja 1945'. Što je u tom opisu sporno? Kao prvo, proboj je izvršen iz zgrade u istočnome dijelu

logora koji nije bio ograđen bodljikavom žicom (sva su isticanja moja, T. V.). U opisima logora nigdje se ne spominje ni drvena baraka koja bi se nalazila u tom dijelu logora (na fotografiji u centru gore). Nadalje, niti jedna od tri komisije za utvrđivanje zločina koje su bile u logoru sa zadatkom 'snimanja' zatečenog stanja ne spominju u svojim izvještajima ovakav prizor, koji zasigurno ne bi ostao nezabilježen. Osim toga, svi leševi koje su zatekli bili su u fazi raspadanja, što ovi na fotografiji nisu. Kada je snimljena ova fotografija, tko ju je snimio i da li ona doista pokazuje leševe u KL Jasenovac, pitanja su na koja se ne može sa sigurnošću odgovoriti" (Mataušić, isto, str. 40).

Nije ulazio, ali je čuo krikove zatočenika!

Pod krivotvoriteljskim nastojanjem brojnih autora o Jasenovcu, kao što je već istaknuto, podrazumijeva se i proizvoljno i neutemeljeno opisivanje malobrojnih fotografija, koje su doista snimljene u logoru. Jedna je od njih, najčešće rabljena u tom smislu, F-16, koja doista prikazuje dio jasenovačkoga logora - Ciglanu u kojoj su, nije teško već iz naziva zaključiti, zatočenici proizvodili cigle. I premda izjave tobožnjih svjedoka o spaljivanju zatočenika same jedna drugu pobijaju, to nije smetalo kasnije jasenovačke "znalce" i "svjedoke" da iznesu kategoričke tvrdnje.

Tako je Ilija Ivanović u djelu "Svjedok jasenovačkog pakla" (Jasenovac, Spomen-područje, 1988) napisao: "Ostaci peći za pečenje cigle koja je korištena kao krematorij."

Nikola Nikolić: "Jasenovački logori: u paklenom kotlu" (Vlastita naklada, Zagreb, 1968) objavio je na str. 91 fotografiju s potpisom: "Tunel užasa smrti! Peći za spaljivanje zaklanih i živih." Isti ju je autor objavio i u svom djelu na slovenskome: "Taborišče smrti Jasenovac" (Borec, Ljubljana, 1969) na str. 77 s potpisom: "'Keramika', predor strahot in smrti, kjer su sažigali mrtve i žive. Ta obrat je pričel delovati pozimi 1941. in je delal do spomladi 1942." No, citirane se tvrdnje ne bi mogle odnositi ni na tzv. Picilijevu peć, koja je sagrađena unutar logora u veljači 1942. i srušena već u svibnju iste godine. Naime, izjave "svjedoka" koji spominju brojku od nekoliko tisuća do 40.000 spaljenih pobijenih, živih i poluživih ljudi, žena i djece u Picilijevoj peći, ne samo da se temelje uglavnom na usmenoj predaji ("čulo se", "pričalo se" i sl.) nego su prepune proturječja i apsurda. No, to zaslužuje posebnu raspravu, ali za ilustraciju dobro je navesti barem jedan primjer. Zatočenik XY kao "svjedok" je nakon završetka rata ustvrdio: "Znam da je u logoru bila peć za spaljivanje zatočenika. Ja nikada nisam u tu prostoriju ulazio, ali sam čuo krikove zatočenika koji su odvođeni u tu peć i spaljivani" (Antun Miletić: "Koncentracioni logor Jasenovac 1941-1945: dokumenti", Narodna knjiga, Beograd, 1986, knjiga 3, str. 495). Na prvi pogled sve je vrlo uvjerljivo i utemeljeno, osim što je "svjedok" doveden u Jasenovac 21. prosinca 1943, a Picilijeva je peć srušena, kao što je spomenuto, prilično ranije - u svibnju 1942!

Pomnijom analizom fotografije F-15 sa sigurnošću se može ustvrditi da na njoj nisu snimljene žrtve proboja jasenovačkih zatočenika i da ničim nije uopće dokazana njezina veza sa jasenovačkim logorom, kako to tvrde neki autori

SPC o "djeci u logoru"

Zločine nad djecom, ako se izuzmu patološki slučajevi, nijedan normalan ljudski razum nikada, ničim i nikako ne može, ne samo opravdati nego i razumjeti ili pokušati racionalno shvatiti. Nema tog općeg, višeg, ideološkog, političkog, nacionalnog, vjerskog, crkvenog ili bilo kojeg drugog interesa koji bi mogao sprati krv nevinog djeteta s ruku zločinca, bez obzira je li riječ o ubijenom petogodišnjem dječaku zagrebačkoga Židova, desetogodišnjoj curici kozaračke Srpkinje i šesnaestogodišnjem sinu bosanskoga Roma, ali jednako tako i dvadesetogodišnjoj kćerki ustaškoga ministra! Neki autori uradaka o jasenovačkome logoru bili su itekako svjesni te činjenice, pa su nastojali pod svaku cijenu bez potrebe znanstveno-povijesnog utemeljenja ilustrirati tu temu, svjesni razumljivih, očekivanih i iznimno jakih emocija. No, jednako tako očigledno je da nisu bili opterećeni pitanjem: Koliko je upravo zbog svega toga to moralno opravdano i ispravno?

Tako je Ilija Ivanović u djelu "Svjedok jasenovačkog pakla", (Jasenovac, Spomen-područje, 1988) objavio sliku F-17, zapravo tek njezin dio, koja prikazuje veliku skupinu žena i djece na otvorenom, očito na nekakvoj livadi, s vrlo preciznim potpisom: "Kratak predah na putu u Jasenovac."

Druga fotografija, F-18, koja pokazuje isti prizor ali iz drugog kuta, objavljena je na internetskoj stranici Odbora za Jasenovac Arhijerejskog sinoda Srpske pravoslavne Crkve iz Beograda "jasenovac-info.com", na kojoj je dobila još konkretnije značenje: "Djeca u logoru" (Odjeljak: "Jasenovac - Donja Gradina, Industrija smrti 1941-1945", Galerija Arhiva Republike Srpske").

O obje fotografije autorica Mataušić piše predmnijevajući tek gdje bi one mogle biti snimljene: "Majke s djecom (srpsko pravoslavno stanovništvo - izbjeglice s Kozare) u sabirnom logoru kod Mlake, ili na sajmištu kod Daruvara, srpnja 1942" (Mataušić, isto, str. 202).

Dakle, gdje god bile snimljene spomenute fotografije, jedno je neprijeporno: u Jasenovcu sigurno nisu.

Na kraju feljtona potrebno je reći kako su poslijeratne komunističke vlasti u Jugoslaviji izravno odgovorne za silno mnoštvo povijesnih krivotvorina, među kojima su, dakako, i fotokrivotvorine. One su osnovale različite komisije za istraživanje zločina na svim razinama: državnoj, republičkim, okružnim i gradskim, koje su, između ostaloga, imale zadaću pripremiti dokumentaciju ne samo o stvarnim nego i o tobožnjim zločinima, u cilju eliminiranja svih ideoloških protivnika.

Komisije za zločine - zločinačke organizacije

U tome poslu utvrđivanje povijesne istine i nije im bilo u prvome planu jer im je, dakle, najvažnije bilo opravdati masovna smaknuća i uklanjanje iz javnoga života velikog broja političkih i svjetonazorskih neistomišljenika. Stoga se bez pretjerivanja može reći da su te komisije za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača u velikoj mjeri bile zločinačke organizacije jer su svojim potpisima izravno krive za smrt tisuće nevinih osoba, bez obzira što su nakon toga njezini članovi dugi niz godina bili, koje li ironije, pravni uglednici u jugoslavenskomu (i hrvatskome) javnome životu zauzimajući i vrlo visoke pozicije u promicanju tzv. države prava i zakona. Imajući u vidu i silno mnoštvo ideoloških poslušnika: znanstvenika, "(prvo)boraca", književnika, novinara, sitnih partijskih dužnosnika, dodvoravatelja, karijerista, tobožnjih svjedoka i sličnih, ne treba se čuditi zapanjujućoj količini krivotvorina, ne samo o jasenovačkome logoru, broju žrtava u njemu i sličnim, uvjetno rečeno, "visokim" temama, nego i krivotvorina o običnim, široj javnosti nepoznatim ljudima.

Krivotvoriteljska "magna charta"

Konkretno i vezano za našu temu, knjižica "Zločini u logoru Jasenovac" (koju je izdala Zemaljska komisija za istraživanje zločina okupatora i njihovih pomagača g. 1946. u Zagrebu) je "magna charta", vrelo i inspiracija, početak i zadaća krivotvoriteljstva vezanog za jasenovački logor. Kakve znanstveno mjerodavne sadržaje ona nudi, najbolje govore njezini objavljeni reci:

"Neki svjedoci tvrde (sva su isticanja moja, T. V.) da je u Jasenovcu postojao stroj u kojem su ustaše gnječili ljude, dapače i 'pila', kojom su žive ljude prepilili" (isto, str. 27).

"Jednom sam prilikom čuo kako se jedan ustaški stražar, stariji čovjek, imenom Jozo, hvalio pred svima kako je njemu pravi užitak kad kolje partizansku djecu i kako on za zabavu pokolje svaku večer 10-20 djece" (isto, str. 25-26).

"Za ono deset dana pokopao sam s drugovima oko 3000 lešina" (isto, str. 25).

"Saznao sam od prijašnjih starih logoraša, očevidaca (!?), kako su ustaše jednoj trudnoj ženi rasporili trbuh i izvadili dijete, a drugoj netrudnoj otvorili trbuh, pa joj to dijete u trbuh ugurali" (isto, str. 27).

"Bio sam prisutan kada je Mujica izrezao jednoj žrtvi na leđima kajiše kao uzde i onda je tjerao okolo natežući je za uzde" (isto, str. 25).

"Prema iskazima svjedoka, broj žena i djece (spaljenih u tzv. Picilijevoj peći, op. T. V.), koji su dovedeni iz logora u Staroj Gradiški, kreće se oko 5000, a žena i djece, koji su dovedeni iz drugih logora i krajeva penje se na 10000" (isto str. 48).

"Nadalje su ubijali metanjem drvenih klinova u usta. Klin se stavio u usta okomito, a tada bi ustaša udario sjekirom po bradi i klin je izašao napolje na tjemenu" (isto, str. 24).

"Navodimo niže nekih pedesetak masovnih zločina, koje su ustaše počinili u Jasenovcu, pa ako broju žrtava, koje su stradale kod tih pokolja, pribrojimo one zatočenike, koji su stradali pojedinačno, dobit ćemo cifru od oko 500-600.000" (isto, str. 38).

Cijelo komisijino izvješće, sastavljeno u Zagrebu 15. studenog 1945. a objavljeno u citiranoj knjižici, potpisali su predsjednik komisije dr. Venceslav Celigoj i tajnik dr. Ante Štokić, nakon čega se krenulo u potragu za dokazima pod svaku cijenu (pa i krivotvoriteljsku). Stoga se npr. ne treba čuditi da su slike pogubljenja dvojice uhićenih slovenskih partizana odrubljivanjem glava od strane njemačkih vojnika (v. F-2, F-3 i F-4 u drugom nastavku feljtona) smještena u jasenovački logor, jer je komisija u knjižici o Jasenovcu doslovce objavila: "Zatim su ubijali udarcima sjekire po vratu" (isto, str. 24).

Krivotvoriteljska »poslastica« su fotografije F-19, F-20, F-21 i F-22, koje pojedini autori redovito stavljaju u kontekst jasenovačkoga logora, iako je dokazano da su na njima prizori iz Dječjeg doma u Jastrebarskom

Popis samo prijezira dostojnih

(Foto)krivotvoritelji u silnom nastojanju da dokažu svoju ideološku vjernost i "savjesnost" pogazili su sve granice moralnosti i ljudskoga dostojanstva besramno manipulirajući čak i dječjim patnjama. Konkretno, slike F-19, F-20, F-21 i F-22 stavljali su u kontekst jasenovačkoga logora znajući da one nemaju nikakve veze s njime jer su snimljene na potpuno drugome mjestu. S takvim "znanstvenicima" doista nema smisla raspravljati nego ih treba samo s gnušanjem i prijezirom spomenuti i (ne njima, jer od toga nema nikakve koristi, nego javnosti) tek

spomenuti kako je riječ o fotografijama iz Dječjeg doma u Jastrebarskom. Tu je temu temeljito obradio Ćiril Petešić u knjizi "Dječji dom Jastrebarsko: dokumenti (1939-1947), (Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 1990), argumentirano pobijajući sve monstruozne tvrdnje o tobožnjem ubijanju djece u njemu, njihovu sakaćenju, vađenju njihovih očiju ili stavljanju soli na njihove rane od tamošnjih djelatnika i posebice katoličkih redovnica.

Na tom popisu dostojnih samo prijezira na prvome je mjestu svjetski glasoviti "znanstvenik" Vladimir Dedijer koji je u već puno puta spominjanome djelu "Vatikan i Jasenovac: dokumenti" (Rad, Beograd, 1987) objavio fotografiju F-20 pod rednim br. 14. s potpisom: "U logorima Jasenovac i Stara Gradiška umrlo je oko 8.000 djece - Hrvatski slikopisni tjednik br. 40".

Slijedi Odbor za Jasenovac Arhijerejskog sinoda Srpske pravoslavne Crkve koji na internetskoj stranici jasenovac-info.com, u odjeljku "Jasenovac - Donja Gradina, Industrija smrti 1941-1945, Galerija Arhiva Republike Srpske", donosi sliku časne sestre F-22 bez potpisa, bez obzira što se nikada i ni od koga i nigdje one ne spominju u kontekstu zločina u jasenovačkome logoru. O toj slici Petešić u svojoj knjizi donosi: "Djeca u dječjem logoru u Jastrebarskom 1942. g. Na slici: s. Gracioza" (Petešić, isto, str. 206).

Srpskopravoslavna internetska stranica objavljuje i sliku F-21, također "ilustrirajući" jasenovački logor.

Istu je sliku u poglavlju o Jasenovcu i Staroj Gradiški objavio na str. 46, s potpisom: "Roditelji su im odvedeni u Njemačku a djeca su bila prepuštena stradavanju", i Đorđe Đurić u djelu "Europom između žica" (Spomen-područje Jasenovac, Jasenovac, 1973).

Radovan Trivunčić objavljuje sliku F-19 u dva svoja uratka o Jasenovcu, najprije u djelu iz g. 1972: "Jasenovac i jasenovački logor" (Spomen-područje Jasenovac, Jasenovac), na str. 35. s potpisom: "Djeca bez majki u logoru", a dvije godine kasnije i u djelu "Jasenovac" (Spomen-područje Jasenovac, 2. izdanje, 1974) na str. 34, s istim potpisom.

Ovome popisu svakako ne pripada Mladen Ivezić, jer on u svom djelu: "Jasenovac: brojke" (Vlastita naklada, Zagreb, 2003), nastoji osporiti uvriježene i nametnute jasenovačke mitove, ali i on, očito, nasjeda na fotokrivotvorinu F-19, pa je u predgovoru između str. XXVI. i XXVII. objavljuje s potpisom: "Iz antifašističkih slikovnica, dobro uhranjena djeca".

Nakon svih ovih podataka, koji se trebaju još kritički temeljitije raspraviti, nadopuniti i pojasniti, svi kojima je stalo do povijesne istine morali bi se zapitati: Kako učinkovito upozoriti ne samo hrvatsku nego i svjetsku javnost na silno mnoštvo krivotvorina (fotokrivotvorine su tek njezin manji dio) u novijoj historiografiji, je li to uopće moguće učiniti i kako? Ta zadaća, sigurno, prelazi okvire ne samo pojedinaca nego i pojedinih znanstvenih ustanova, i nije ju moguće ostvariti bez volje i svekolike potpore vladajućih političkih struktura (tj. državnih

vlasti). Njima, nažalost, kao da odgovara sadašnja, u velikoj mjeri krivotvorena percepcija novije hrvatske povijesti u svijetu! *(Glas Koncila, 2009.)*

Tomislav Vuković

* * *

Na slici je Ruža Petrović iz Režanaca!

»Nedavno je u rubrici 'Fotokrivotvorine o Jasenovcu' objavljena i slika F-8. Osoba na toj slici doista nema s Jasenovcem nikakve veze! Riječ je o Ruži Petrović iz sela Režanci, župa i općina Svetvinčenat u Istri! U ratu, dok se vraćala iz šume, kamo je radnicima ponijela ručak jer su tamo vršili pšenicu, uhvatila ju je njemačka patrola, sprovela u komandu u Svetvinčenat i tamo je komandant donio kratku presudu: Vodite je i strijeljajte! Dva su je njemačka vojnika povela izvan naseljenog mjesta i uživo joj bajunetom izvadili oba oka! Kad je ujutro, još napola živa, nađena, prvu joj je pomoć pružila Fuma Milovan, majka buduće trojice svećenika, od kojih je najmlađi danas biskup Ivan Milovan. Zaprežnim kolima prebacila ju je u Vodnjan na hitnu pomoć, otuda je prebačena u bolnicu u Pulu i tamo joj je spašen život. Živjela je još više godina nakon rata, osobno sam je poznavao i bio u njezinoj kući - ona je obavljala sve kućne poslove i nesmetano se kretala. Na mjestu zločina postavljen joj je spomenik - veliki granitni blok, jedna ulica naše župe nosi njezino ime, a donedavno i dom za nezbrinutu djecu u Puli.

Kao zahvalu za pruženu pomoć, pred kraj rata partizani su složili u jamu Antuna Milovana, supruga spomenute Fume, oca buduće trojice svećenika, istaknutog vjernika i vatrenog narodnjaka«

Milan Milovan, župnik

tvrtkodolic.bloger.hr, 19.4.2010.

Tvrtko Dolić: Istina o Jasenovcu

Ostat će zakopana, zajedno sa žrtvama. Još dublje nakon jučerašnje komemoracije povodom Proboja, kada su neki idioti zviždali kao da su na nogometnoj utakmici. Jeli Jasenovac bio najveće svjetsko stratište ili običan pržun, kako svjedoče

preživjeli logoraši i aktivisti Crvenog križa? Jedna logorašica reče na TV da je dvije noći čula krikove! U čemu je tajna? Pa, nije Jasenovac bio dobro mjesto za život, nego je glede Holokausta kasnio. Fašizam se valjao već dva desetljeća. Mene zapravo smeta ta činjenica, jer potvrđuje da su jame bile i ostale ružna strana Balkana. Na zasjedanju najvišeg nacističkog vrha, donesena je odluka da Jasenovac može biti i radni logor. Kamo sreće da je Jasenovac bio samo radni logor. Proizvodni pogoni poput Kožare osigurali su kvalificiranijim Židovima bolji život u odnosu na robijaše sabirnih logora.

Kompletan I/O Jasenovca kontrolirali su Nijemci, koji su direktno nadzirali željezničku prugu. Iz nekog razloga prešućuje se prisutnost Nijemaca u samom logoru. U Jasenovcu su ostali uglavnom bolesnici i starci - njemačka organizacija TODT izdvajala je zdrave i sposobne za prisilan rad u Njemačkoj. Nacistička je komisija konstatirala u tom logoru između savskih močvara loše higijenske uvjete. Sve do proljeća 1942. logor se bavio kontrolom Save i gradnjom nasipa, u čemu je sudjelovalo i lokalno stanovništvo. Hvala ti Bože, od zaraznih bolesti u Jasenovcu umirali su i čuvari. Znamo da su neki čuvari strijeljani. Od novijih saznanja najviše intrigira učestalo bombardiranje Jasenovca od strane Saveznika tijekom ožujka i travnja 1945. To se pokušava prikriti nekakvim tezama o selektivnim ciljevima, ali preživjeli logoraši tvrde suprotno.

Nažalost, nikoga ne zanima istina o Jasenovcu. Da se tamo dogodio zločin u kontekstu europskog nacizma. Uvijek će živjeti politička laž, koja postavlja političke ciljeve:

(F1) Hrvatski narod je genocidan
(F2) Europa je bila zaluđena Hitlerom, a Hrvati su prirodno genocidni.
(F3) Ustaše su autonomni hrvatski nacisti
(F4) Autonomni velikosrpski nacisti su antifašisti
(F5) Srbi su žrtve istraga i progona
(F6) Židovi su progonjeni samo u Trećem Reichu, odnosno NDH
(F7) Prva Jugoslavija bila je prisiljena na pakt sa fašističkom osovinom
(F8) Holokaust počinje 1941.
(F9) Mnogostruko uveličavanje broja žrtava.

Istina stoji nasuprot svim tim tezama, koje zapravo relativiziraju nacizam i omogućavaju da se ponovi, što neki današnji događaji u svijetu već potvrđuju.

(T1) Hrvatski narod ne djeluje autonomno od kralja Zvonimira.

(T2) Skandinavske zemlje nastavile su politiku rasne čistoće i nakon Drugog svjetskog rata. Sterilizirano je na desetke tisuća žena.

(T3) Ustaški pokret formiran je u Italiji, nakon ubojstva Stjepana Radića u beogradskom parlamentu. Nema tih emigranata koji će ugroziti domovinski režim bez asistiranja neke sile. Lenjin je došao u Rusiju iz Berlina, a Homeini u Iran iz Pariza.

(T4) Srbi su formirali svoju državu krajem 19. stoljeća i ušli u velikosrpsku ekspanziju kroz balkanske ratove i dva svjetska. Imali su plan Srbije na tri mora:

Crno, Jadransko, Egejsko. Srbija je preostale Židove dijelom istrijebila, a dijelom poslala u sabirne logore.

(T5) Kada su strateški odnosi nepovoljni, Srbi potiču sukobe i čekaju novu povoljnu priliku. Radije su ušli u rat sa Austrougarskom, nego da Bosnu prepuste Hrvatskoj. Pamtimo povlačenje srpske vojske na Krf, kao i ne tako davni organizirani odlazak Srba iz RH prije Oluje. Kako nazvati stratišta Ovčare i Srebrenice. Koji bi kontekst trebala dobiti Srebrenica, ako ne genocid? Na kraju se Srbi mudro priklone novom pobjedniku i iskamče novi teritorij. Tako su dobili Vojvodinu, pa onda držali Crnu Goru i Makedoniju, a danas imaju Republiku Srpsku u BiH. Vojska RS tretira se u BiH kao braniteljska!

(T6) Židovi su tijekom svoje tragične povijesti doživjeli brojne progone. Staljin je likvidirao "klasne" neprijatelje bez milosti. Austrougarska je donijela više antižidovskih zakona, Beograd također. Pakt Beograda i fašističke osovine bio je prirodno finale antižidovske politike u prvoj Jugoslaviji, koja je donijela segregacijske zakone protiv Židova.

(T7) Beograd je ponudio pakt Hitleru, a ne obrnuto. Ugovorom je dobio Solun! Prevrat od 27.03.1941 nisu organizirali narod i/ili Partija, nego engleska tajna služba preko svoje trgovačke mreže! Vladimir Bakarić je o tome javno progovorio, navodeći suzdržanost Partije/NKVD, koja nije mogla predvidjeti kuda to vodi. Zapravo je puna istina još gora. Hitler je tada surađivao sa Staljinom, pa su komunisti podržali pakt s Hitlerom, kao i agresiju Hitlera na Jugoslaviju, nakon što se pakt nije održao. Reakcija četnika u Hrvatskoj interpretira se kao komunistički ustanak, koji je uslijedio tek nakon Hitlerovog napada na Sovjetski Savez. Tito je usko surađivao s Talijanima, možda u većoj mjeri nego Pavelić.

(T8) Glede nacizma, Jasenovac je "kasnio". Posljedica je reokupacije Druge zone od strane Italije u ljeto 1941. - "autonomni" Pavelić u punom svjetlu. Prometna zadruga srpske obitelji Bašić (ciglana, tvornica lanaca, pilana, ...) počela je funkcionirati kao radni logor krajem 1941. godine, kada su počeli radovi na nasipu. Sudjelovalo je i lokalno stanovništvo. Većina zatvorenika bili su Hrvati, a u pogonima su radili slobodnjaci iz jasenovačke okolice. U ožujku 1942. iz Jasenovca je otpušten Vladko Maček. Kao posljednji normalan Hrvat prebačen je u kućni pritvor. Najveća strahota bile su jame: ustaške, četničke i partizanske. Uz sve navedeno, Jasenovac ima za funkciju prikriti partizanske zločine na Bleiburgu i širom zemlje, pa i poslijeratne likvidacije. U Jasenovcu su ukopane mnoge žrtve komunističkog režima. Kako mnogi ljudi ne znaju prirodu nastanka NDH, veličanjem Jasenovca kao najvećeg stratišta relativizira se odgovornost Talijana i Nijemaca za Holokaust. Prijepori oko Jasenovca imaju za funkciju produbljivati jaz između Hrvata i Židova. Hrvati su izloženi najgrubljim napadima kada polemiziraju u svezi Jasenovca. Bruno Krajski (Židov) napao je Simona Vizentala da je Nestbeschmutzer, onaj koji prlja vlastito gnijezdo. Tko se usudi u Hrvatskoj nešto slično izgovoriti bilo kome? Kako vrijeme odmiče, Hitler i Mussolini su komične lutke, a smrtonosno ozbiljan je samo Ante Pavelić.

(T9) Milko Riffer u svojoj knjizi Grad mrtvih: Jasenovac 1943 u izdanju Nakladnog zavoda Hrvatske, Zagreb, 1946 (knjiga je bila zabranjena) naveo je brojku od 2500-3000 zatvorenika u Jasenovcu. Stostruko uveličavanje broja logoraša nije se provodilo samo zbog ratne odštete. Licitiranje s brojem smaknuća u Jasenovcu započeli su Englezi objavljivanjem svoje procjene o dvadeset tisuća žrtava, odnosno zastrašujućih pedesetak smaknuća dnevno za vrijeme aktivnosti sabirnog logora. Što učiniti ako nas čuvari tuže za prekovremene noćne sate? Srbi u pravilu svoje stradale množe s hiljadu, a hrvatski "znanstvenici" udaraju deset posto na četničku brojku. Dok polemiziramo oko broja žrtava, žrtve su u drugom planu, obična statistika, a tako će biti doživljen i ovaj tekst. Netragom su nestali statistički pojmovi stope rasta i biološkog gubitka. Imali smo pokolj kod Bleiburga, masovni egzodus vojvođanskih Nijemaca, iseljavanje Hrvata i Talijana iz Dalmacije, iseljavanje Židova, umiranje zbog starosti, bolesti i gladi. Zbog potreba interpretera Jasenovca, načinjen je žrtvoslovni nered u staroj Poljičkoj Republici. Primjerice, zanimljiva je reakcija Josipa Kljaković Šantića na sramotni popis Saveznog zavoda za statistiku iz 1964. godine: "Otkrio sam da je 75 žrtava četničkog zločina u Gatima stavljeno na popis kao da su žrtve Jasenovca, kao i 63 Čikeša iz Žeževice, poginula od njemačke i četničke ruke. U Matičnom uredu Žrnovnice pronašao sam 30 mještana koji su poginuli za vrijeme Drugoga svjetskog rata kao partizani, no i njihova su imena uredno unesena na popis žrtava Jasenovca. Monstruoznost te podvale ide dotle da su i civili koji su umrli u zbjegu u El Shattu stavljeni na jasenovački popis". Protestirali su i mještani Siverića zbog stavljanja na popis 42 njihova sumještana, pokopana na mjesnom groblju, a našlo se na popisu i danas živih Siverićana. Od 218 mještana Solina koji su poginuli u borbama, strijeljani ili umrli od ranjavanja, njih 173 dodano je na jasenovački popis.

Prisjetimo se i "najgoreg razdoblja Jasenovca", tog kobnog ljeta 1942. godine, nakon što su ustaška vlast i srpski predstavnici pregovarali oko smirivanja stanja na terenu. To nije odgovaralo Saveznicima, niti Talijanima, pa su partizani prebačeni sa "talijanskog" zimovanja u zapadnu Bosnu. Počinili su pokolj u Prijedoru i prisilili Nijemce na reakciju. Pokrenuta je ofenziva na Kozaru. Tito je ponavljao već potvrđenu taktiku. Zakuhaj, pa natrag pod talijansko okrilje. Posijao je strah na sve strane, a onda pedeset tisuća izbjeglih žena i djece ostavio na milost nacistima. Djeca odvojena od roditelja upućena su na logorske ekonomije, koje nisu imale nikakve resurse za takav prihvat. Njemački TODT je majke te djece uputio na rad u Njemačkoj, koji su one mlađe i zdravije preživjele.

Nastao je kaos, koji se zlonamjerno pripisuje središnjem logoru u Jasenovcu. Djeca su prošla pakao. Na sramotu Titu i "antifašističkim" bukačima, reagiralo je ustaško Ministarstvo udružbe. Preuzelo je 3067 izgladnjele djece iz ekonomija Jablanca i Mlake, te ih otpremilo u Zagreb i Sisak. U široj akciji ustaškog MU sudjelovali su Hrvatski crveni križ, Odbor narodne pomoći, Caritas Zagrebačke nadbiskupije, učenice škole za medicinske sestre i nebrojeno mnogo građana Zagreba, Siska i Jastrebarskog.(*)
Prema dostupnim saznanjima, spašeno je oko deset tisuća djece. Raspodijeljena su u bolnice i dječje domove, pa i u zagrebačke obitelji, ovisno o njihovom

zdravstvenom stanju. Protuhrvatska propaganda tvrdi da su zagrebačke obitelji tražile od djece da prilagode svoj izgovor. Neki se moraju odlučiti što je teza: da djeci nitko nije pomogao ili je njihov bosanski naglasak iritirao zagrebačku gospodu? Masovna smaknuća u Jasenovcu počinjena su tek nakon WW2, u njegovom komunističkom pogonu.

Zasebna civilizacijska vrijednost pripada Proboju, a sve ostalo mora u novu znanstvenu reviziju. Nadnevka 22.04.1945 dio logoraša odlučio se na pokušaj proboja iz logora. Navodno je od njih 600 proboj preživjelo samo 107, a od 176 zatočenika Kožare spasilo ih se samo 11. Deset dana kasnije u Jasenovac su ušle streljačke čete 1. bataljona 4. srpske brigade 21. NOB-udarne divizije. Žalosno je koliko je u glave Hrvata usađen strah od komunističkih parola. I dalje traje vika protiv revizionizma. Kao, Zapad to vidi kao najveće zlo, pa što tu mi imamo provjeravati. Dnevno dobivamo nove recenzije Biblije i Talmuda, nedodirljivih svetih zapisa, a znanost ulazi u WW2 strogo diverzantski. Logoraš Milko Riffer, autor knjige "Grad mrtvih", došao je u Jasenovac krajem 1942. i dobio broj 2376. Takvi podaci izgradit će vjerodostojnu istinu o Jasenovcu, koja se opet ne smije koristiti za marginaliziranje jama. Dakle, ako se znanstvena revizija WW2 izrodi, pa netko osramoti slavni Jasenovac kao običan balkanski kazamat, to ne znači da se Hrvati glede zločina nisu autohtono izrazili, poput svih europskih naroda.

Kronike Jasenovca izbjegavaju spominjati otpuštanja i amnestije u Jasenovcu. Primjerice, povodom rođendana Ante Pavelića 14.06.1944 pušteno je na slobodu 170 logoraša. Tijekom 1944. pomilovano je 350 osoba, a 10.04.1945 na Dan NDH pomilovano ih je 400, dva tjedna prije Proboja! Više stotina logoraša ušli su u razmjenu s partizanima: Među takvima se našao i Andrija Hebrang. Jedan događaj baca posve novo svjetlo na uobičajene predrasude o Jasenovcu. Naime, nakon napada partizana na Crkvenom Boku ustaše su 13.11.1942. odveli seljane u Jasenovac. Došlo je do intervencije MUP-a. Komisija Lisak-Oršanić-Seitz oslobodila je uhićenike i platila im odštetu. Zapovjednik logora Ljubo Miloš je uhićen i zatvoren na Savskoj cesti. Oslobođen je tek na intervenciju Maksa Luburića. Tada su mnogi logoraši otpušteni kućama, pa i neki komunisti. Isto tako, zašto se Jasenovac ne spominje i kao logor za izbjeglice i prognanike? Tisuće Hrvata sklonili su se u Jasenovac ispred četničkih i partizanskih progona. Logor je morao imati svoj nekakav život, ili privid života. Logor je imao orkestar i razne priredbe. Navodno je svaka radionica imala svoju nogometnu momčad i dresove, što može biti dio torture, ali svjedoci kažu da nije bilo tako. U logor su često dolazile nadzorne komisije, a prva internacionalna bila je u veljači 1942. godine. Snimljen je i film o Jasenovcu, ali nikada nije prikazan jugoslavenskoj javnosti. Zanimljivo, službena izvješća Međunarodnog odbora Crvenog križa podudaraju se sa intrigantnim sjećanjem preživjelih logoraša.

Krivotvorine su odvele viktimologiju u slijepu ulicu. Beograd glede Jasenovca nastavlja po starome. Polemike u Srbiji svode se na to jeli bilo 1.700.000 ili "samo" 700.000 žrtava. Neki srpski intelektualci brane to nekakvom tradicijom u načinu na koji Srbi doživljavaju Jasenovac. Kao, pustimo to, jer srpski narod živi svoje mitove. Glede onih bih-Hrvata koji žure biti poslušnici Banja Luke, kao što su

nekada slušali Zagreb, moraju imati na umu da i Republika Srpska ima svoj komad Jasenovca, svoje brojke, svoje mitove i mitovima referentne ciljeve. Da se nije dozvolilo to masovno falsificiranje podataka, dobrim dijelom za velikosrpske potrebe, danas bismo imali more dokaza da je Jasenovac bio nacističko stratište. Baš ti likovi iz uvijek iskvarene politike, koji su htjeli "dobronamjerno" pojačati zločinački dojam Jasenovca i podvesti ga pod hrvatski autohtoni rasizam, relativizirali su evidentan zločin. Što se tu trebalo naglašavati? Jasenovac je bio sabirni i radni logor u NDH, odnosno Trećem Reichu. Zar sama ta konstatacija nije dovoljna? Što je tu trebalo krivotvoriti?

** Istinska heroina Drugog svjetskog rata, austrijska humanitarka Diana Budisavljević (1891-1978), supruga Julija Budisavljevića, profesora kirurgije na zagrebačkom Medicinskom fakultetu, odigrala je najznačajniju ulogu u spašavanju tisuća pravoslavne djece. Izradila je kartoteku za njih 12.000, čime je omogućila da se sačuva njihov rodoslovni identitet i kasniji povratak obiteljima. Njezina akcija bila je usmjerena na pomoć majkama i djeci koji su bili prihvaćeni/smješteni u ekonomijama Jasenovca. U svome dnevniku pohvalila je pomoć Alojza Stepinca. "Tražim od nadbiskupa da se u slučaju većih evakuacija pobrine za djecu. Odmah je to bez premišljanja prihvatio. Iznenadila me ta bezuvjetna spremnost na pomoć, pogotovo kad se uzme u obzir nezainteresiranost mnogih nekadašnjih pravoslavaca za bilo kakvu pomoć djeci", piše 23. siječnja 1943.*

Tvrtko Dolić

Hrvatski list

Dr. Stjepan Razum: Nema dokaza za masovne ustaške zločine u Jasenovcu, ali ima za partizanske!

Dr. Stjepan Razum pročelnik je odjela Nadbiskupskog arhiva u Zagrebu. Rođen je u Konščici i jedan je od šestero djece roditelja Mije i Dragice. Osnovnu šolu pohađao je u Svetom Martinu pod Okićem, a kao pitomac Nadbiskupskoga dječačkoga sjemeništa polazio je klasičnu gimnaziju u Interdijecenskoj srednjoj školi za spremanje svećenika u Zagrebu nakon čga završava Katolički bogoslovni fakultet. Pokojni nadbiskup Franjo Kuharić zaredio ga je za svećenika 1986. Kao duhovni pomočnik, kapelan, djelovao je tri godine u crkvi sv. Blaža u Zagrebu, a 1989. nadbiskup Kuharić ga je poslao na daljni studij u Rim, gdje je studirao crkvenu povijest na Papinskom grgurovskom sveučilištu. Paralelno s time završio je i dvogodišnji studij arhivistike, diplomatike i paleografije pri Vatikanskom arhivu. Doktorat iz crkvene povijesti obranio je 1995. radnjom „Osvald Svetoladislavski, biskup zagrebački 1446.-1499," U Zagreb se vraća iste godine i počinje raditi u Nadbiskupskom arhivu.

Na predstavljanju knjige Tomislava Vukovića 'Drugačija povijest' rekli ste da je povijest 20. stoljeća u Hrvatskoj potrebno iznova istraživati, počevši ispočetka. Znači li to da smo svi zatočenici lažne povijesti, posebice one o Drugom svjetskom ratu i nakon njega?

To je očevidno. Zamislimo si slučaj, što i nije tako teško nakon haškoga suđenja, da sudac u nekom postupku prihvati obtužbu kao konačnu istinu. To zasigurno ne bi bila objektivna istina, već pristrana istina jedne strane, u ovom slučaju obtužbe. U Drugom svjetskom ratu, s našega hrvatskog stajališta, bile su u biti dvije strane, premda je bilo mnogo vojski i međusobnih neprijatelja. Jedna je strana bila za samostalnu Hrvatsku, za koju su se borili domobrani i ustaše, uz pomoć Nijemaca, a druga, protiv Hrvatske, među kojima su bili partizani, četnici, Talijani i drugi. Kao pobjednici izišli su na kraju rata partizani, pod vodstvom komunista. Ni prije rata, ni za vrijeme rata, niti su ustaše, niti partizani dobili mandat hrvatskoga naroda da ih vodi. I jedni i drugi su se nametnuli, jedni na početku, a drugi na kraju rata. Komunisti su doduše održali poslijeratne izbore, koje su dobili uz pomoć HSS-a, čije su čelnike neposredno pred izbore i nakon izbora pozatvarali i maknuli s javnosti. Nakon tih prvih izbora, sve do 1990. godina komunisti su držali vlast na diktatorski način, koristeći zastrašivanje, prisilu i torturu, tvarnu i duhovnu. Svi izbori poslije rata bili su farsa od izbora, jer su bili jednopartijski izbori. U takvom odnosu snaga, poslijeratni vlastodršci, hrvatski i jugoslavenski komunisti, morali su trajno diskvalificirati svoje ratne protivnike i neprijatelje, kako im u mirnodobskim uvjetima ne bi postali suparnici i politički protivnici, jer su samo tako mogli zadržati vlast. Iz takve svoje nužde nametali su cijeloj javnosti svoju istinu o Drugom svjetskom ratu i o svojim neprijateljima, ponajprije o ustašama. Ako je blaženi Alojzije Stepinac u razgovoru s Josipom Brozom, početkom lipnja 1945. godine rekao da bi bilo dobro kad bi u novu vladu bili uključeni i pošteni ustaše, to znači da za Stepinca oni nisu bili koljači i zločinci, kao što ih je komunistička promičba prikazivala i još uvijek prikazuje u svim svojim javnim napisima, govorima i knjigama. Nema nikakve sumnje, da sve ono što smo tijekom školovanja do 1990. godine učili i naučili o Drugom svjetskom ratu jest jednostrana istina pobjednika, koji su imali potrebu ocrnjivati svoje protivnike i neprijatelje, a to su bili svi koji nisu bili u komunističkoj partiji, jer su jedino tako mogli nesmetano vladati „svojom“ državom.

Da se vratim na sliku s početka odgovora, u Hrvatskoj još uvijek traje sudski, znanstveni i svakovrsni drugi postupak borbe za konačnom istinom. Sudac još nije izrekao svoju presudu. Dugo je slušao obtužbu, ali je red da i obrana kaže svoju riječ. To se sada događa. Dužnost je hrvatskih povjesničara, sveta dužnost cijeloga ovoga naraštaja, da kaže riječ obrane, jer je od strane komunističke obtužbe obtužena cjelina hrvatskoga naroda.

Nema zaokreta, treba samo reći istinu

Koliko je objektivno moguć takav radikalni zaokret u utvrđivanju istine s obzirom da ste i sami rekli da se istraživači pred tom zadaćom nalaze u poziciji Davida pred Golijatom?

To nije lagani posao, jer je u svijest i podsvijest hrvatskoga naroda, a i šire, usađen komunistički stereotip o tome kako su partizani i komunisti „dobre crvenkapice“, a ustaše i oni koji su se borili za Hrvatsku, „zli vukovi“, koljači, mračnjaci, teroristi, i tome slično. Metodološki gledano, nije potreban nikakav radikalni zaokret, već

treba u javnost samo iznijeti istinu koja govori u korist Hrvatske i hrvatskoga naroda. Hrvatski narod, a nadasve hrvatski političari i svi hrvatski umnici moraju Hrvatsku staviti u središte svoga zanimanja i ona mora biti mjerilo svih naših zajedničkih podhvata. Samim time će sva ona „istina“, koja niječe Hrvatsku, odpasti. Metodološki je to jasno, ali je u stvarnosti potrebno puno napora da istina dopre do svih ljudi i da postanu svjesni da su tijekom cijele svoje mladosti bili odgajani i oblikovani nezdravo i ideološki jednostrano. Povjesnička djela s takvim hrvatskim pristupom već postoje, ali se ona još nisu utkala u hrvatsku svijest.

Izjavili ste da je logor NDH Jasenovac jedan od lažnih mitova koji je stvorila komunistička propaganda. Što je zapravo istina o logoru Jasenovac, budući ste se i sami bavili tom temom?

Logor ili sabirno polje Jasenovac je tipičan primjer manipulacije kako bi manipulatori ostvarili svoj cilj. Kad govorimo o logoru Jasenovac, treba prije svega reći da on nije bio nikakva novost u praksi ratovanja. Prva sabirna polja ili logori dogodili su se u kolonijama i to za vrijeme kolonijalnih ratova. Prvo poznato sabirno polje ustanovio je španjolski vojskovođa, pruskoga porijekla, Valerijan Weyler y Nicolau, kao upravitelj otoka Kube, 1896. godine. U pobuni protiv španjolske vlasti, odredio je da svi seljaci, koji ne žele biti smatrani pobunjenicima, imadu u roku od osam dana ući u utvrđena sabirna polja. Drugi slučaj sabirnog polja dogodio se na Filipinima. Pošto su sjedinjeni američki državljani oteli Španjolcima vlast na Filipinima, Emilio Aguinaldo pokrenuo je pobunu protiv sjedinjenih američkih državljana. Godine 1900. pobunjenici su poraženi, ali su i započeli gverilski rat. Tada su sjedinjeni američki državljani na otoku Mindano osnovali nekoliko sabirnih polja da bi u njima zaštitili narod koji nije pristajao uz pobunu. No, nijedan od ta dva navedena slučaja nije činjenici sabirnih polja nametnuo tako loš glas kao što su to učinili Englezi u Južnoafričkoj Republici. Pošto su pobunjeni seljaci Južnoafričke Republike sredinom 1900. bili poraženi i prešli u gverilski način ratovanja, engleske su čete krenule sa strategijom spaljene zemlje. Uništili su brojna seljačka imanja, te su zatvorili mnoge žene i djecu, koji su ostali bez krova, u sabirna polja, na brzinu napravljena od šatora i koliba. Po tom engleskom žalosnom postupku, sabirna su polja ušla u povijest s lošim glasom. Sabirna su polja postojala u I. svjetskom ratu, a za vrijeme II. svjetskoga rata otvorena su za vojnike u gotovo svim zemljama koje su bile uključene u rat. Dakle, Jasenovac nije bio nikakva iznimka.

Isto tako treba reći da su sabirna polja stvarnosti rata, a s ratom dolaze i mnoge teške posljedice. Sigurno je da se i u sabirnom polju u Jasenovcu događalo mnogo toga što je suprotno ljudskom dostojanstvu, što je ponižavalo čovjeka, što je nijekalo njegovu osobnost, što je ugrožavalo njegovu tjelesnu i duhovnu cjelovitost, dakle, događala su se i ubojstva. O tome svjedoče i tri nedavno objavljene knjige, Ante Cilige, Milka Riffera i Đorđe Miliše. Radi se o knjigama koje su davno napisane, ali budući da nisu Jasenovac prikazivale u sukladnosti s komunističkom promičbom, bile su zabranjene, pa su sada nanovo tiskane. Usprkos toga, njihovo čitanje traži veliku dozu kritičnosti. Dakle, Jasenovac nije bio polje sustavnog uništenja, već radni i privremeni (tranzitni) logor.

Treba otvoreno reći da su mit o Jasenovcu stvorili i podržavali srbski povjesničari, koji su to činili u službi velikosrbske politike, kako bi preko tog mita diskvalificirali Hrvate u vođenju svoje države, kako bi ih onemogućili za osamostaljenje i kako bi zapravo oni, velikosrbi vladali i u cijeloj Hrvatskoj. Tko god u Hrvatskoj danas podržava taj mit, a to su nažalost uvijek činili članovi SUBNOR-A, on puše u velikosrbski rog, on je u službi velikosrbske ideologije, koja i nakon Domovinskoga rata ne prestaje igrati svoje kolo.

Ustanova Jasenovac barata s 81.000 stradalih, ali bez podataka o stratištu

Postoje li dokazi o masovnom stradanju u logoru Jasenovac za bilo koji broj žrtava s kojim se barata u prošlih pola stojeća, a riječ je o 20, 30, 80 tisuća....? Jesu li dosadašnji povjesničari ikada potkrijepili te brojke s kojima se barata?

Višedesetljetnom promičbom jasenovačkoga mita dovedeni smo u stanje da mi danas moramo dokazivati da masovnog broja žrtava nije bilo, a oni koji su širili mit nemaju potrebe dokazivati ga. Do tog smo stanja došli protokom vremena. No, činjenica je da je SUBNOR u tri navrata pokušao dokazati napuhane brojke masovno stradalih u Jasenovcu sustavnim iskapanjem žrtava 1961., 1964. i 1984. godine. Već kod prvih pokušaja nailazio je na žrtve komunističkoga terora, te nikada nije objavio rezultate takvog iskapanja. Naime, mnogi hrvatski vojnici završili su svoj križni put 1945. godine upravo na poljima oko Jasenovca i na obalama Save. Sjećam se da sam 1984. čitao u „Vjesniku“ kako je započelo novo iskapanje žrtava Jasenovca i da su na leševima našli ostatke odora hrvatske vojske. Novinar očito nije bio svjestan da to nije smio napisati, pa je odmah prekinuta predviđena nizanka o žrtvama Jasenovca, ali je prekinuto i iskapanje. Dakle, najosnovnija nam logika govori da bi ratni pobjednici, subnorovci iznijeli u javnost svoje rezultate da ih je bilo, a oni su ih tako goruće trebali kako bi potvrdili svoj napuhani mit. No, željkovanog rezultata nije bilo. Dakle, na Vaše pitanje, postoje li dokazi o masovnom stradanju u logoru Jasenovac, mogu reći dvojaki odgovor: dokaza o masovnom stradanju za vrijeme rata nema, jer da ih ima, komunistička vlast i osobito subnorovci bi ih hrvatskoj i svjetskoj javnosti već odavna predstavili, a za dokaz o masovnom stradanju nakon rata možemo reći samo neizravno upravo na temelju navedenoga iskapanja koje su provodili subnorovci, da ih ima, ali oni su uglavnom još uvijek pod zemljom.

Smatrate li da je brojka od više od 80 tisuća žrtava u Jasenovcu, a s kojom barata i Ustanova Jasenovac, istinita?

Radi se o brojci koja nije ništa drugo nego čisto pogađanje. U odnosu na tobožnjih 700.000 žrtava u Jasenovcu čime su nas desetljećima trovali velikosrbski ideolozi, brojka od 80.000 izgleda sasvim razumna. No, ni ona nema nikakvog uporišta u stvarnosti. U sabirnom polju Jasenovac vodila se uredna uprava, te je svaka osoba bila imenom i prezimenom zapisana, vodio se dnevnik o svim događajima u polju. Kada su partizani zauzeli logor, našli su i preuzeli svu logorsku dokumentaciju, koja je završila u Beogradu. Mi bismo na temelju tog gradiva mogli danas sasvim lagano ustanoviti i broj žrtava i sve ono što se u logoru događalo. No, dokumentacija se krije od javnosti. Zbog čega? Očito zbog toga što bi slika o

logoru na temelju izvornih logorskih isprava i popisa logoraša bila sasvim drugačija od one koju nam servira velikosrbska ideologija.

Javna ustanova spomen-područje Jasenovac objavila je posljednjih godina popis od oko 81.000 jasenovačkih žrtava. U tom strašnom vihoru II. svjetskoga rata bilo je uistinu mnogo žrtava. I za ovu 81.000 može se reći da su u nekom smislu jasenovačke žrtve. No, to ne znači da su svoj život završile u Jasenovcu. S obzirom na to da su mnogi logoraši bili sprovedeni u logore u Njemačkoj, oni su svoj život završili u nekom njemačkom logoru, a broje se kao da su život završili u Jasenovcu. Uostalom to je vidljivo i iz nedostatka podatka o stratištu. Samo kod manjeg broja žrtava navedeno je mjesto stratišta, a kod većine ono nije navedeno. Osim toga, ne treba zaboraviti na poznatu svirepost pobjednika koji svoje vlastite zločine pripisuju svojim neprijateljima. To nije specifično obilježje samo partizanskih pobjednika. Tako su činili i danas čine KGB, CIA i sve druge ustanove u službi pobjednika. Zanimljivo je da srbski povjesničari koji se toliko trude oko pisanja o Jasenovcu, uobće se ne bave stradanjima na srbskom području, a njih je bilo. Znajući za takve podmukle ratne i poratne igre, nemamo li pravo posumnjati da su žrtve nastale na području Srbije pripisane također Jasenovcu?!

Rekli ste da pojedinci i skupine odbacuju dio povijesti vlastite države? Na što ste konkretno mislili?

Hrvati imaju kao i svaki europski narod svoju lijevu i desnu sastojnicu ili političku opciju, koje su u povijesti međusobno ratovale, a danas su pozvane na demokratski način međusobno se nadopunjavati. Usprkos tome što sam politički državotvoran ili ako hoćemo, desno orijentiran, ja prihvaćam kao dio moje hrvatske prošlosti i Broza i Pribićevića i Račana i sve političare i politike lijeve orijentacije. Oni su jednostavno dio sveukupne hrvatske prošlosti. Čini mi se da većina državotvornih Hrvata nema poteškoće oko toga. No, svjedoci smo da lijevo orijentirani Hrvati nikako ne žele prihvatiti, npr. Pavelića i Nezavisnu Državu Hrvatsku kao dio hrvatske prošlosti. Za njih postoji samo ZAVNOH i ništa drugo. Dok god je jedan narod podijeljen s obzirom na svoju prošlost, dotle nema ni budućnosti. Prenašanje podijeljenosti iz prošlosti u sadašnjost čini da narod nije složan oko osnovnih i strateških načela svoga razvoja i svoje budućnosti. Istinitost toga je tako očevidna i u našoj političkoj svakidašnjici. Tek kad svaki Hrvat, ili barem hrvatsko političko vodstvo prihvati kao dio vlastite prošlosti i Broza i Pavelića i Tuđmana i Račana, tek tada ćemo biti sigurni i za svoju budućnost.

Srpski zločini nad Hrvatima i prije uspostave NDH

Kao tri neuralgične teme spomenuli ste Srb, Jasenovac i Glinu. O Jasenovcu ste nešto rekli, što je sa Srbom i Glinom.

Srb je hrvatsko mjesto u kojem se tamošnje srbsko pučanstvo pobunilo protiv hrvatske države. Tomislav Vuković je u svojoj, naprijed navedenoj knjizi, lijepo pokazao kako se tu radi uistinu o četničkoj pobuni mjesnog stanovništva, koje se nakon toga razvrstalo u dvije različite vojske, četničku i partizansku. Tijekom rata su ti isti četnici prešli na stranu partizana i nakon rata zauzeli visoke položaje u novostvorenoj državi, a svi kao članovi SUBNOR-a. Protiv nikoga nije vođen

postupak i nitko nije kažnjen za učinjena zlodjela. Stoga je sasvim razumljivo da su subnorovci glavni agitatori u stvaranju protuhrvatskog mita kako bi sakrili svoja zlodjela.

Glina je također postala mitski pojam. Ona je velikosrbskoj ideologiji poslužila kako bi obtužila Hrvate, ne samo da su genocidni, već da ta genocidnost proizlazi iz njihove duhovnosti, iz pripadnosti Katoličkoj crkvi. Činjenica jest da se u Glini i oko Gline dogodilo zločina, ali te zločine treba staviti u povijesne okolnosti. Prije nego li je ustaška vlast uhitila i onda pobila Glinjane srbske narodnosti u svibnju 1941., a u kolovozu iste godine pripadnike srbske narodnosti u okolici Gline i na Kordunu, dogodili su se zločini koje su uzrokovale četničke skupine proizašle iz te narodnosti. Tu se opravdano može pitati, tko je prvi počeo?, o čemu dokumentirano piše Jure Krišto u svojoj knjizi „Sukob simbola" (2001.). Kao odgovor na zakonske odredbe koje je donijela mlada Nezavisna Država Hrvatska u cilju obrane naroda i države, javile su se četničke pobune diljem Hrvatske, u okolici Bjelovara, u mjestima oko Knina i Dervente, u Čapljini, Mostaru, Kiseljaku, Srijemskoj Mitrovici, i sve to u travnju 1941. U tim je pobunama ubijeno po više desetaka Hrvata, i katolika i muslimana. I svi ti zločini nad hrvatskim i muslimanskim pučanstvom bili su počinjeni prije bilo kojih žrtava pripadnika srbske manjine i prije nego li je na dotičnim područjima bila uspostavljena vlast NDH. Ne pokušavajući opravdavati ni jednu, ni drugu stranu koja je primjenjivala nasilje i ugrožavala živote nevinih ljudi, treba o svakom događaju ipak cjelovito prosuđivati i vidjeti što je bio uzrok, a što posljedica. U okolici Gline proliveno je mnogo nevine krvi, što je u nebo vapijući grijeh, ali on nikako ne može biti opravdanje velikosrbskoj politici koja ponovno i ponovno zloupotrebljava tu glinsku tragediju.

Srpska manjina i dalje u službi potkopavanja vlastite domovine Hrvatske

Kako uvjeriti hrvatske vlastodršce da su taoci lažne povijesti i da je potrebno srušiti lažne mitove te početi istraživanje ispočetka?

To je očevidno dugi i trajni posao svih nas, i nas povjesničara i vas novinara, i svih hrvatskih umnika. Čini mi se da današnjim političarima nedostaje svehrvatske širine i osnovno logičko zaključivanje. Ako je Hrvatski (državni) sabor donio odluku o 22. danu u mjesecu lipnju kao danu antifašističke borbe, u kojoj je odluci sudjelovala i lijeva politička opcija, kako onda razumjeti to da pripadnici te iste opcije slave 27. srpnja kao početak te borbe. Očito je da nemaju osjećaja za svoj hrvatski narod, a nedostaje im i logika. Sama pak srbska manjina takvim slavljima ustraje u svojoj tragičnoj ulozi podrivavanja vlastite domovine Hrvatske. Pojedincima je u interesu da se svide srbskoj manjini, koja se nažalost nakon više stoljeća svoga boravka na hrvatskom tlu ne želi integrirati u cjelokupno hrvatsko narodnosno biće, pa na takav način ti pojedinci rade protiv vlastitoga naroda. No, vjerujem u pobjedu istine i pravde, što će se dogoditi samo ako će biti ljudi koji će ih zastupati i promicati.

Može li se uopće utvrditi istina, postoji li dokumentacija, konkretno o logoru Jasenovac, koja bi omogućila rasvjetljavanje dijela istine?

Objektivna istina postoji možda jedino kao teološki pojam. Naša ljudska istina uvijek je relativna stvarnost, no moramo nastojati da se u traženju istine približimo koliko je moguće toj objektivnoj istini. Da je to tako, najbolje svjedoči sudska praksa. Uvijek se govori da su sudovi neovisni i da je sudska presuda ogledalo konačne istine. A svi znamo kako sudovi, počevši od jugoslavensko-komunističkih do europsko-haških sude i donose presude u skladu s važećom politikom i vrijednosnim sustavom koji ta politika zastupa. Tako da nam presude nekog političkog sustava izgledaju kao ismijavanje istini, a ne utvrđivanje istine. Tu se, dakle, najbolje vidi koliko istina ovisi o ljudima i o njihovim osobnim stavovima. Kao vjernik znadem da je Bog konačna i objektivna istina. Kad čovjek odbaci Boga, onda je odbacio i počelo istine i gubi se u lažima ovosvjetskih moćnika.

Kao što sam već rekao, dokumentacija o logoru Jasenovac postoji, i ne samo o njemu, nego njegova dokumentacija. No, ona se danas još uvijek krije (navodno nije dostupna zbog NATOvog bombardiranja Beograda), jer nije u interesu velikosrbske politike da se proučava. Kad bi neki hrvatski povjesničari, kao što je npr. dr. Ivo Goldstein, uzeli u obzir samo tu činjenicu, to bi bilo dovoljno da pod upitnik stave sve ono što je pisano o Jasenovcu mimo te dokumentacije. No, i tim nekim hrvatskim povjesničarima nedostaje osnovno logičko zaključivanje.

Goldstein upao u kolotečinu lijeve opcije

Dr. Ivo Goldstein je za Vaše teze rekao da su lažne i da ne postoje dokazi da su komunisti nakon ustaša držali logor Jasenovac. Kakav je Vaš komentar?

Poštujem dr. Ivu Golsteina, koji se smatra Židovom, ali ja ga smatram i Hrvatom, jer živi u Hrvatskoj i jer je u hrvatskoj povjesničkoj znanosti mnogo radio, bez obzira kako njegov rad neki ocjenjivali. Poznato nam je da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti nema veliko mišljenje o njegovom povjesničkom radu, pa ga nije primila među svoje članove, no svejedno. Moja osnovna zamjerka njegovu radu je to što je njegov cjelokupni pristup hrvatskoj povijesti 20. stoljeća na tragu velikosrbske ideologije. On je, vjerojatno ni kriv ni dužan upao u kolotečinu lijeve političke opcije koja je imala potrebu uništavati vlastito hrvatsko bilo, jer pripadnici takve opcije misle da će mu biti bolje ako ne budu u službi hrvatske državotvornosti. I tu je vidljivi nedostatak osnovne logike, jer svakom članu neke zajednice bit će bolje, ako će cijeloj zajednici biti bolje. Ustrajavanjem na nekim tamnim trenutcima nekog naroda (a koji ih nema?) nije doprinos rastu tom narodu, već njegovu umanjenju. Dr. Goldstein ustraje na preuveličavanju kod Hrvata nečega što je redovita pojava kod svih naroda. Zbog svega toga moje i njegove teze ne mogu se uskladiti. Što se tiče konkretno Jasenovca i njegova nijekanja poslijeratnoga logora, treba podsjetiti na leševe koje su subnorovci odkrili u svoja tri pokušaja iskapanja na području cijeloga logora, ali isto tako i na logor Staru Gradišku, koja je za vrijeme Nezavisne Države Hrvatske bila u sastavu sabirnog polja Jasenovac, a logor iliti KPD Stara Gradiška bio je otvoren i za vrijeme novonastale države Jugoslavije, što je svima poznato.

Za dom, spremni jedan od najljepših pozdrava

Smatrate li da je Za dom, spremni neprihvatljiv pozdrav i jesu li opravdane intervencije policije? Svjedoci smo tomu gotovo svake godine u Čavoglavama, a bilo je slučajeva i u drugim hrvatskim gardovima gdje su pojedinci uhićeni zbog ustaških ikonografija ili zbog pozdrava.

Naš se hrvatski narod služi različitim lijepim pozdravima, kršćanskim i domoljubnim. Pozdrav Za dom spremni je jedan od ljepših pozdrava. Kao i drugi narodi, i mi Hrvati riječju dom izražavamo cjelokupni sadržaj obiteljskog života, ali i svenarodnog, domovinskog života. Biti spreman za dom i domovinu žrtvovati se, boriti se, pa i poginuti, to je ono što se ovim pozdravom izražava. Ako taj pozdrav nekome smeta, onda mu smeta obitelj kao takva, kao i domovina hrvatskoga naroda. Takvi bi očito željeli da nestane hrvatska obitelj i hrvatska domovina. No, to što neki politički krugovi u tom pozdravu vide prisjećanje na Nezavisnu Državu Hrvatsku, to je njihov problem, ali kojega bi se morali osloboditi. Zapravo radi se o tome da nam je komunistička ideologija nametnula da svu stvarnost moramo gledati s njezinih stajališta i njezinim naočalama, a to znači da sve ono što nije komunističko, mora nestati, jer navodno je zločinačko, ustaško, nazadno… To je najočitiji primjer komunističke indoktrinacije. Zatiranje tog pozdrava u novije se vrijeme nastoji provoditi i sa stajališta svjetskoga globalizma i multinacionalnih poduzeća i trgovina, kojima nije u interesu da postoje svjesni i rodoljubni narodi i da postoje obitelji, koje su štit i obrana od njihovih manipulacija. O kad bi svaki Hrvat i Hrvatica rado upotrebljavao taj pozdrav, ili barem po njegovoj poruci živio, tada bi i naše hrvatsko gospodarstvo procvjetalo, jer bismo kupovali i trošili domaće, a ne uvozne proizvode. Ovaj bi pozdrav trebali koristiti nadasve naši hrvatski političari, koji po svojoj političkoj dužnosti moraju promicati dobro hrvatskoga doma i domovine. U tom bi slučaju gledali što je bolje za Hrvatsku, a ne za Europsku Uniju, tada bi u dvostranim odnosima s recimo Srbijom i Slovenijom gledali što je bolje za Hrvatsku, a ne kako se njima svidjeti. Očito je da živimo u vremenu nenarodnih vlasti, pa se ovaj pozdrav nikako ne uklapa u tu hrvatsku jadnu političku klimu, pa ga se nastoji ukloniti, pozivajući se opet na prošlost.

(Piše: Andrea Černivec; *Hrvatski list*, 9. kolovoza 2012.)

Podsjetnik...

Istina o Jasenovcu, ratnom logoru NDH

Tada kad su srbofašistički i jugokomunistički ustanici dizali ustanke protiv NDH, **Vlada NDH bila je prisiljena organizirati ratni sabirni radni logor u prikladnome području Jasenovcu, koji je počeo s radom početkom 1942. godine i postojao je nešto manje od tri godine. Prema zapisničkim podatcima kroz taj logor tijekom njegova postojanja prošlo je 18.600 (osamnaest tisuća i šest stotina) osoba.** To je jasno prikazano i na Zagrebačkoj televiziji u vrijeme "Hrvatskog proljeća", a o čemu argumentirano istu brojku navodi i jedan od preživjelih čuvara Jasenovca Ilija Barbarić u svojoj knjizi "Nezavisna Država Hrvatska bilo je pravo ime", izdanoj u Splitu 2010. godine.

Radi se o svim sačuvanim zapisnicima onih koji su prolazili kroz ratni logor NDH Jasenovac. U svojim zapisima hrvatski komunistički prvak Ante Ciliga u jasenovačkim zapisima pored ostaloga piše i ovo:

"U Jasenovcu logorsku 'upravu' držali su Židovi. Oni su bili 'unutarnja vlast'. Pri službenom antisemitizmu režim Pavelićev tu izgleda nevjerojatnim. I mene je to prenerazilo kod dolaska i prvog pregleda u logoru, no takva je bila stvarnost. Ta činjenica već sama po sebi govori da Pavelić u svom držanju prema Židovima nije bio vođen rasnom mistikom, mističnim antisemitizmom kao Hitler, nego običnim političkim računima. A sa stanovišta stvarne političke snage Židovi su doista bili u Hrvatskoj njegov najmanje važan i opasan protivnik. Neprijateljem broj 1 smatrali su Pavelić i Ustaše - Srbe. Židova je bilo u Jasenovcu u moje vrijeme oko 500. Osim rijetkih izuzetaka, oni su bili svi u aparatu raspoređeni od najvišeg do najnižeg mjesta, no uvijek važnog i korisnog za proizvodnju i hod poduzeća, od logornika do kravara. Oni su držali bez izuzetka sva najviša mjesta logorske uprave. Tek na srednjim i nižim položajima bio je po koji katolik i pravoslavac."

A zanimljiva je i prisega članova Vlade NDH. Iz govora Poglavnika NDH, 15. travnja 1941. godine izdvajamo:

"Svi ovi, po meni imenovani, ministri prve hrvatske državne Vlade, položit će prisegu koja je od njih svih potpisana. Pod jedno će, kao i ja, potvrditi da će navesti svu svoju imovinu kao i svu imovinu svoje žene i djece, kao i način kako ju je stekao. Nadalje će se pozivom na položenu ustašku prisegu, to jest pod prijetnjom smrtne kazne, obvezati da se ne će baviti nikakvim privrednim poslom, niti će bilo kojim načinom stjecati kakvu imovinu dokle god budu vršili od države im povjerenu službu."

Mate Ćavar

Zagreb, 22. travnja 2012.

Govor Sotone u Jasenovcu

Laž je oružje Sotone, a ono što smo danas čuli u Jasenovcu na tobožnjoj komemoraciji, je strašno i nepojmljivo za normalan hrvatski um. Toliko bestijalnih laži izrečenih na jedan jezovit, okrutan i hladnokrvan način, ne, to nikako ne može biti djelo čovjeka, to progovara Sotona. Sotona koja udobno živi od Hrvata i od njihove krvi, a udobnost joj je zajamčena sve dok se ne raskrinka ta njezina strašna laž o Hrvatima kao zločincima.

Da, Jasenovac je jedna velika laž, koju do bestijalnosti pothranjuje antihrvatska Sotona prikazana danas u likovima djece čiji su očevi, majke, babe i djedovi nemilosrdno poklali razoružanu hrvatsku vojsku i civile. Neka ocvala gospođa, koja se predstavlja kao predsjednica Savjeta, tvrdi da je tamo poubijano preko 20.000 djece i 62.000 odraslih, sve to kaže ne trepnuvši. Nemoguće je u ovomu članku raskrinkavati te strašne sotonske laži, ali preporučujemo tim mentalnim i fizičkim zločincima, neka pročitaju knjigu mr. Mladena Ivezića, „Jasenovac brojke“, koja

donosi istinu o Jasenovcu iz njihovih, zločinačko-partizanskih izvora. Tu su citati iz pedesetih godina, kada se drugovi još nisu dogovorili i uskladili laži o Jasenovcu. Ništa od ovoga što danas tvrde Josipović, Milanović i ta gospođa nije istina, sve je laž, osim pogibija u samom proboju.

Postavljamo tim izrodima nekoliko pitanja. Zašto su partizani Jasenovac zatvorili tek 1949., srušili sve objekte, i uništili arhiv? Zašto se na popisu žrtava Jasenovca nalaze žrtve koje su pogibale na drugim mjestima i to uglavnom od ruke Srba i partizana, a takvih je velika većina!? Zašto se prešućuje da je Jasenovac bio radni logor, da je imao bolnicu, uređeno groblje i škole za izučavanje raznih zanata? Židov dr. Milko Riffer je bio ravnatelj bolnice u Jasenovcu, liječio logoraše i davao im poštedu. Ako je to bio logor za egzekucije, zašto bi se liječilo logoraše i davala im se pošteda, pa ga se nakon toga strijeljalo, to nema nikakvoga smisla. Zašto njihov Maršal nikada nije bio u Jasenovcu? Čak ni on nije vjerovao u te bestijalne laži, zato nije bio.

U Jasenovcu je bilo strijeljanja i vješanja i to nitko ne osporava, ali za strašne laži koje šire bolesni mozgovi, nema niti jednoga dokaza ni svjedoka. Ima svjedoka koji potvrđuju da je nakon suđenja obješeni logoraš znao stajati tako po nekoliko dana kao opomena, a tako je strijeljano i deset ustaša koji se nisu držali propisnika u logoru. Ali nema svjedoka za ono što tvrdi Sotona, da su ubijana djeca, da su logoraše masovno mljeli i od njih radili sapun. Toga se samo nečastivi može sjetiti i to podvaljivati Hrvatima. Onaj tko to radi ne želi mir na ovim prostorima, taj zaziva nove sukobe, a ako se Crvena zmija ne urazumi, narod će se s njome vrlo brzo znati obračunati.

Dolje komunističke Sotone, dolje Crvena zmija koja preglasno sikće. Njima Jasenovac ne služi za komemoraciju za mrtve, nego za pljuvanje po živima. Stoga mi izražavamo pijetet prema svim ubijenima Srbima, Židovima, Hrvatima i ostalima bez obzira gdje su stradali i od čije ruke, i molimo Boga neka oprosti ovoj Sotoni koja koristi mrtve duše za svoje prizemne ciljeve.

Josip Miljak, predsjednik HČSP-a

Večernji list, 20.2.2014

LAŽU DESETLJEĆIMA

Popis žrtava u logoru Jasenovac rađen je na osnovi popisa iz 1964., koji je pak nastao nakon što je Njemačka pristala platiti ratne reparacije Jugoslaviji. Nijemci su tražili ozbiljan popis ratnih žrtava. Jugoslavenska strana krenula je u izradu popisa. I tu se trpalo sve, neki su popisani više puta. A ne bi bilo iznenađenja da su mnoga imena naprosto izmišljena – rekao je Igor Vukić, novinar, publicist i istraživač, u intervju koji je objavljen u knjizi Ivice Radoša *Hrvatske kontroverze* u izdanju Večernjeg lista.

'Kuhinja' obavještajaca

Prema Vukiću, "realna slika Jasenovca jako odudara od toga što su nas učili u školama". Naime, političke i obavještajne strukture komunističke Jugoslavije,

odnosno velikosrbi i unitaristi u tim strukturama, dugo su vremena potpuno svjesno preuveličavali broj žrtava u Jasenovcu. Službeni Beograd je preko mita o Jasenovcu nametnuo kolektivnu krivnju hrvatskome narodu. No, istraživač Igor Vukić, novinar “Privrednog vjesnika”, već se godinama intenzivno bavi “tabu temom” Jasenovac. Vukićeva istraživanja imaju težinu budući da je on srpske nacionalnosti i zbog toga što su članovi njegove obitelji za vrijeme Drugog svjetskog rata prošli kroz logor Jasenovac, nakon bitke na Kozari. Prema Vukićevim istraživanjima, jedan dio zarobljenika proslijeđen je u Slavoniju. Drugi dio zarobljenih ljudi otpreman je preko logora u Jasenovcu i Staroj Gradišci na prisilni rad u Njemačku, a neki čak i u Norvešku.

– Moj je pradjed na popisu žrtava u Jasenovcu, navedeno je da je ubijen u tom logoru. Međutim, pronašao sam ga na jednom popisu odvedenih u Norvešku – kaže Vukić.

Prema njemu, na popisu JUSP-a Jasenovac ima dosta ljudi koji se vode da su ubijeni u Jasenovcu, a umrli su od neke bolesti u Slavoniji ili drugdje. Vukićeva istraživanja temelje se na objavljenim izvorima, arhivskoj građi i stotinama izjava preživjelih zatočenika. Ti su podaci i izjave u neskladu i sa sadašnjom službenom verzijom događaja u Jasenovcu.

– Prema izjavama preživjelih, ono što se događalo u Jasenovcu u velikom je neskladu s popisom žrtava. Prve godine postojanja logora bilo je oko tisuću do 1300 zatočenika. A u popisu JUSP-a Jasenovac stoji da je 1941. ubijeno 10.700 ljudi. Već takve razlike moraju biti poticaj za daljnje istraživanje – kaže Vukić.

‘Mirna godina’

– Godinu 1943. povjesničari nazivaju “mirnom”, bez masovnih ubojstava, a na službenom popisu JUSP-a Jasenovac je imao 3893 žrtve. Kakva je to “mirna godina”? Prema iskazima ljudi koji su tamo bili, te su godine strijeljana petorica zatočenika, i to po nalogu Zagreba – kaže Vukić.

Stepinac je prvi reagirao na nehumane uvjete zatočenika

Stepinca je o zbivanjima u Jasenovcu informirao Židov Hahn, koji je u kasnu jesen 1941. pobjegao iz logora i kojega su pripadnici židovske zajednice tajno odveli na Kaptol. Nadbiskup odmah piše pismo Paveliću i traži da se poprave uvjeti života u logoru. Potom je naručeno i montirano šest novih montažnih baraka koje su izrađene u Njemačkoj. I već 6. veljače 1942. dolazi međunarodna komisija koja provjerava stanje u logoru. U logor dolazi i tajnik legata Marconea, Stepinčev tajnik Stjepan Lacković i drugi. Zatočenici nakon toga mogu dobivati pakete i dopisivati se s rodbinom. U njihovim izvješćima koji se nalaze u Hrvatskome državnome arhivu piše da se zatim popravilo stanje s odjećom, obućom i prehranom.

Petar Grubišić

Hrvati moraju utvrditi istinu o Jasenovcu!

Hrvate se proglašava genocidnim već desecima godina zbog sabirnog radnog logora Jasenovca. Izmišljaju se brojke od sedamsto tisuća žrtava u Jasenovcu pa do konačnih više od 83 tisuće koje su na popisu u tome logoru. Vrijeme je da hrvatski znanstvenici utvrde istinu o broju svih žrtava u tome logoru koji neprestano ponavljaju i sadašnji vlastodršci Kukuriku koalicije.

Ulazimo u Europsku uniju i red je da o Jasenovcu i tim žrtvama bude utvrđena istina. U vrijeme Hrvatskog proljeća sedamdesetih godina na zagrebačkoj televiziji je bio prikazan zapisnički svezak iz Jasenovca i rečeno je kako je u njemu upisano 18.600 svih koji su prošli kroz taj logor.

Moralo bi se utvrditi gdje su sada ti zapisnici.
Gospodin Ilija Barbarić koji je bio službenik u logoru uspio se spasiti i još uvijek živi u Brazilu. On je napisao svoju knjigu koju je izdala naklada Bošković iz Splita u ožujku 2010. pod nazivom "Nezavisna Država Hrvatska bilo je pravo ime", u kojoj se spominje taj isti broj od 18.600 osoba koje su prošle Jasenovac. I da nitko nije bio nezabilježen.

Još je napisana jedna knjiga pod naslovom "Ogoljela laž logora Jasenovac" koju su napisali Vladimir Mrkoci i Vladimir Horvat, a izdana je od strane tvrtke *Publisher* u nakladi Emila Čića, koji je ujedno i urednik ove knjige. U toj se knjizi mogu jasno vidjeti svekolike laži o stradanjima u ovom logoru Jasenovcu. Ova se knjiga može kupiti u knjižari na Kaptolu, a izdata je u Zagrebu 2008. godine.

Gospodin Ante Ciliga je kao hrvatski komunist bio u logoru Jasenovcu sve do 1943. godine i on tvrdi za Židove kako su zauzimali sve unutarnje položaje kako za industrijsko područje tako i za prirodnu govedarsku farmu što dokazuje istinu da se radilo o radnom logoru, kao i to da Židovi nisu bili progonjeni od strane NDH, nego od strane Trećega Reicha na cijelom području njegove dominacije. A NDH je bila pod posebnim pritiskom Trećega Reicha zbog obnove NDH uz pomoć sila Osovine.

Dočim Ivica Brkljačić izjavljuje: "Dok sam bio zapovjednik logora Jasenovac, od 29. ožujka 1943. do 30. travnja 1944. nije se smjelo ni tući, a kamoli ubijati logoraše".

Povjesničar Mladen Ivezić godinama istražuje žrtve Jasenovca i na zagrebačkoj televiziji izjavljuje u emisiji "Zeleno-modra magistrala" kako u Jasenovcu nije stradalo više od tri tisuće onih koji su se ogriješili o NDH i javno se poziva na sud ako treba.

Znači da se i sada laže cijeloj javnosti. I dokle će nas obmanjivati s tim monstruoznim brojem žrtava Jasenovca.

Moli se Institut "Dr. Ivo Pilar", kao i sve druge hrvatske ustanove da se jednom utvrdi istina o svim jasenovačkim žrtvama!

Logor Jasenovac je za ono cijelo vrijeme rata bio pod kontrolom Crvenog križa iz Švicarske i drugih ratnih kontrolnih institucija. Pa kako bi bilo moguće pobiti tolike

tisuće kojima da se ne zna za grobove. A koliko je poznato da Jasenovac nije posjedovao nikakve krematorije za spaljivanje.

Savjet Slobodne Hrvatske

Povjesničar dr. Stjepan Razum: "U Jasenovcu su partizani svoje okrutne i masovne zločine podmetnuli ustašama - mi povjesničari to ćemo i dokazati!"

Možete li nam reći nešto više o skupini povjesničara koja se okupila u Zagrebu, na Fratrovcu, s ciljem istraživanja Jasenovca? Kako je došlo do ideje okupljanja i tko je sve u sastavu?

Daljnje okolnosti našega okupljanja vjerujem da su svima ili barem mnogima poznate. Naime, hrvatskoj je javnosti nametnuta činjenica postojanja ratnoga logora u Jasenovcu kao argument protiv opstojnosti hrvatske države. Cijeli niz desetljeća maše se pred našim očima tom činjenicom kao crvenom krpom. Logor u Jasenovcu malj je kojim se tuče svaku hrvatsku državotvornu zamisao i kojim se unazadno pokušalo uništiti u temeljima hrvatsku državnost, u teškim okolnostima Drugoga svjetskoga rata ostvarenu u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.

Takav instrumentalizirani Jasenovac za mene, Hrvata, nije prihvatljiv. Takav Jasenovac nije prihvatljiv ne samo za mene Hrvata, već i za sve istinoljubive ljude, a napose povjesničare koji po svome zvanju moraju težiti za otkrivanjem istine u povijesnim događajima, osobito u slučajevima kad se tim događajima manipulira u tekuće političke svrhe. Već je odavno očevidno (dovoljno je pogledati Bespuća povijesne zbiljnosti, kasnijega prvog hrvatskoga predsjednika Franje Tuđmana, iz 1989., ili Nastanak jasenovačkoga mita, Josipa Jurčevića iz 1998.) kako je postojanje ratnoga, radnog i sabirnog logora Jasenovac trebao poslužiti kao poluga velikosrpskoj zamisli za ostvarenje i učvršćenje tzv. Velike Srbije, pod nazivom Jugoslavija.

Nijedan logički misleći čovjek ne može prihvatiti takvu manipulaciju, i to na vlastitu štetu, a za ostvarenje političkih ciljeva nama susjednoga naroda. To ne možemo prihvatiti ni mi hrvatski povjesničari, koji smo se, kao što je poznato iz objavljene vijesti, okupili u Zagrebu radi zajedničkoga rada na razobličavanju povijesnih podvala i laži te radi otkrivanja istine o ratnome logoru, ali isto tako i o poslijeratnome logoru, koji je vremenski trajao duže negoli onaj ratni. Prema svim dosadašnjim spoznajama, upravo se taj poslijeratni logor 'odlikovao' okrutnošću i istrjebljenjem hrvatskih rodoljuba, koji su u njemu završili nakon mnogih kolona križnih putova. Tu svoju vlastitu okrutnost partizanski su pobjednici naknadno surovo pripisali svojim poraženim neprijateljima - ustašama pa nam se tako ratni Jasenovac nameće kao istoznačnica za svaku ljudsku izopačenost.

Neposredno nakon Drugoga svjetskoga rata i u desetljećima koja su slijedila došlo je do poigravanja brojkama jasenovačkih žrtava. Razumljivo je da su kod toga sve žrtve koje su komunisti prouzročili nakon rata pripisane ustašama za vrijeme rata.

Stoga se i nije išlo na iskapanje grobišta i popisivanje pojedinih žrtava jer bi okrutnost podmetanja vlastitih zločina protivničkoj strani bila očevidna.

Sve te povijesne okolnosti, a još više ustrajnost današnjih slijednika nekadašnje komunističke zločinačke politike na njezinoj obrani, nagnali su nas da se udružimo i zajednički radimo na razobličavanju nakaradnosti koje su iz takve politike proizašle. Na navedenome sastanku okupilo se nekoliko nas koji se u posljednje vrijeme bavimo istraživanjem logora u Jasenovcu – Vladimir Horvat, Vladimir Mrkoci, Igor Vukić, Marko Zadravec i ja. Nekoliko povjesničara bilo je zauzeto redovitim dužnostima pa su se ispričali, ali i oni su u toj skupini istraživača. Sama zamisao o osnivanju neke formalne skupine rodila se već prije dvije godine, a sada se ona, eto, ostvaruje.

Vlast mora tražiti povrat arhivske građe iz Beograda

Jeste li razradili plan aktivnosti? Što ćete poduzimati?

Prva nam je zadaća utemeljiti nevladinu udrugu koja će se vjerojatno zvati *Udruga za istraživanje trostrukoga logora u Jasenovcu*. Udruga će kritički raščlanjivati dosadašnje radove koji su svojim neznanstvenim pristupom predmetu kojim su se bavili stvorili jasenovački mit. U javnosti ćemo, zatim, predstavljati znanstvena djela koja objektivno i znanstveno utemeljeno govore o logoru. Nastojat ćemo sastaviti vremenski slijed događanja u logoru Jasenovac. No najveću pozornost posvetit ćemo proučavanju poslijeratnoga logora, u kojemu su komunističke vlasti mučile i ubijale hrvatske rodoljube te svoje stvarne i moguće političke protivnike. Želimo prisiliti slijednike komunističkoga režima da, ako se već žele baviti logorom u Jasenovcu, neka se bave poslijeratnim logorom u kojem su stradale nebrojene žrtve, koje su kasnije pripisane ustaškoj vlasti.

Znademo da to nije lagani zadatak jer „gospodari istine“ zametnuli su tragove svojih zlodjela. No do istine, koja je samo jedna, može se doći različitim putom i različitim metodama povjesničkoga istraživanja. Nikada se nije dogodilo da su baš svi tragovi uništeni. S obzirom na to da se radi o istini koja je od svenarodne važnosti, činit ćemo pritisak na zakonito izabranu vlast kako bi i ona doprinijela otkrivanju istine. Neke poslove može učiniti samo ona, a to je, ponajprije, povrat hrvatskoga arhivskoga gradiva iz Beograda, a zatim iskapanje stvarnih i istraživanje mogućih grobišta. Izvrsnu priliku za povrat arhivskoga gradiva imamo u predstojećim pregovorima Srbije s Europskom Unijom gdje Hrvatska može uvjetovati Srbiju povratom gradiva.

Prije dvije godine u intervjuu Hrvatskome tjedniku, koji je izazvao veliku pozornost, rekli ste da je Jasenovac velikosrpski mit koji treba rušiti. Jeste li danas još uvjereniji u taj imperativ?

U to nema nikakve sumnje! Već sam naveo dvije knjige koje o tomu govore. Štoviše, knjiga Josipa Jurčevića raščlanjuje pojedine knjige velikosrba i Jugoslavena i iz njih dokazuje velikosrpski jasenovački mit. Njegova je knjiga doživjela dva izdanja, na hrvatskome, a koliko mi je poznato i izdanje na njemačkome jeziku. No ona nije prodrla u svijest hrvatskih ljudi. Sjajno izvedenim

vojno-redarstvenim pothvatima Bljesak i Oluja na kraju hrvatskoga obrambenoga rata, da ne spominjem druge pothvate hrvatskih redarstvenika i vojnika tijekom rata, potkresana su krila toga velikosrpskog mita koji je za cilj imao držati Hrvatsku unutar Jugoslavije pod svaku cijenu.

No usprkos činjenici postojanja samostalne Republike Hrvatske, velikosrbi nisu izgubili apetit za Hrvatskom, što nam dokazuju i njihovi akademici i njihovi svetosavski vođe, a taj im apetit podržavaju i mnogi Hrvati, koji nisu prežalili gubitak Jugoslavije. Velikosrpski memorandum broj 2 nastavlja politiku velikosrpskoga mita o Jasenovcu i nalazi vrlo plodno tlo kod hrvatski subnorovaca i nekadašnjih povlaštenih klasa. Dokle god je velikosrpski mit u Hrvatskoj nazočan, dotle ni Hrvatska nije duhovno slobodna. Da stoga treba i dalje raditi na njegovu rušenju.

Postoje li dokazi da je Jasenovac bio trostruki logor? Neki drugi povjesničari, ili osobe koje se bave poviješću poput Slavka Goldsteina, tvrde kako nema dokaza da je Jasenovac bio i komunistički logor. Je li to istina?

Poznato je kako su poslijeratni 'gospodari istine' znali dokaze zametnuti ili, pak, neke dokaze nekome podmetnuti. Poznato je kako su komunistički vlastodršci strijeljali bez ikakvih dokaza. Čovjeka jednostavno više nema. Kako će njegovi potomci danas ostvariti prava kad nema nikakva dokaza da je on strijeljan!? Ustaška je vlast preko prijekih sudova osuđivala na smrt pa je danas poznato kad je čovjek bio osuđen i kad je bio pogubljen. Komunistička je vlast, pak, čovjeka pogubila, ali bez ikakve sudske presude (ili moguće tek naknadne presude) pa ne znamo kad je čovjek pogubljen. I sad imamo naše vrle humaniste i borce za ljudska prava koji se zgražaju nad nehumanom presudom prijekoga suda (imali smo prilike uvjeriti se u to pred izložbenim zidom na Trgu bana Josipa Jelačića u Zagrebu pred godinu i nešto dana), a to što komunisti nisu ostavili nikakva papira kao dokaz pogubljenja, uopće im ne smeta. Štoviše, po njima su komunisti sve vrlo humano proveli. Važno je da nema dokaza!

Usprkos tomu, istina se ne da skriti. Ona postoji, premda zatomljena, duboko u zemlju pokopana, ona ipak postoji. Dokazi za komunističke zločine u poslijeratnome logoru u Jasenovcu postoje upravo pod zemljom. Kad su tražili dokaze ustaških zločina, naišli su na dokaze vlastitih zločina. To ih je zgrozilo i brzo su sve pokrili zemljom. Ti dokazi još uvijek postoje. Osim toga, postoje svjedoci koji su 1946. ili 1947. robijali u Staroj Gradiški i koji su istovarivali proizvode koji su stizali iz logora u Jasenovcu, kao podružnice starogradiškoga logora. Službeni životopisac komunističkoga zločinca Josipa Broza, zvanoga Tito, Vladimir Dedijer piše kako su 'pojedine mučionice' u logoru Jasenovac rušene 1948. i 1951. godine. Postavlja se pitanje čije su to 'mučionice' i tko ih je rušio. Na kraju, Franjo Tuđman izričito je napisao da je taj prostor (Jasenovac-Gradiška) poslužio za logor novim vlastima, najprije jedinicama Jugoslavenske armije, a zatim i civilnim vlastima NR Hrvatske (Bespuća, 1989., str. 126). A ta mu je povijesna činjenica, napisao je, osobno znana.

Nedopustivo je da se krivnja za žrtve pripisuje drugima

Javna ustanova Spomen-područje Jasenovac svake godine izlazi sa sve većim podatkom stradalih u Jasenovcu, sada ih je više od 83 tisuće. Koliko su ti podatci vjerodostojni?

Treba otvoreno reći da je Javna ustanova *Spomen-područje Jasenovac* nastala 60-ih godina, dakle u vremenu kad se država Jugoslavija već počela rasklimavati i da je ta javna ustanova od samoga početka trebala biti sredstvo pritiska na Hrvate i Hrvatsku. Ta je javna ustanova sa svojim ravnateljima i zaposlenicima odigrala glavnu ulogu u stvaranju velikosrpskoga jasenovačkog mita. Kad je predsjednik Franjo Tuđman predložio da Jasenovac postane spomen-područje svih hrvatskih žrtava, kako iz Drugoga svjetskoga rata i poraća, tako i iz Domovinskoga rata, taj je prijedlog odbačen. Javna ustanova Spomen-područje Jasenovac nije se ni u kojemu trenutku odrekla svoje mitomanske uloge te ju ona, ta ustanova, podržava do dana današnjega, a to je posebno očito po tekstovima na njezinu mrežnome sjedištu, po popisu koji spominjete i po godišnjim okupljanjima visokih političara i njihovih savjetnika, koji tom prigodom na tome području izgovaraju već davno naučene mitomanske fraze koje s povijesnom zbiljnošću nemaju veze.

Navedena se brojka od preko 83 tisuće smrtno stradalih u ratnome logoru Jasenovac protivi dvjema očevidnim činjenicama. Prva je činjenica ta, kako proizlazi iz svih do sada znanstvenih radova, te poznatih mjerodavnih izvora i svjedočanstava, da ratni sabirni i radni logor u Jasenovcu nije bio logor uništenja, nego radni i prijelazni logor. U njemu se umiralo, u njemu je bilo pojedinih osvetničkih i nekontroliranih pogubljenja i slično, ali logor nije bio utemeljen s ciljem sustavnoga uništenja većih skupina ljudi. Ako u literaturi ima i takvih podataka, a ima ih, treba jasno uočiti da je to literatura ratnih pobjednika koji su vrlo pristrano i motivirano pisali o njima kao istini, a najčešće se radi o lažima i izmišljenim činjenicama.

Dakle to nisu podatci znanstveno utvrđeni i provjereni. A javna ustanova u sastavljanju svoga popisa poziva se upravo na takve izvore. Druga činjenica koju treba imati pred očima jest ta da je navedena brojka proizvod pobjedničke, komunističke strane, a njezina je narav i provedba zločinačka. Vrlo je lako sve svoje zločine pripisati suprotnoj, ustaškoj strani i tako sebe osloboditi pred javnošću i budućnošću od svake odgovornosti i krivnje. Ljudi koji su sastavili navedeni popis stvarna su ili duhovna djeca pripadnika te zločinačke komunističke stranke. Dokle god se ne bude znalo za imenični popis žrtava što ih je proizvela ta zločinačka komunistička partija, dotle ne ćemo moći imati niti točan popis žrtava koje je proizvela ustaška strana za vrijeme rata.

Osim toga, navedeni popis ne razlikuje stradalnike koji su u logoru samo boravili dulje ili kraće vrijeme od žrtava koje su u njemu izgubile život. Taj se popis, doduše, ograničava samo na ratno razdoblje i ne želi se baviti poslijeratnim logorom i žrtvama iz toga razdoblja. No želi li javna ustanova biti ozbiljna, ona će morati popisati sve zatvorenike, dakle, i one koji su iz logora pušteni na slobodu, i one koji su iz logora u Jasenovcu otpremljeni u druge logore ili na rad u Njemačku, što je bio najčešći slučaj, kao i one koji su na tom području smrtno stradali nakon

rata. Prema priloženome popisu korištene literature i izvora, vidljivo je da su sastavljači koristili subnorovske popise i literaturu koja ima uglavnom isto subnorovsko polazište. A uloga subnorovaca u stvaraju jasenovačkoga mita javnosti je već dobrano znana.

Želim istaknuti da mi je žao svake osobe koja je morala podnijeti bilo koju nametnutu žrtvu, osobito žrtvu života, i za njih prinosim dragome Bogu molitvu. No nedopustivo je s naše ljudske i zakonske pravednosti da se krivnja za te žrtve olako pripisuje nekome tko ih nije prouzročio, a stvarni zločinac istovremeno uživa slobodu i sve društvene povlastice. Europa i svijet spoznali su da je komunistički režim bio zločinački režim (Praška deklaracija o zločinima komunizma od 3. lipnja 2008., Deklaracija Hrvatskoga sabora o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj 1945. – 1990., Europski dan sjećanja na žrtve svih totalitarnih i autoritarnih režima), a on to nije bio samo deklarativno, već provedbeno i to osobito u neposrednim godinama nakon rata. Kad slušam kako političari ili neki javni ljudi olako iznose krivotvorine o ratnom logoru u Jasenovcu, ne mogu ne pomisliti kako oni time stvaraju galamu samo da se ne čuje istina o Barbarinu rovu, o Kočevsku Rogu i mnogim drugim gubilištima u Sloveniji i Hrvatskoj, u kojima su Titovi partizani učinili strašni zločin masovnoga pokolja Hrvata i drugih ljudi iz bivših jugoslavenskih republika.

Kad protuslovim navedenoj brojci od preko 83.000 žrtava, tada nikako ne niječem te osobe koje su u ratnim okolnostima svoje živote izgubile, a još manje da bi ih obezvrjeđivao, nego samo postavljam pitanje tko je prouzročio te žrtve i na kojemu mjestu. Poznavajući zločinačku narav komunističkoga režima, koji je svoj smrtni ples zaigrao, među ostalim, i na području Jasenovca i koje se naravi nikada nije oslobodio, ne možemo ga osloboditi od krivnje, samo zato što su današnji političari stvarna ili duhovna djeca komunističkih zločinaca (koji se, uostalom, nikada nisu odrekli nedjela svojih otaca).

Očekujete li da će institucije poduprijeti vašu inicijativu, vas kao skupine povjesničara, za istraživanjem Jasenovca?

Od hrvatskih ustanova s ljudima koji su im sada na čelu ne očekujemo pomoć. Ne mislim da te ustanove ne vode dobri ravnatelji i da u njima nema ljudi koji bi vrlo rado pomogli. Radi se o tomu da ustanove novčano ovise o državnome proračunu, a to znači od političara koji su na vlasti, kojima se istraživanje oko Jasenovca nikako ne sviđa. Kad bi se ustanove uključile u ovaj pothvat, ostale bi vrlo brzo bez novca za plaće svojih zaposlenika. Nije isključeno i da bi se u tome slučaju spomenuta ustanova ukinula.

Ivica Marijačić

Hrvatski tjednik

Stvarna ili duhovna djeca komunističkih zločinaca i dalje će me napadati

Osim brojne potpore stavovima izrečenima u Vašemu intervjuu u Hrvatskome tjedniku prije dvije godine, u medijima je bilo dosta negativnih komentara. Kako biste komentirali tadašnje „napade“ pojedinih autora poput Inoslava Beškera i drugih?

Nakon prošloga razgovora o Jasenovcu primio sam uistinu mnogo ohrabrujućih pisama i svjedočanstava od kojih bih mogao sastaviti cijelu knjigu, što ću vjerojatno u budućnosti i učiniti. Sva ta pisma i svjedočanstva ljubomorno čuvam. Bilo je naravno i onih koji su me poput imenovanoga i napali, ali oni su „guslali" neku svoju priču, koja nije imala veze s onim što sam ja u razgovoru rekao. Radi se o ljudima koji, doduše, u hrvatskoj javnosti slove kao stvaratelji javnoga mnijenja i kao mjerodavni tumači svih pojava, ali to su umno ipak samo jako plitki ljudi, koji nisu bliski niti s logikom i logičkim zaključivanjem, a još više im nedostaje hrabrosti da postave prava pitanja i na njih pokušaju odgovoriti. Tomu se ne treba čuditi jer oni su ipak, ponavljam, stvarna ili duhovna djeca komunističkih zločinaca pa nastoje po običnome dječjem instinktu braniti svoje roditelje. Tako će u javnosti vjerojatno i dalje nastupati, ali to je znak da još nisu odrasli i nisu počeli postavljati kritička pitanja, pa i prema svojim roditeljima.

"Govoriti iskreno često je najveća pustolovina."